

Sultanbeyli'de Kentsel DönüŖüme Karşı Halk Toplantısı

Sultanbeyli Yavuz Selim Mahallesi'nde kentsel dönüŖüme karşı halk toplantısı yaptık. Mayısta Yaşam Kooperatifi olarak iki yıldır bu konu gündemimizde idi. 1 Mayıs'a barınma hakkımızın arkasında durduğumuzu göstermek üzere katılmıştık. **s. 16**

1 Mayıs Mahallesi'nde Yıkımlar

1 Mayıs Mahallesi; Site, Esenevler, Mustafa Kemal ve Aşık Veysel Mahalleleri olarak bölünmüş, Site ve Esenevler Ümraniye ilçesine, Aşık Veysel ve Mustafa Kemal Mahalleleri Ataşehir ilçesine bağlanmıştı. Bu bölünmenin sebebi Ŗu anda daha net anlaşıyor. **s. 16**

Kitle Örgütlerinin Dayanışması, Geleneksel Yaz Pikniğine Taşındı

Kitle örgütlerinin her yaz düzenlediğı geleneksel dayanışma pikniğı, 26 Ağustos'ta düzenlendi. Mayısta Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi ve Devrimci 78'liler Federasyonu'nun düzenlediğı piknik, Heybeliada'da gerçekleşti. **s. 16**

2002'den 2012'ye Ortadoğı'nda Değişmeyenler ve Değişenler

Troçkizm Dosyası - 5

Stalinizm'in somutlaşması olarak tarif ettikleri rejimlerin yerinde çoktan beri yeller estiğı kendileri tarafından defalarca ilan edildiğı halde, her türlü başarısızlığın faturasını hala aynı adrese çıkarmaya devam edenlerin çokluğu ibret vericidir.

devam s. 9-13'te

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 27

EYLÜL 2012

WWW.KOZONLINE.ORG

Savaşın Muhatabı Barışın da Muhatabıdır

'Arap Baharı'ndan 'Kürt Baharı'na

'Arap Baharı' denen dalganın Suriye'ye sıçramasıyla ve bilhassa Erdoğan'ın ne zamandır korktuğı gibi sahici bir 'Kürt Baharı'na yerini bırakmasıyla birlikte, AKP'nin düşüş süreci artık herkesin gördüğü bir gerçeklik haline gelmektedir. Kürtlerin Baas rejiminin Batı Kürdistan'dan çekilmesini başarıyla değerlendirmesini takiben Erdoğan'ın korktuğı başına gelmiştir.

AKP 'İstikrar'ı Dinamitlemeye Devam Ediyor

AKP Suriyeli Nusayrileri kısaca Alevi diye hedef göstermek suretiyle, Malatya örneğinde görüldüğü gibi genel olarak Alevilere yönelik saldırı ve tehditlerin artmasına vesile olmuştur. Böylelikle gerileyen AKP istikrar sağlamak maksadıyla aslında istikrarı dinamitleyen yönelişlerden kendini alamamaktadır.

Alevilere Yönelik Saldırı İstanbul'da Protesto Edildi

Malatya'da geçtiğimiz hafta içerisinde kimi Alevi evlerine ırkçı faşist kesimlerce saldırı gerçekleşmişti. Bu saldırılar İstanbul'da birçok yerde tepkiyle karşılanarak protesto edildi.

Gülsuyu, Tuzla ve Esenyurt eylemlerin gerçekleştiğı yerler arasındaydı.

3 Malatya Saldırısına Esenyurt'tan Yanıt

4 Tuzla'da Basın Açıklaması

5 Gülsuyu'nda Kitlesele Protesto

15-16 Haziran, Mücadelemize Işık Tutuyor

Türkiye işçi sınıfı mücadelesi tarihinin büyük ayaklanması olarak anılan 15-16 Haziran Ayaklanması 42. yıldönümünde İzmir'de çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı. **s. 5**

6 Esenyurt'ta Panel

Billur Tuz İşçileri Mücadelelerini Kararlılıkla Sürdürüyor

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Billur Tuz Fabrikası'nda çalışan 54 işçi, Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için 9 Ocak'ta işten atıldılar. İzmir'de farklı iş kollarında benzer gerekçelerle işten atılan veya direnişte bulunan işçilerden Savranoglu Deri Fabrikası işçileri, Hugo Boss işçileri ve İzmir Basma Sanayi işçileri ile birlikte, sınıf dayanışması temelinde ortak eylemler ve etkinlikler düzenlediler. **s.5**

Tutuklanan KESK'liler için Eylemler

KCK maskesi altında yapılan operasyonlarda 22 KESK üyesi kamu emekçisinin tutuklanması üzerine birçok yerde eylemler ve basın açıklamaları gerçekleşti.

3 Taksim'de Yürüyüş

4 İzmir'de Basın Açıklaması

4 Kartal'da Basın Açıklaması

İzmir'de Kitlesele 2 Temmuz Eylemi

Sivas Katliamı'nın yıldönümü olan 2 Temmuz' öngelen süreçte pek çok farklı yerelde farklı kurumlar tarafından ya da ortaklaşa yerel eylemler düzenlendi.

Bu eylemlerin yanı sıra 2 Temmuz Pazartesi günü İzmir / Konak'ta kitlesele bir yürüyüş ve anma eylemi gerçekleştirildi.

Eylem, İzmir Alevi Bektaşî Federasyonu bileşenleri tarafından örgütlendi. **s. 3**

KÖZ Söyleşileri: 1 Mayıs, Suriye ve Solun Görevleri

1 Mayıs'taki siyasal tabloyu, Türkiye'de ve Ortadoğı'nda yaşanan gelişmeleri anlamak ve solun önündeki görevleri tartışmak için KÖZ söyleşileri düzenledik.

Söyleşilerde emekçilerin, ezilenlerin en geniş muhalefet hattını örmenin imkanlarını tartıştık.

6 Yenibosna'da Söyleşi

8 Gülsuyu'nda Söyleşi

2 'Patron Bir Gün Bile Dayanamadı'

3 Roboski Yürüyüşüne Polis Barikadı

6 ÜYEK Pikniğı

7 Güney Kültür Merkezi Pikniğı

7 Sultanbeyli'de Dayanışma

7 Yenibosna'da Dayanışma

Okur/Yazar Patron bir gün bile dayanamadı!

Mektupları

Tuzla'da özel sayı ve ozalit çalışması

KÖZ olarak Batı Kürdistan'daki gelişmeler ışığında AKP'nin artan ve daha da artacak saldırılarını püskürtmenin yollarını konuşmak için bir halk toplantısı yapmak istemiştik. Ancak Tuzla'da bulunan HDK bileşenlerine götürdüğümüz öneri HDK'nın içinde olmadığımız için kabul edilmemişti. HDK da kendi önüne bir halk toplantısı koymuştu. Biz de örgütleyicisi olmasak da 'yapılacak olan toplantıya katılabilir ve oradan söylemek istediklerimizi söyleriz' demiştik. HDK yapacakları halk toplantısını iptal etti. Biz de bunun üzerine bir söyleşi yapmaya karar verdik.

'Suriye'de İç Savaş ve Türkiye'de Ezilenler' başlıklı söyleşinin hazırlığı için beş kişi olarak bulunduğumuz mahallenin farklı yerlerinde çeşitli ozalitler yaptık. Ozalitlerde şunlar yazılıydı:

'Mesele mecliste cemevi olunca AKP ve CHP aynı çizgide'

'Kürtlere özgürlük Ortadoğu'ya barış'

'Kürtlerin esareti işçilerin esaretidir'

'Tersanede işçi, Roboski'de Kürt katili AKP, destekçisi CHP'

'Ne AKP ne CHP / Kurtuluş ezilenlerin birleşik mücadelesinde'

'Dersim '38'de CHP / Roboski 2012'de AKP / Katliamları emekçilerin birleşik mücadelesi durduracak'

'Tutuklu BDP'lilere özgürlük'

'TOKİ'de sel, tersanede iş cinayeti / AKP'ye karşı birleşelim mücadele edelim'

'Roboski'de köylüleri bombalayan AKP, Kamışlı'da Kürtleri boğazlamaya hazırlanıyor / Geçit vermeyelim'

'Tecavüzcüler polis şefi / İşte AKP demokrasisi'

'Esad Halep'te, AKP Roboski'de kendi halkını bombalıyor'.

Ayrıca, 'Batı Kürdistan'daki Devrimci Dalgayı Türkiye'ye Taşımak için AKP'nin Saldırılarına Birlikte Karşı Koyalım' başlıklı KÖZ'ün özel sayısını mahallede derneklere, kahvelere, esnaflara dağıttık. Aynı zamanda yapılacak söyleşinin ilanını da dağıttık.

Demokrasi için Kürtlere Özgürlük!

Tuzla'dan Komünist KÖZ Okurları

Merhaba! Ben 20 yaşından sonra Kürdistan'dan İzmir'e göç etmek zorunda kalan bir kundura işçisiyim. Mardin'de bir bakkal dükkânımız vardı. Ama zamanla işlerimiz kötü gittiği için kapatmak zorunda kaldık. Babamız artık bize Mardin'de ekmek olmadığını söylüyordu. Göç etmek ile ilgili endişelerimiz olsa da ailemizin birliği sürerse hiçbir yerde sırtımızın yere gelmeyeceğini düşünüyorduk. Eşyalarımızı kamyonu yükledik İzmir'e geldik. Çocukluğunu Mardin'de geçirmiş biri olarak 20 yaşından sonra İzmir'e taşındığımızda ortama ayak uydurmakta zorluk çektim. İlk zamanlarda babamla birlikte Ege Üniversitesi'nin ek binalarının inşaatlarında, daha sonra ise tekstilde çalıştım.

O günlerde İşkur'un bir Avrupa Birliği projesi kapsamında açtığı üç aylık meslek edindirme kursuna katıldım. Katıldığım kurs kundura işinde sayıcılık kursu idi ve Işıkkent'te veriliyordu. Kursun bitişi ile birlikte ayakkabı işverenleri bizleri kapıştılar. Ben de gözümü halen çalışıyor olduğum atölyede açtım.

Bir fabrika kadar olmasa da çok sayıda kişiye çalıştıran geniş bir atölye olan işyerimizdeki çalışma koşulları sitedeki çoğu işyerine göre daha iyi durumda. Ben 11 saat çalışıyorum. Bir saatlik yemek molası ile birlikte 12 saatim sitede geçiyor. Ama sitenin genelinde işçilerin iş saatleri belirsizdir. Çift başı çalışıldığı için işçiler iş olduğu zaman gece gündüz çalışıyorlar.

Bir işçi ağabeyimizin sık sık söylediği gibi Işıkkent'te ayakkabılar işyerlerinin en güzel, en aydınlık yerlerinde teşhir edilirken işçiler aynı işyerinin karanlık bodrumunda çalışır. Benim çalıştığım işyerinde iyi kötü bir havalandırma sistemimiz var ama pek çok

atölyede bundan bahsetmek mümkün değil. Pek çok işçi koşulların sağlıklı olmadığını bildiği halde çaresizlikten umursamaz bir tavır içinde. Oysa k u l l a n d ı ğ ı m ız m a d d e l e r d e n , soluduğumuz havaya k a d a r b u ğ ü n karşılaştıklarımızın acısı gelecekte mutlaka çıkacak.

Koşulların bu kadar ağır olduğu sitede on binlerce işçi çalışıyor. Bine yakın dükkânın bulunduğu sitede her dükkânda on işçinin çalıştığını varsaysak bile en az on bin işçinin çalıştığını söyleyebilirim. Sitede çalışan işçilerin önemli bir kısmı Kürdistan'dan gelenler. Roman işçi de çok. Benim gördüğüm kadarıyla Manisalı ve Balkan göçmeni de var epey. Tüm bu işçilerin yüzde doksanı ise sigortasızdır. Sadece büyük firmalar sigorta yapıyor. Küçük atölyelerde sigorta yapılırsa dahi işçinin kazancından kesip veriyorlar. Yani küçük atölyelerde sigortası olan da primlerini kendi maaşından ödüyor.

Benim çalıştığım işyerinde sabit ücret olduğu için elime geçen parayı az çok biliyorum. Asgari ücretin dışında kalan çalışmamızı da parça başı üzerinden prim olarak alıyoruz. Bu kısım bordroya elbette yansımıyor. Tabii sitede bahsettiğim şekilde bir çalışma istisna sayılır. Çünkü işçiler çift başı çok düşük ücretlerle çalışıyor ve çoğu zaman alacaklarını dahi alamıyorlar. Parça başı fiyatları ise yıllardır hiç değişmeden aynı şekilde duruyor.

Arkadaşlarımla konuştuğumuz zaman pek

çok kişinin umutsuz olduğunu görüyorum. Koşulların değişeceğine pek inanmıyorlar. Oysa çalışma koşullarımız değişebilir. İşçiler birlik olup patronun karşısına dikilirse, nasıl bir güç olduğunun farkına varırsa çok şey değişir.

Bundan yirmi gün önce işyerinde ilginç bir şey yaşadık. Elimizde yetiştirmemiz gereken yüklü siparişler vardı. Patron da destek olmak için klimalı odasından çıkıp geldi. Elinden iş geldiği için arka monte makinesine geçip arka kapattı. Patron çalışırken kan ter içinde kaldı.

Ertesi gün işyerine geldiğimizde patronun işe gelmediğini gördük. Patron çalıştığımız günün akşamında soluğu hastanede almış. Bir sonraki gün odasından atölyeye indiğinde patronun yüzünde maske vardı. Kullandığımız solüsyon, sarı ilaç gibi kimyasallar patronun astımını azdırmış. Bizim yıllar boyunca maruz kaldığımız koşullara ve çalıştığımız tempoya patron bir gün bile dayanamamıştı!

İşte tüm bu koşullarda yaşayacak ve çalışacak kadar güçlü olan bizlerin bilinçlenip, birlik olursak alamayacağımız hak, değiştiremeyeceğimiz şey yok.

İzmir'den KÖZ Okuru Bir Kundura İşçisi

Kayışdağı'nda örgütlenme doğrultusunda adımlar

Biz, Mayıs'ta Yaşam Eğitim Kooperatifi Tuzla şubesinde HaziranBiz, Mayıs'ta Yaşam Eğitim Kooperatifi Tuzla şubesinde Haziran sonunda başlatılan Marksist kavramlar seminerlerine katılan kooperatif ortaklarındanız. Seminerler öncesinde KÖZ'den tanıdığımız arkadaşlarla yaptığımız fikir alışverişleri sonucunda, kooperatifte Marksist kavramlarla ilişkili olarak temel sorunımıza yanıt vereceğini düşündüğümüz seminerler dizisinin başlatılması gerektiğini düşündük ve her hafta yaklaşık 25 kişilik katılımı seminerleri gerçekleştirdik. Bu ihtiyaçla gerçekleştirdiğimiz seminerler çerçevesinde edindiğimiz yeni fikirler komünist bir partinin en acil ihtiyaç olduğunu düşündürdü bize. Komünist parti kurma ihtiyacı, bizi bir şeyler yapmaya teşvik etti. Özellikle örgütlenmenin

gerekliliğini ve önemini daha net kavradık. Örgütlenmenin yaşadığımız bölgede oluşturulması ve geliştirilmesine dair neler yapabileceğimize ilişkin, aklımızdaki fikirleri nasıl hayata geçirebileceğimizi tartıştık.

Bu fikirler çerçevesinde;

Kayışdağı'dan komünistler olarak ilk yapmamız gerekenin Mayıs'ta Yaşam'ın Tuzla şubesindeki ders faaliyetlerinin sorumluluğunu almak olduğuna karar verdik. Bu kararımızı destekleyecek biçimde ve örgütlülüğümüzü artırma yolunda, ikame ettiğimiz Kayışdağı'nda (Ataşehir) 'Kapital okumaları' başlatmaya karar verdik. Böylelikle hem temel aldığımız Marksist felsefenin inceliklerini tartışabileceğimiz bir platforma sahip olabileceğiz hem de KÖZ'ün tanınmasına ve KÖZ'ün arkasında duran

komünistlerin çoğalmasına zemin oluşturabilme imkanlarını artırmış olacağız.

Biz bir örgütten koparak gelmiyoruz. Hepimiz ayrı ayrı, örgütlenme ve parti ihtiyacının gerekliliğini savunuyorduk ve ayrı ayrı durmak yerine örgütlü olarak bu düşüncemizi savunmaya karar verdik. Ayrı ve bağımsız bir iddiaya sahip bir örgüt oluşturmadık fakat devrimci partinin kuruluş kongresi toplanana dek örgütlü durmaya, birbirimizin sorumluluğunu almaya karar verdik ve bu doğrultuda bir araya geldik.

Ve biz diyoruz ki; KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak örgütlü durmak için attığımız bu adımı ilerleteceğiz.

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Kayışdağı'ndan Komünistler

Suriye'deki gelişmeler ve Antakya'daki eylemlilikler

Merhaba arkadaşlar,

Sizlere şu anda sözde Arap Baharı'nın yaşandığı Suriye'nin yanbaşındaki sınır şehri Hatay'dan yazıyoruz. Hatay'da emek karşılığı verilen ücret oldukça düşük olduğundan birçok aile ya sınır ticaretiyle ya da uluslararası nakliyecilik yaparak geçimini sağlıyor. Suriye'de yaşanan çatışmalar, muhaliflerin yol kesmeleri, sınır kapılarının kapanması birçok kişinin işsiz kalmasına ve esnafın kepenk kapatmasına yol açtı.

Yıllardan beridir aynı şehrin sokaklarını, pazarlarını, yollarını paylaşan farklı din ve milletlerden emekçiler yıllardan sonra kurulan mülteci kampları ile birlikte kendilerini ister istemez mezhep çatışmaları gündemi içerisinde buldular. Kentin yapısını mercek altına alacak olursak bir tarafta devlet tarafından asimile edilen ve devrimciler gözünde sürekli kadro kaynağı olarak görülen Nusayriler (Arap Alevileri), diğer tarafta genelde sağ siyaset tarafından örgütlenen Sünni Türk ve Araplar, dışardan nüfus yapısını bozmak için getirilen Afganlar ve hoşgörü ortamında dini inançlarını yerine getirebilen Ermeni ve Hristiyanlar bulunuyor Hatay'da. Bunların hepsinin Suriye meselesindeki ortak paydası savaşın ekonomik faturasını birlikte ödemek.

Suriye'de olaylar ilk patlak verdiğinde bu mesele üzerinde sessizlik ve hareketsizlik vardı. Şubat ayında çok kısa zamanda kitle örgütleri ve siyasetler tarafından organize edilmek istenen miting güvenlik gerekçesiyle valilik tarafından yasaklandı. Buna rağmen basın

açıklaması kitlesel katılımı birlikte bir yürüyüşe ve mitinge dönüştü.

Kitle kurumları ve siyasetler Türkiye'nin Suriye'ye müdahalesine karşı çıkan ve Suriye halkının kendi kaderini tayin etmesi gerektiği söylemleri ile kortejin ön saflarında yerlerini aldılar. Ancak bunlardan çok en arkadaki bağımsız halk korteji sayısı ve rengiyle mitinge damgasını vurdu. Burada birçok insan hayatında ilk defa bir mitinge Suriye bayrak ve flamalarıyla geldi. Antakya'da ilk kez bir mitingde Türkçe sloganlardan çok Arapça sloganlar yankılandı. Bu mitingden sonra Antakya birkez daha sessizliğe büründü. Bir hafta sonra gerçekleşen ÖDP mitingine 800 kişi bile katılmadı.

Yaz sürecinde başlayan festivalle birlikte bu konu siyasetler arasında panel ve çeşitli etkinliklerde yoğun olarak konuşulmaya başlandı. Yine de üzülerek belirtelim ki kimi siyasetler böylesine önemli bir meseleyi bile kendi dar çıkarları için kullanacak basit etkinlikler organize ediyorlar. Tıpkı ÖDP mitingi ve başkaları gibi (!) Halbuki bu mesele yalnızca bir siyaseti veya bir kesimi ilgilendirmiyor. Şu anda Antakya'da maalesef gündem daha çok dedikodular üzerinden,

kaygılar ve korkular üzerinden insanlar arasında tartışılıp konuşuluyor.

Festivallerle bu konuları daha çok çevrenin birlikte örgütlü şekilde konuşmasını ve birlikte hareket etmesini önemsedik; elimizden geldikince bu etkinlikleri desteklemeyi ve içinde olmayı hedefledik.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz Antakya'dan KÖZ Okurları

İzmir’de Roboski yürüyüşüne polis barikadı

Roboski Katliamı’nın 6. ayında Halkların Demokratik Kongresi’nin (HDK) çağrısı ile 28 Haziran Perşembe günü Fuar Basmane Kapısı önünde bir araya gelen yaklaşık 200 kişi Konak’a doğru bir yürüyüş gerçekleştirmek istedi.

‘Beyazıt, Halepçe, Sivas, Gazi, Roboski Katliamlarının Faili Devlettir - Halkların Demokratik Kongresi’, ‘Roboski ve Urfa’nın Sorumluları Hesap Versin Unutmadık, Unutturmayaçağız’ pankartlarını taşıyan kitlenin önüne barikat kurularak yürüyüş yapması engellendi. Uzun süren bir bekleyişin ardından polisle sürdürülen görüşmeler sonucunda yürüyüşe izin verilmemesini protesto için oturma

eylemi gerçekleştirildi.

Oturma eyleminin ardından basın açıklaması okundu ve Roboski’de devletin gerçekleştirdiği katliamın üzerinden geçen altı aya rağmen sorumluların ortaya çıkarılmadığı vurgulandı. KESK’e yönelik tutuklama terörüne, Urfa Cezaevi’nde katledilen tutsaklara değinilen açıklamada mevcut iktidarın yargıladığını iddia ettiği 12 Eylül uygulamalarını arattığı vurgulandı.

Eylem süresince sık sık ‘Katil Devlet Hesap Verecek!’, ‘Baskılar Bizi Yıldıramaz!’, ‘Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!’ sloganları atıldı.

İzmir’den Komünistler

Malatya’daki saldırı Esenyurt’ta protesto edildi

Malatya’da geçtiğimiz hafta içerisinde kimi Alevi evlerine ırkçı faşist kesimlerce saldırı gerçekleşmişti. Bu saldırılar birçok yerde tepkiyle karşılanarak protesto edildi. Böyle bir protesto da Halkların Demokratik Kongresi girişimiyle, Partizan ve Halkevleri’nin destek verdiği ve bizim de katıldığımız bir eylemle Esenyurt’ta gerçekleşti.

Eylem Depo / Kapalı Durak denen mevkide 1 Ağustos günü saat 19:00’da gerçekleşti. Yürüyüşten sonra bir basın açıklaması gerçekleşti. Bu eyleme 150 civarında bir kitle katıldı.

Eylemde “Malatya Sivas olmayacak”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganları atıldı.

Yapılan basın açıklamasında taşınan pankarta şu ifadeler yazılıydı: ‘Bir Olalım Diri Olalım Birlik Olalım / Yeni Çorum, Maraş, Sivas, Gazi ve Roboski Katliamlarına Geçit Vermeyelim (HDK)’

Basın açıklamasında okunan metinde ise şunlar ifade edildi:

“Malatya Doğanşehir ilçesine bağlı Sürgü beldesinde tanıdık bir provakasyon daha yaşanıyor. Geçmişte Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta ve Madimak’ta yaşananların hatırlatıyor. Senaryo aynı ve oyuncular da geçmişteki abilerini hatırlatıyor. Ama şunu bilsinler ki Kürt ve Alevi düşmanlığı üzerinde yapılan politik hesaplar tutmayacaktır.

AKP iktidarının Suriye politikasının ülke içinde bir mezhep ve etnik çatışmasına sebep olacağını uyardık, uyarmaya da devam edeceğiz. Daha önce de Adıyaman, Erzincan ve Didim’de evlere işaret konması tehdidi dün Malatya Doğanşehir’de fiziki bir saldırıya dönüştü.

Ancak yıllardır bir arada yaşayan halkların arasında herhangi bir sorun yaşanmamıştır. Yeterki iktidarlara bir kıskırtma tahrik olmasın. HDK olarak halklarımızın bu oyunu bozacağına inanıyoruz. Tüm halklarımızı bu tür girişimlere prim vermemek üzere tam hak eşitliğinde, kardeşçe yaşamak için duyarlılığa davet ediyoruz.”

Esenyurt’tan Komünistler

KESK’li tutsaklar serbest bırakılsın

KESK İstanbul Şubeler Platformu, KCK maskesi altında yapılan operasyonlarda 22 KESK üyesi kamu emekçisinin tutuklanması üzerine 28 Haziran günü Galatasaray Meydanı’nda toplanarak Taksim’e ‘Baskılar, Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz’ pankartı açarak yürüdü.

Yürüyüş sırasında ‘KESK’li tutsaklar onurumuzdur’, ‘Gözettiler, tutuklamalar, baskılar / Bizi yıldıramazlar’, ‘Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek’, ‘Faşizme karşı omuz omuza’, ‘KESK’li tutsaklar onurumuzdur’, ‘AKP’den hesabı emekçiler soracak’, ‘Zafer direnen emekçilerin olacak’, ‘Yaşasın halkların kardeşliği’, ‘Biji biratiya gelan’, ‘KESK’li tutsaklar serbest bırakılsın’, ‘Gücünüz KESK’e yetmeyecek / Emekçiler inatla direnecek’ sloganlarını atıldı.

Alana gelindiğinde Roboski Katliamı’yla ilgili basın açıklaması yapan HDK’liler tarafından karşılanan KESK’liler basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını okuyan Hamdi Çelik ‘Yine bir zulüm döneminden geçiyoruz. Kendinden olmayan herkese kin duyanların yarattığı öfke dalgaları gözetli ve tutuklamalarla, ‘şafak operasyonlarıyla’ girdaba dönüşerek emek ve demokrasi güçlerini boğmaya çalışıyor. Bütün toplumu ezerek, yakarak kendi kurumuya yüz tutmuş kemiklerini ısıtmaya çalışan bir iskeletler sınıfının eğlencesine tanıklık ediyoruz’ dedi. KESK Genel Başkanı Lami Özgen ise emekçilerin haklarının gasp edildiğinden ve

direnildiğinde de AKP’nin baskıların dozunu arttırdığından bahsederken, mücadelenin meşruluğuna değinildi.KESK’in emek ve halk düşmanlarının hedefinde olduğunu işaret etti. Basın açıklamasının devamında KESK’in sendikal mücadelenin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bir parçası olduğunu bilen kamu emekçilerinin mücadele örgütü olduğu, ‘hak verilmez, alınır’ şiarıyla hareket edenlerin fiili ve meşru mücadelesinin adı olduğu belirtilirken, KESK’in Türkiyeliliğinden bahsedildi. Basın açıklaması ‘KESK Türkiyeli’dir, KESK onurdur, onurumuzu çiğnetmeyiz’ diyerek sonlandı. Basın açıklaması yapılırken açıklama sloganlarla sık sık kesildi.

Eylemde ilgi çeken nokta HDK Roboski Katliamı’yla ilgil basın açıklaması yaparken eylemlerin birleştirilmemesiydi. Birleşmesi gerekirdi çünkü egemenler emekçilere ayrı ayrı vurmuyor. Bu durum HDK’nin yönetiminde de yer alan KESK başkanı Lami Özgen’in yahut eylemlerin organizesinde sorumlu olanların ve arkasında duranların siyasi basiretsizliğidir.

Sivas’ta yakanlar AKP’yi kuranlar

Sivas Katliamı’nın yıldönümü olan 2 Temmuz’a ön gelen süreçte pek çok farklı yerelde farklı kurumlar tarafından ya da ortaklaşa düzenlenen yerel eylemlerin yanı sıra 2 Temmuz Pazartesi günü İzmir / Konak’ta kitlesel bir yürüyüş ve anma eylemi gerçekleştirildi.

İzmir Alevi Bektaşi Federasyonu bileşenleri tarafından örgütlenen eylem kitle örgütleri, sendikalar ve siyasal örgütlenmelerin Cumhuriyet Meydanı’nda toplanmasıyla başladı. İlk toplanma anında katılım çok yüksek değilken yürüyüşün başlamasına yakın kitle giderek kalabalıklaştı.

Yürüyüşü sahil şeridinden yaptırmak isteyen polis ile eylemin düzenleyicileri arasında uzun süren tartışmaların sonucunda, kitlenin de giderek kalabalıklaşmasını göz ardı edemeyen polis, trafiğin en yoğun olduğu bir saatte 2. Kordon Yolu’nu trafiğe kapatıp, yürüyüşe açmak zorunda kaldı.

Yürüyüşte Alevi Bektaşi Federasyonu’nun yanı sıra KESK, HDK, Halkevleri, ÖDP, Partizan pankart açarken; EÖC, Devrimci Hareket, DHF, Alinteri ve Mücadele Birliği ise ‘Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!’ pankartı arkasında ortak bir kortej oluşturdular. HDK’nın pankartında ‘Sivas, Gazi, Roboski; Katliamların Faili Devlettir!’ şiarı yer alırken, İzmir Alevi Bektaşi Federasyonu’nun pankartında ise ‘Her Yer Madımak, Her Her Yanıyor, Unutmadık Unutturmayaçağız!’ sloganı yer alıyordu. Pek çok örgütlenme de yürüyüşe flamaları ile katıldı.

Yürüyüş boyunca KESK kortejinden ağırlıklı olarak ‘Faşizme Karşı Omuz Omuza’, ‘Sivas’ın Işığı Sönmeyecek!’, ‘Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek’ sloganları atılırken KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak sıklıkla ‘Katil Devlet Hesap Verecek!’, ‘Sivas’ın Katili

Sermaye Devleti!’, ‘Sivas’ın Hesabı Sorulacak!’ sloganlarını attık ve attırdık. KESK’in karşı karşıya kaldığı son tutuklama saldırısına karşı kortejden ‘KESK’li Tutsaklar Onurumuzdur’ sloganı atıldı. Bizler de bu slogan sonrasında ‘Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük’ sloganını attık. Bunun dışında farklı kortejlerden ‘Sivas’ta Yakanlar AKP’yi Kuranlar’, ‘Sivas Şehitleri Ölümsüzdür’ sloganları atıldı.

2. Kordon’dan Konak’a kadar süren yürüyüş Eski Sümerbank önünde sona erdi. Saygı duruşunun ve örgütleyici kurumlar adına basın açıklamasının okunmasının ardından anma etkinlik müzik dinletisi ile sona erdi.

Pek çok kortejde Roboski’de devletin giriştiği katliamla Sivas Katliamı’nın bağıni kuran türden sloganların atıldığı eyleme üç bine yakın kişi katıldı.

Sivas’ın Hesabını Emekçiler Soracak!

İzmir’den Komünistler

Eylem birliklerinden parti oluşabileceği yanılgısı hâlâ Türkiye solu saflarında yaygın ve umutsuz şekilde devam etmektedir. Bu yanılgıya ve geride bıraktığımız süreçte Blok’un daralıp HDK’ye evrilip solun çatısı olma iddasına karşın, bahsedilen KESK eyleminde de görüldüğü üzere şu ana kadar sağlıklı bir eylem birliği dahi yürütülememiştir.

HDK’den Çatı Partisi’ne ilerleyen süreçte parti

kurmanın eylem birlikleriyle yahut masa başı işlerle olamayacağını; partinin gelenekte, ilke ve amaçlarda birleşmiş devrimcilerin uzun soluklu faaliyeti sonrası kurulabileceğini, Bolşeviklerden aldığı mirasla gören KÖZ’ün arkasında duran komünistler bu gerçeği döne döne ifade edecekler.

İstanbul’dan Komünistler

CHP’ye dokunmayan Malatya protestosu

Malatya / Sürgü’de Alevi evlerine yapılan saldırı sonrasında Tuzla’daki HDK toplantısında TKP’den 'Tuzla Halkı olarak bir basın açıklaması yapalım' diye bir öneri geldi. TKP basın açıklamasının günü öneriyi getirdiği günün ertesi günü olarak önerdiği için basın açıklamasının tüm hazırlıklarını (basın metni, sloganlar, yer ve saat) yaparak gelmişti. Ortak pankart arkasında yürünmesi ve flama ve döviz taşınmaması önerildi. HDK’da bulunan bileşenler basın açıklamasını ortak yapabileceklerini, örgütleyicisi olarak katılacaklarını ancak basın metni üzerinde değişiklik yapmak gerektiğini belirtti. Suriye’de yaşanan gelişmelerin ve Kürtlere karşı yapılan baskıların metne eklenmesi gerektiği söylendi. TKP değişiklikleri yapacağını söyledi, ancak ertesi gün basın açıklamasına kısa bir zaman kala basın açıklamasının bu haliyle okunacağı bildirildi.

Basın açıklamasına Aydınlı’da bulunan bütün dernekler çağırıldı. Açıklama için Tuzla Endüstri Meslek Lisesi’nin önünde buluşuldu. 'Malatya Sivas Olmayacak, Gericiliğe ve Irkçılığa Boyun Eğmeyeceğiz - Tuzla Halkı' yazılı pankartın arkasında yaklaşık 700 kişi Tuzla sahiline kadar yürüdü. Açıklamada 'Yaşasın Halkların Kardeşliği', 'Malatya, Sivas Olmayacak', 'Sivas'ta Yakanlar, AKP'yi Kuranlar', 'Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz' gibi sloganlar atıldı. Basın açıklamasını TKP okudu. Basın açıklamasını Tuzla Halkı’nın

düzenlediği söylendi. Oraya katılan siyasetlerin ise katılımcı olduğu söylendi. Açıklamaya TKP, HDK (BDP, ESP, EMEP, Mayısta Yaşam, Limter-İş), KöZ, Çalıkağıl Derneği, Karer Derneği, Muş Vartolular Derneği katıldı. Tuzla’da HDK dışında bulunan diğer siyasetlere ve bazı kitle örgütlerine ise haber verilmemişti.

Açıklamanın içeriği sadece AKP’yi vuruyor ancak CHP’ye dokunmuyordu. Sivas Katliamı’nda sadece faşistlerin rolü olmadığı gün gibi ortada iken CHP’nin yadsınamayacak rolünden bahsedilmedi. CHP’nin etkisi altındaki kitleye yine bu partinin imkânlarını kullanarak ulaşmaya çalıştıkları için basın açıklamasında CHP’ye dokunmadan, hatta onu yok sayarak eleştirmekten çekinildiği gözlemlendi. Bu yüzden açıklamaya katılanların çoğunluğu CHP’li idi. Açıklamada Batı Kürdistan’da yaşanan gelişmelerden de bahsedilmemişti.

Açıklamanın ardından değerlendirme yapalım denildi. Değerlendirmeye TKP ve ESP katılmadı. Değerlendirmede Kürtlerden bahsedilmemesi ve açıklamanın Tuzla halkı tarafından değil sadece TKP tarafından düzenlendiği yönünde eleştiriler yapıldı.

93 Sivas’ta Kemalistler Tuttu, Faşistler Vurdu Ne AKP, Ne CHP, Kurtuluş Birleşik Mücadelede

Tuzla’dan Komünistler

TKP’nin hazırladığı basın açıklaması metni:

“AKP iktidarının on yıllık siyasi geçmişinde bu ülke halklarını ileriye taşıyan herhangi bir karar bulunmamaktadır. Daha yakın zamanda Sivas’ın katillerini, Kemal Türkler’in katilini, 7 TİP’li gencin katillerini salveren AKP iktidan birkaç gün önce yaşadığımız Malatya saldırısına ve Ayazağa’daki Kürt işçilere yapılan saldırılara alan açmaktadır.

Kardeşler,

AKP iktidarı katillerini birer birer salvermektedir. Bunun siyasi karşılığı ise katillere, hırsızlara, çetelere, halk düşmanlarına özgürlük anlamını taşımaktadır. Malatya’nın Sürgü beldesinde açıkça yaşanan ırkçı-yobaz saldırıya ne AKP iktidarından ne de devletin kolluk kuvvetlerinden, ne valisinden ne de belediye başkanından herhangi bir ses çıkmamıştır.

Biz bu senaryoyu 1993 Sivas Madımak’tan biliyoruz. ‘Kör, sağır, dilsiz’ görevi üstlenen devlet yetkilileri açıkça Alevi yurttaşlarımızı ölüme terk etmiştir. Medya ise ‘kışkırtma’, ‘tahrik’, ‘tehlike’ başlıkları üzerinden Alevi yurttaşlarımıza yapılan saldırıları meşru kılmıştır.

Kardeşler,

Şunu çok iyi biliyoruz bu ülkede baskıya, zulme, sömürüye maruz bırakanların temsilcileri ne meclisin ceylan derisi koltuklarında oturanlardır ne de medya baronlarıdır. Burada toplananlar bu ülkenin ilerici, namuslu, onurlu insanları kendi sorunlarımızın bu beceriksiz iktidar ve onların yalakaları tarafından çözölemeyeceğini bu olayla birlikte bir kere daha görmüş olduk.

Kardeşler,

Yıllardır bu ülke halkların örgütsüzlüğünden fırsat bilenlere artık dur yeter deme vakti çoktan gelmiştir. Onlara biat eden boyun eğen bir halk toplamı olmadığımızı göstereceğiz. Malatya Sürgü’deki Alevi kardeşlerimizin yalnız olmadığını, Ayazağa’daki Kürt emekçilerinin yanında olduğumuzu ülke genelinde örgütlü eylemlikler ile göstermiş bulunuyoruz. Bu eylemliklerimiz bir uyarı niteliğindedir. Gericileri, faşistleri ve onların iktidarını uyanyoruz: bizleri yakarak, idam ederek, yok sayarak boyun eğdireceğinizi zannediyorsanız, yanılıyorsunuz

Bedreddinlerden, Pir Sultanlardan, Denizlerden, Sivas’tan, Maraş’tan Çorum’dan tanırınsınız bizleri. Malatya’da da boyun eğmedik eğmeyeceğiz.”

KESK’e yönelik devlet terörü Kartal’da protesto edildi

Geçtiğimiz hafta KESK ve ESP üyelerinin gözaltına alınması Kartal, Tuzla, Pendik ve Maltepe HDK’nin yaptığı yürüyüşle protesto edildi. Kartal’da City Bank önünde toplanan 200’ü aşkın emekçi coşkulu bir şekilde Heykel’e kadar sloganlar eşliğinde yürüdü.

Bizim de katıldığımız eylemde 10 dakika alkışlı oturma eylemi yapılacağı duyurulunca kısa bir süre oturma eylemi yapıldı. Okunan basın açıklamasında ise şunlar belirtildi:

"23 Haziran tarihinde ESP’ye yönelik bir polis komplosu gerçekleşmiş ve 8 sosyalist gözaltına alınmıştır. Tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilen sosyalistlerden 5’i tutuklanmıştır. Yine dün 25 Haziran tarihinde Ankara merkezli olmak üzere birçok ilde KESK genel merkezleri ve şubelerine polis baskınları yapılmış, 'Demokratik Emek Platformu üyesi olmak', 'KCK/Türkiye Meclisi içerisinde yer almak' iddiasıyla 71 sendikacı gözaltına alınmıştır.

AKP hükümetinin yapmış olduğu bu tutuklamalar ve baskınların esasen tüm yurttaşlar üzerinde psikolojik baskı yaratmak için yapıldığını ve bir cadı kazanının kaynatıldığını görüyoruz. Buradan HDK Kartal, Tuzla, Pendik ve Maltepe ilçe meclisleri adına AKP hükümetine sesleniyoruz. Kürt halkının emek mücadelesinin ve tutsakların yanında yer alıyoruz ve almaya da devam edeceğiz.

Bu operasyonlar bize 1940’ların Almanyası’ndaki Yahudi avını, 1990’lar Ruanda’sındaki Tutsi avını, 1950’ler Amerika’sındaki McCarthy dönemini hatırlatıyor. Size şunu söylüyoruz ki tüm avcılar gibi bir gün sizde hesap vereceksiniz. KESK, KESK’e bağlı sendikacılar ve sosyalist siyasetçilere yönelik devlet terörüne son verilsin. Terörle mücadele yasası ve Özel Yetkili Mahkemeler derhal kaldırılsın."

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

Basın açıklaması değerlendirmesi

Malatya’da yaşanan saldırılar sonrasında Tuzla’da bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasının ardından açıklamayı örgütleyen bileşenler, HDK ve TKP olarak bir değerlendirme toplantısı düzenlendi. Değerlendirme toplantısına KöZ olarak biz de katılacağımızı söyledik. Bir aksilik olmayacağı söylendi. Toplantıya BDP, EMEP, Mayısta Yaşam, Çalıkağıl Demeği ve KöZ katıldı. TKP değerlendirmeye katılmadı.

Toplantı üç tane gündem önerisi ile başladı: basın açıklamasının değerlendirmesi, Kürt sorununda demokratik çözüm üzerine tartışma toplantıları yapma önerisi, KöZ’ün Batı Kürdistan’da yaşanan gelişmeler üzerine halk toplantısı yapma önerisi.

Basın açıklaması önerisini TKP yapmıştı. Değerlendirmede açıklamayı 'Tuzla Halkı' olarak yapalım diye kabul ettiklerini belirttiler. Basın metninde birkaç değişiklik önerisi yapılmış, TKP de değişikliği kabul etmişti. Sonrasında TKP arayıp basın metnini olduğu gibi bırakma kararını Yayla Gençliği denilen grubun aldığını söyledi.

Açıklamanın bütün hazırlığını TKP yaptığı için sloganlarda Kürtlerle ilgili ya da Kürtçe hiçbir slogan olmadığı için öne çıkanın 'Tuzla Halkı' olmadığı, TKP olduğu söylendi. Bunun dışında açıklamada HDK destekleyen bileşen olacağını söylemiş fakat açıklamada katılımcı olduğunu belirttiler. Bu konuda da eksiklik olduğunu söylediler.

Biz de KöZ olarak böyle bir basın açıklamasının katılım olarak iyi ve moral verici olduğunu söyledik. 'Batı Kürdistan’da yaşanan gelişmeler ve tecavüzcü polisin terfi alması konusu da basın metninde ve sloganlarda olsaydı iyi olurdu. Bu gelişmeleri nasıl değerlendirdiğimizi söylemiş olurduk.' dedik. 'Bu fırsat kaçmış oldu ama önümüzdeki süreçte bu konuda ortak bir halk toplantısı yapabiliriz' diye belirttik.

Önerimizi getirdikten sonra EMEP 'Ramazan ayında insanlar oruç tutuyor. Bu yüzden bu dönemde ev ziyaretleri yapalım ve iftar yemekleri verelim. Yapabiliyorsak halk toplantısı yapalım.' dedi.

BDP ise kendilerinin de böyle bir etkinlik yapmak istediklerini ama daha çok 'Kürt sorununda demokratik

çözüm ne olmalı' başlıklı bir toplantı yapmak istediklerini, HDK ile yapmanın iyi olacağını ifade etti.

KöZ olarak ' Bugün Batı Kürdistan’da yaşanan gelişmeler ışığında Şemdinli’de çatışmalar var. AKP tedirgin. Ne söyleyeceğini bilmez bir durumda. Biz bugün yaşanan gelişmeleri nasıl tarif ediyoruz, bunu duyuralım. Bu konuyu konuşalım.' dedik.

Bu öneri üstüne EMEP tekrar söz aldı. 'Halk toplantısı yapalım kararı çıkarsa biz de sorumluluk alırız' dedi. Bu öneri kabul edildi ancak halk toplantısını kimin yapacağını konuşmaya gelince orada bir sorun çıktı. HDK’daki kurumlar 'bu toplantıyı HDK’da bulunanlar ile yaparız, dışında olan kurumlar ile yapmayız' dedi. Biz ise 'böyle bir halk toplantısının örgütleyicisi olmak isteriz' dedik.

HDK Genel Merkezi’nde HDK dışında bulunanlarla toplantı yapmama kararı aldıklarını belirttiler. Biz de 'TKP’nin getirdiği öneriyi HDK’da kabul ettiniz, neden bunu kabul etmediniz?' diye sorduk. HDK ise TKP’nin değil 'Tuzla Halkı’nın öneri getirdiğini, bu yüzden kabul ettiğini söylediler. Ayrıca bu toplantının HDK yürütme toplantısı olduğunu söyleyip bize 'burada ne işiniz var' diye sordular. Biz de 'TKP de HDK’da mı yer alıyor, bu dernekler de HDK’nın içinde değil' dedik. 'Bugün buradaki toplantının basın açıklamasının değerlendirme toplantısı olduğunu biliyorduk; o yüzden geldik' dedik.

KöZ olarak bu halk toplantısında olamayacağımızı anladığımız için toplantıdan ayrıldık. Halk toplantısı kararı alındığı için yine de yapılacağını düşündük. Ancak HDK kararı geri aldı. Bu geri alma kararını nerede aldığını bilmiyoruz. Çünkü çalışma yürüttüğümüz kitle örgütü HDK’nın içinde yer alıyor ve bu karar kitle örgütünün olmadığı bir toplantıda geri alındı.

KöZ olarak 'Batı Kürdistan’daki gelişmeler ışığında AKP’nin gerilemesinin yolunu nasıl açarız' diye yapmak istediğimiz bu halk toplantısı olmayınca Tuzla’da bir söyleşi düzenlemeye karar verdik.

Saldırıılara Karşı Ayrı Dur Birlikte Vur

Tuzla’dan Komünistler

KESK’li tutsaklar için İzmir’de basın açıklaması

25 Haziran Pazartesi günü aralarında KESK Genel Başkanı Lami Özgen’in de bulunduğu 71 kamu emekçisinin bir şafak operasyonu ile gözaltına alınması İzmir’de aynı gün yapılan refleks bir eylemle protesto edildi.

Eski Sümerbank önünde toplanan ve ağırlıklı olarak KESK’e bağlı sendikaların mensubu kamu emekçilerinden oluşan kitle Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyüşe geçti. KESK İzmir Şubeler Platformu’nun ‘Susmayacağız, Direneceğiz! Baskılar Bizi Yıldırılmaz!’ pankartı açtığı yürüyüşte ‘Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz’, ‘Barış İsteyen KESK’e Dokunma!’, ‘KESK’li Tutsaklar Onurumuzdur!’, ‘Faşizme Karşı Omuz Omuz!’, ‘İnadına Sendika İnadına KESK!’ sloganları atıldı.

Belediye binası önünde gerçekleştirilen açıklamada KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ramis Sağlam hali hazırda 39 üye ve yöneticisinin hapiste olduğunu

hatırlatarak AKP’nin kendisi gibi düşünmeyen Kürtlerin siyaset yapmasına tahammül edemediği gibi sendikacılık yapmalarına da tahammül edemediğini vurguladı. Sağlam, “AKP sendikal hak ve özgürlükler, barış ve demokrasi mücadelesi veren herkesi gözaltına almaya, tutuklamaya karar vermiş durumda. Son dönemde örneklerini sıkça görmeye başladığımız bu tür gözaltı ve tutuklamaların demokratikleşme söylemlerinin arttığı, yeni anayasa tartışmalarının yapıldığı, ‘yargı paketleri’nin hazırlandığı bir dönemde gerçekleşmiş olması dikkat çekicidir” diye konuştu.

Açıklamanın ardından 10 dakika boyunca oturma eylemi gerçekleştirildi.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

İzmir’den Komünistler

Billur Tuz işçileri mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyor

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Billur Tuz Fabrikası'nda çalışan 54 işçi, Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için 9 Ocak'ta işten atıldılar. Yine, İzmir'de farklı iş kollarında benzer gerekçelerle işten atılan veya direnişte bulunan işçilerden Savranoğlu Deri Fabrikası işçileri, Hugo Boss işçileri ve İzmir Basma Sanayi işçileri ile birlikte, sınıf dayanışması temelinde ortak eylemler ve etkinlikler düzenlediler. Mart- Mayıs sürecinden 15-16 Haziran'a kadar, İzmir'de başta Sendikal Güç Birliği olmak üzere DİSK'e bağlı sendikaların yanı sıra birçok siyasi parti ve hareketler de direnişteki işçilerin eylemlerine destek oldular.

Biz, Deri Tekstil ve Kundura işçileri Derneği olarak, HDK Emek Komisyonu bileşenleri ile tüm bu süreçlerde söz konusu eylem ve etkinliklere omuz vererek; İzmir'de gelişen sınıf mücadelesinin bir parçası olmaya gayret ettik. HDK Emek Komisyonu bileşenleri ile Billur Tuz direnişinin işçi sınıfının tüm kesimleri tarafından duyulmasını sağlamak ve kamuoyu yaratmak amacı ile neler yapabileceğimizi tartıştık. Emek Komisyonu üyesi birkaç arkadaş, Yörsan işçilerinin mücadelesini ve 'Yörsan ürünleri kullanmıyoruz' kampanyasının başarılı bir kampanya ile Yörsan işçilerinin haklarını kazandıklarını dile getirdi. HDK Emek Komisyonu olarak böyle bir kampanya başlatıp tüm Türkiye çapında söz konusu kampanyayı başarıya ulaştırabiliriz sonucuna vardık.

'Billur Tuz kullanmıyoruz' kampanyası kararından sonra, 11 Haziran'da Bornova Migros önünde kampanya başlatıldı. İzmir'in çeşitli ilçelerindeki büyük alışveriş merkezlerinin önlerinde Billur Tuz işçilerinin neden işten atıldıklarını, demokratik haklarını ve taleplerini içeren bildirileri dağıttık. Her hafta farklı farklı ilçelerdeki alışveriş merkezlerinin önlerinde veya meydanlarda basın açıklaması yaptık ve bildiri dağıttık; basın açıklamaları yapmaya ve bildiri dağıtmaya devam ediyoruz.

En son Çiğli, Karşıyaka ve Basmane Deri İşçileri Kahvesi önünde etkinliklerimizi yaptık. Karşıyaka Çarşı'da yapmış olduğumuz etkinliğe ise halkın yoğun ilgisinin olmasının yanı sıra yürüyüşe katılarak bildiri dağıtanlar da oldu.

Basmane Deri İşçileri Kahvesi'nin önünde yaptığımız basın açıklaması ve eyleme ise deri işçileri oldukça ilgi gösterdiler. DİSK'e bağlı çeşitli sendikaların şube başkanları ve üyeleri de basın açıklaması ve eyleme katılarak destek verdiler. Öğlen arası olması nedeniyle, Ramazan ayı ve aşırı sıcaktan dolayı kalabalığın az olmasına rağmen deri işçileri Billur Tuz işçilerinin haklı mücadelesinin yanlarında olduklarını söylediler. Deri işçilerinin oturdukları kahveler ve lokantalarda bildiri dağıtımları yaparak, Billur Tuz işçilerinin haklı mücadelesini anlattık. Emek Komisyonu bileşeni arkadaşlarla, işçilerin çalıştığı bölgeyi sokak sokak gezerek, yaklaşık bin civarında bildiri dağıttık ve ajitasyon çalışması yaptık. Eylem sona erdikten sonra bir deri işçisi arkadaşımızın atölyesinde eylem değerlendirmesi yaparak yemek yedik.

Yaptığımız değerlendirmede, eylemin bugüne kadar yapılan en iyi eylemlerden bir olduğunu; başta HDK Emek Komisyonu'nun ve Deri İşçileri Derneği'nin kendi muhatapları ile birebir temas etmesinin

olumlu olduğu belirtildi.

Biz de dernek olarak; zaten bileşeni olduğumuz Emek Komisyonu toplantılarında işçi sınıfının en dinamik kesimleri arasında gördüğümüz sendikası, sigortasız ve kayıt dışı çalışan kesiminin örgütlenmesi amacıyla ile yıllardır mücadele verdiğimizizi vurgulayarak bu alanların örgütlenmesinin önceliğinden bahsettik. Bu kesimlerde çalışan işçilerin büyük çoğunluğunun Kürdistan'dan, başta savaş ve ekonomik nedenlerden dolayı gelmek zorunda kalan işçilerden oluştuğunu ve bu işçilerin en ağır koşullarda, hiçbir sosyal haklara sahip olmadan, en düşük ücretlerle ağır sömürü altında olduklarını vurguladık.

Söz konusu kesimlerin şimdi de kentsel dönüşüm adı altında kondularının başlarına yıkılması ile karşı karşıya olduklarını dile getirdik. Özellikle bu kampanyanın varışlarda kendi muhataplarımız tarafından ve HDK tarafından da sahiplenilmesinin anlamlı olacağını vurguladık. Hem de, son zamanlarda tırmanan ve işçi sınıfını bölen şovenizme karşı mücadelede etkili olacağını anlattık.

Deri işçilerinin bölgesinde bu gibi eylemelerin yapılmasında neden ısrarcı olduğumuz yapılan bu eylemle anlaşılmalı oldu. Emek Komisyonu üyelerinin tamamı yapılan eylemin oldukça iyi olduğunu söyleyerek moral depoladılar.

Bu kampanya çerçevesinde 30 bin kundura işçisinin çalıştığı Ayakkabıcılar Sitesi'nde bir eylem yapılmasının öneminden de bahsettik. Ancak bu günlerde ayakkabı işçilerinin yoğun bir işsizlik (kesat) dönemi yaşadığından dolayı Site'de kimsenin olmaması nedeniyle kışık sezon başladığında eylemin yapılması kararı çıktı.

Dernek olarak, HDK Emek Komisyonu içerisinde İzmir'deki ekonomik ve demokratik haklarımız için birlikte mücadelenin önemini bir kez daha vurgulayarak işçi sınıfının kısmi değil, bütünsel çıkarları hedefi ile mücadele verilmesinin önemini farkındayız. Bu mücadeleyi büyüterek, aynı zamanda sosyal şovenizme karşı mücadele verme bilinciyle hareket ediyoruz.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek

Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması

Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiçbirimiz

İzmir'den Deri Tekstil ve Kundura İşçileri

özeleştiriler ifade edildi.

Köz'ün arkasındaki komünistler olarak eylemin örgütlenmesinde inisiyatif aldığımız gibi eylemde de aktif olarak yerimizi aldık. Bunun sonuçlarını daha sonra mahallelilerden gördüğümüz sıcak ilgi ve içinde çalışma yürüttüğümüz kuruma gelip gidenlerin artmasıyla da gözledik.

Alanımızdaki devrimci güçlerin eylem birliği bakımından olumlu bir örnek olan bu eylemin başarılı bir biçimde örgütlenmesinde bileşenlerin asıl eylemden önce, Pazar günü yaklaşık 500 kişilik bir kitleyle sokak aralarında dolaşarak mahalleliyi ertesi günkü eyleme çağırmasının ve diğer hazırlık faaliyetlerinin katkısı büyük oldu.

Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiçbirimiz

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Gülsuyu'ndan Komünistler

15-16 Haziran'ın mirası, İzmir'de anıldı

Türkiye işçi sınıfı mücadelesi tarihinin büyük ayaklanması olarak anılan 15-16 Haziran Ayaklanması 42. yıldönümünde İzmir'de çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı.

'Billur Tuz İşçileri ile Dayanışma'

Bu yıl İzmir'de DİSK'e bağlı çeşitli sendikalar, Sendikal Güç Birliği, birçok siyasi parti ve siyasi çevrelerin de katıldığı 15-16 Haziran anması, Billur Tuz grevcileriyle dayanışma eylemi çerçevesinde gerçekleştirildi. HDK'nin de destek verdiği eylem, Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde 5 aydır direnişte bulunan Billur Tuz işçileri ile dayanışma eylemi olarak gerçekleştirildi.

Yönetim binası önünde toplanan yaklaşık 600 kişilik grup, Billur Tuz fabrikasının önünde bulunan direniş çadırına doğru yürüyüşe geçti. Bir saati aşkın yürüyüş boyunca farklı farklı fabrikalarda çalışan işçiler iş bırakarak fabrikaların bahçelerine inip alkışlarla destek verdiler.

Eylem boyunca, dayanışma sloganları ve 15-16 Haziran Ayaklanması'nın önemini hatırlatan ajitasyonlar yürüyüş güzergahındaki tüm fabrikalardan duyuldu.

Kimi metal fabrikalarında çalışan işçiler ise işlerini bırakarak yürüyüşe katıldılar. Bu yoğun ilgi 40 derece sıcakın altında bunalan bizleri de hayli heyecanlandırarak bir nebze de olsa serinletti.

Yürüyüş süresince organize sanayi işçileri, özellikle tekstil fabrikalarındaki kadın işçiler fabrikaların bahçelerine inerek bahçe duvarlarına kadar gelip alkışlarla eyleme destek verdiler. Dışarı çıkmayan işçilerin kortej geçerken pencerelerden el sallamaları görmeye değerdi.

Billur Tuz Fabrikası önüne vardığımızda bin kişiye ulaşan kortej, direnişteki işçiler tarafından da coşku ile karşılandı.

Direniş çadırı önünde sendika şube başkanları 15-16 Haziran işçi ayaklanması ile bugünkü direnişler bağlamında konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda 'AKP'nin işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük topyekûn saldırılarına 15-16 Haziran direnişi ruhuyla karşılık vermeliyiz. Bu yüzden bu direnişleri inançla ve ısrarla sürdürerek, sınıf dayanışmasını güçlendirmeliyiz' dendi.

Bu yıl DİSK'e bağlı sendikalarla Sendikal Güç Birliği'nin birlikte örgütlediği '15-16 Haziran Billur Tuz İşçileri ile Dayanışma Eylemi' hemen hemen tüm kesimler tarafından sınıf dayanışması adına olumlu bir örnek olarak değerlendirildi.

Söz konusu eyleme HDK Emek Komisyonu bileşenleri toplam 50 kişiyi aşkın bir güç ile destek verdi. Yapılan değerlendirmede 'HDK'nin daha fazla katılım sağlaması gerekirdi' şeklinde öz eleştiriler de yapıldı.

Panel

Bu etkinliklerin dışında farklı siyasi yapılar ve sendikalar da 15-16 Haziran paneli ve söyleşileri yaptılar. Biz de HDK Emek Komisyonunun aktif bir bileşeni olarak bu etkinliklerde sorumluk aldık ve katılım sağladık.

HDK Emek Komisyonu 15-16 Haziran etkinlikleri arasında yaklaşık 120 kişinin katıldığı bir panel ve İzmir Basma Sanayi işçileri ile dayanışma gecesi düzenledi.

Panel, yaklaşık 4 saat sürdü. Panelde akademisyen Aydın Arı, TÜMİTİS'ten Şükrü Günseli, Söz ve Eylem dergisinden Münir Köymen ve KESK dönem sözcüsü Ramiz Sağlam konuşmalar yaptılar.

Panelde konuşmacılar 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmasının tarihsel ve sosyal arka planını, dünyada ve Türkiye'deki sınıf mücadelesinin kendiliğinden hareketlerini ve güncel işçi eylem ve direnişlerini farklı farklı çerçevelerden ele alarak izleyenleri bilgilendirmeye çalıştılar. Panelde konuşmacılar DİSK'in kuruluşunu aktarırken 15-16 Haziran'da işçilerin harekete geçirdiği dinamiğin günümüzde de olduğunu sık sık vurguladılar. Konuşmalarda aynı zamanda kapitalizmin krizlerine, emekçi hareketin örgütlenmesinin ve sendikaların önündeki engellere de değinildi.

Bornova'da İşçi Şenliği

İzmir'de yaklaşık bir yılı bulan mücadeleleriyle gündeme gelen İzmir Basma Sanayi işçileri, İşhakder üyeleri ile birlikte Bornova Büyük Park'ta bir şenlik düzenlediler. Şenliğe direnişteki Savranoğlu deri işçileri ve Billur Tuz işçilerinin yanı sıra Sendikal Güç Birliği ve HDK Emek Komisyonu bileşen ve üyeleri de destek verdiler.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı şenlikte; 15-16 Haziran Ayaklanması ve çeşitli iş kolları ve alanlardaki güncel direnişler hakkında konuşmalar yapıldı. Birçok müzik grubunun da sahne alarak destek verdiği şenlikte, İzmir Basma Sanayi işçilerinin haklı mücadelesi ile 15-16 Haziran'da güzel bir dayanışma örneği sergilendi.

Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması

İzmir'den Deri Kundura ve Tekstil İşçileri

Malatya'daki saldırıya Gülsuyu'ndan kitlesel tepki

Ramazan sırasında, AKP'nin Alevileri hedef göstererek düşmanlığı kışkırtan tutumu sonucunda Malatya Sürgü'de yapılan saldırı sonrasında İstanbul'un birçok semtinde olduğu gibi Gülsuyu Mahallesi'nde de büyük bir protesto eylemi örgütlendi. KöZ, Halk Cephesi, Partizan, ESP ve Pir Sultan Abdal Derneği'nin örgütleyip sahiplendiği eyleme BDP ve kimi HDK bileşenlerinin taraftarları da destek verdi.

Pazartesi günü Gülsusu son duraktan başlayan eylem Gazi Ayaklanması'nın ardından aynı bölgede gerçekleşen eylemden sonra en kitlesel protesto olarak dikkat çekti. Eyleme 4 binin üzerinde mahalleli ortak imzalı pankartın arkasında canlı bir biçimde katıldı. Eylemde 'Gülsuyu uyuma / Malatya'ya sahip çık', 'Katil devlet hesap verecek', 'Faşizme karşı omuz omuza', 'Yaşasın halkların kardeşliği', 'Hepimiz Kürdüz / Hepimiz Aleviyiz', 'Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz', 'Malatya faşizme mezar olacak' sloganları atıldı. Roboski'deki katliam lanetlendi. Yoldan geçen arabalar ve insanların alkışlarla destek verdiği eyleme katılmayanların ilgisi de dikkat çekiciydi.

Planlandığı gibi E-5 düzeyine gelindiğinde basın açıklaması yaparak dağınilacağı sırada polis barikatıyla karşılaşıldı. Bununla birlikte polisin basın açıklamasını 200 metre geride yapma yolundaki dayatmasını, eylemi örgütleyen ve yürüten komite kabul etmedi ve kitlenin de aktif desteği ile polis geri adım atmak zorunda kaldı. Bu arada polis ile eyleme katılanların bazıları arasında zaman zaman gerginliği artıran davranışlar olduysa da eylem herhangi bir olumsuzluk yaşanmadan, bilakis hem katılanların hem de izleyenlerin moralini yükselterek sonlandırıldı.

Eylemi örgütleyen bileşenlerin Salı günü yaptıkları değerlendirme toplantısında genel olarak eylem olumlu olarak değerlendirildi. Bu güçbirliğinin sürmesi yönünde dilek ve öneriler yapıldı;

Yeni 15-16 Haziranlar nasıl yaratılabilir?

10 Haziran Pazar günü Esenyurt'ta bulunan Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği'nde 15-16 Haziran ile ilgili bir panel gerçekleştirildi. Panele konuşmacı olarak İşçi Gazetesi'nden Aykut Özer, Munzur Pekgüleç ve o dönemi yaşamış Ramak işçisi Celal Altınbıçak katıldı. '15- 16 Haziran İşçi Direnişi Yolumuza Işık Tutuyor' pankartının asıldığı salonda toplam 25 kişi vardı.

İlk konuşmayı İşçi Gazetesi'den Aykut Özer yaptı. Özer konuşmasında şunları belirtti:

"DİSK'in tabanındaki işçilerin militan bir mücadele vermeleri yüzünden bu sendikanın yetkilerini tırpalamak, yani DİSK'e üye olmanın önüne ciddi engeller çıkarmak için dönemin Adalet Partisi hükümeti ve muhalefetteki CHP'nin de desteğiyle 1970 yılında meclisten bir yasa geçti. Ama 1970 yılının 15 Haziran gününde işçi sınıfı İstanbul'da bu yasaya karşı direnişe geçti ve ilk gün 75 bin işçi sokağa çıktı. İkinci gün DİSK'li işçilere Türk-İş'ten işçiler, işsizler, devrimci öğrenciler ve gençlik de destek verdi ve bu sayı 150 bini buldu. Olayın daha fazla büyümesinden çekinen hükümet yasayı geri çektiğini duyurdu."

Aykut Özer 15-16 Haziran eylemi ile ilgili olarak bu eylemin en önemli özelliğinin hem kitlesel oluşu hem de militan bir eylem oluşu olduğu ifade etti. Ayrıca bu eylemin siyasi bir eylem olduğunu, sadece bir takım sendikal demokratik talep için sokağa çıkılmadığını, hükümetin de hedef alındığını ifade etti.

Daha sonra 15-16 Haziran eyleminin içinde yer alan işçi Celal Altınbıçak deneyimini ve yaşadıklarını paylaştı. Celal Altınbıçak kendisinin o dönem Alibeyköy / Silahtarğa'da bulunan Rabak Fabrikası'nda çalıştığını söyledikten sonra çalışma hayatında nasıl bir sorumluluk duygusuyla çalıştığını bir deneyimle örnekledi. Sendikanın işçilerden her ay aidat olarak topladığı Celal Altınbıçak o dönemi anlatırken bütün gelişmeleri anlatmaktan çok özellikle kendi fabrikasındaki gelişmeleri ve bu işçilerin diğer işçilerle eylemlerini anlattı:

"Olaylar başlamadan önce bu yasaya karşı sendika bizim fabrikada ve bölgede toplantı yaptı. Eylem iki gün değil, tam sekiz gün sürdü. İşverenler bu eylemden çok korkmuşladı, öyle ki işçiler eylemde olmasına rağmen işveren kamyonla işçilere yemek dağıtıyordu."

Celal Altınbıçak 15-16 Haziran eylemini örgütlediği ve katıldığı için üç defa idamla yargılandığını; üç ay ceza evinde yattığını ama tüm bu mücadelesinden asla pişmanlık duymadığını ifade ederek konuşmasını bitirdi.

Son konuşmacı Munzur Pekgüleç'ti. Munzur Pekgüleç 12 Eylül sonrası işçi sınıfının kimi eylemliliklerini ve örgütlenmelerini anlatırken Kazlıçeşme deri işçilerinin örgütlenme deneyimini, Netaş grevini ve 89 Bahar Eylemleri ile kamu emekçilerinin 90ların ilk yarısındaki çıkışını aktardı. Bu eylemlerin kimilerin de sendika bürokrasisinin oynadığı uğursuz rolden bahsetti. Şimdilerde ise irili ufaklı birçok direnişylemin olduğunu ama bu tekil işçi direnişlerinin birleştirilemediğini (TEDAŞ, Hey Tekstil, Çapa, THY örneklerinde olduğu gibi), ayrıca sermaye sınıfının abuk subuk gerekçelerle grev yasakları getirdiğini, bu saldırıların ancak birleşik bir mücadele hattıyla püskürtülebileceğini ifade etti.

Panele katılan bir yoldaşımız söz alarak KÖZ adına bu konuda görüşlerimizi ifade etti:

"Yeni 15-16 Haziranlar nasıl yaratılabilir? O dönem işçi sınıfının bileşimi ve yapısı ile şimdiki yapısı çok farklı. Tarımda makinalaşmayla birlikte kırdan şehre göçün yaşandığı ve buna paralel sanayileşmenin yaşandığı o dönemki üretim süreci şimdiki gibi bölünüp parçalanmamıştı. Şimdi ise esnek üretim, taşeronlaştırma uygulamalarıyla sendikasılaşma artmış ve örgütlenme zorlaşmıştır. Bugün o döneme göre şöyle önemli bir fark da bulunmaktadır: devletin Kürt halkına karşı sürdürmüş olduğu haksız savaşın bir sonucu olarak ve kimi tarım politikalarıyla 90'lı yıllardan sonra milyonlarca Kürt, batıya özellikle büyük metropollere göç ederek yeni bir işçi sınıfı oluşmuştur. Bu emekçiler her yıl Newrozlarda alanlara çıkmaktadı ve her yıl 1 Mayıs'a daha güçlü katılmaktadı. Bu önemli dinamiği sınıf hareketinin bir parçası olarak görüp işçi sınıfının diğer kesimleriyle buluşturarak AKP'nin ve onun devletinin tüm emekçilere ve ezilenlere yönelik saldırılarını nasıl püskürtmek gerekir? Bunu düşünmeliyiz."

Esenyurt'tan Komünistler

Batı Kürdistan'daki devrimci dinamiği Türkiye'ye taşıyalım

10 Ağustos'ta, çalışma yürüttüğümüz alanda son dönemde Ortadoğu ve Suriye'de yaşanan siyasal olayları ve solun görevlerini anlamak için bir söyleşi organize ettik.

Söyleşi, yoldaşın yaptığı sunumla başladı:

"AKP zayıflıyor, zayıfladığı için saldırganlaşıyor. Saldırganlaştıkça daha da itibarsızlaşıyor. 2011 seçimlerden AKP'nin güçlenerek çıktığı söylendi. Biz KÖZ olarak aksini iddia ettik: AKP, anayasayı değiştirmek için yeterli sandalyeye sahip değil, Meclis'te yasaları çıkabilmek için CHP'yle uzlaşmak zorunda. Öte yandan AKP sürekli kavga halinde; her kesimle kavga ediyor.

Türkiye solu mevcut siyasal gündemi yanlış değerlendiriyor, yanlış kavıyor. 2011 1 Mayıs'ında bir zafer tablosu çizildi. 1 Mayıs kalabalık ve kitleseldi fakat bu kalabalık apolitik bir kitleydi. Geçen 1 Mayıs'ta mevcut politik siyasal gündeme müdahale edilemedi. Burjuva basında 1 Mayıs sonrası yansıtılan bayram havası da 1 Mayıs'ın burjuvazi için istenilen şekilde geçtiğini göstermektedir.

1 Mayıs'ta Roboski ile iş cinayetlerinin hesabı sorulmadı. İş cinayetlerini gündem edenler Roboski Katliamı'nı es geçtiler. Roboski Katliamı'nı gündem edenler iş cinayetlerini Türkiye soluna havale ettiler. Roboski Katliamı ile iş cinayetleri arasındaki bağ kurulup bu gündemler 1 Mayıs'ın ana gündemi haline getirilemedi. Böylelikle birleşik bir mücadele hattı sağlanamamış oldu.

1 Mayıs'tan sonra Suriye gündemimize girdi. Suriye'de yaşanan olaylar AKP'nin daha da sıkıştığını, sıkışacağını göstermektedir. Batı Kürdistan'da fiili bir yönetim oluştu. AKP Ortadoğu'da bir bataklığa düşmüş durumda.

Böyle bir durumda komünistlerin görevi 'savaşı nasıl durdururuz'dan ziyade 'mevcut durumdan nasıl yararlanılacağını düşünmek'tir. AKP zayıflarken yerine onun yedek lastiğinin geçemesine yönelik bir plan yapmak ve buna göre siyaset yapmak gerekir.

Batı Kürdistan'da yaşanan devrimci dalgayı İstanbul'a, Ankara'ya, Türkiye metropollerine taşımak gerekir. Burjuvazinin asıl korkusu da budur: Güney'deki devrimci dalganın

metropollere taşınmasıdır.

Devrimci bir parti olmadan devrimci bir siyaset yapmak elbette mümkün değildir. Hali hazırdaki sorunlar elbette bir devrim sorunudur. Fakat mevcut sorunların bu düzende çözülemeyecek olması bu sorunlarla ilgilenilmeyeceğini, bunun için siyaset yapılmayacağı anlamına gelmez. Yürüttüğümüz siyasal faaliyet, parti öncesi bir siyasettir. Bu faaliyet ile kendimizle diğer akımlar arasında ayrım çizgilerini çekmek, bu ayrım çizgileriyle kendi muhataplarımızı yaratmak gayretindeyiz.

Önümüzdeki dönemde Alevilere, Kürtlere, emekçilere karşı saldırılar, Batı Kürdistan'daki gelişmelere bağlayacak, 'Batı Kürdistan'a saldırıya hazırlananlar içeride evimizi yıkanlardır' diyen bir hat izlemek gerekir. Ancak bu şekilde soyut bir mücadele ve dayanışma vurgusundan çıkılır ve gerçek bir birleşik mücadelenin önü açılır ve olanaklar artar. Böyle ortak bir mücadeleyle şovenizme ve milliyetçiliğe karşı mücadele edilebilir. Batı Kürdistan'daki mücadele dinamiğini buraya taşıma sorumluluğunu almadan ortak bir mücadele hattı örmenin ve şovenizme karşı mücadele edebilmenin imkânı ve yolu yoktur.

Solun asıl görevi kendi örgütsel sorunlara boğulmak değil, birleşik bir mücadele için emekçilerin ezilenlerin en geniş eylem birliğini sağlamak olmalıdır. Bu da BDP'nin merkezinde olduğu bir savunma hattıyla sağlanabilir. İçinden geçilen dönemde solun asıl yapması gereken şovenizme ve sosyal şovenizme karşı Kürdistan'daki devrimci dinamiği tereddütsüz sahiplenerek ezilenlerin en geniş eylem birliğini kurmaktır."

Sunumun ardından söyleşi soru-cevap kısmıyla devam etti. Bu kısımda emekçilerin en geniş eylem birliğini yaratmak için neler yapılması gerektiği tartışıldı.

Söyleşiye 8 kişi katıldı. Beklediğimiz katılım olmasa da uzun bir zamandan sonra gerçekleştirdiğimiz söyleşi verimli geçmiş oldu. Söyleşilere ve çalışma yürüttüğümüz alanda gazetenin görüşlerini daha düzenli anlatmaya devam edeceğiz.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Yenibosna'dan Komünistler

Emekçilerin deneyimleri Umut Yeşerende Emek Kolektifi'nin pikniğine taşındı

İçerisinde çalışma yürüttüğümüz Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği'nden İşçilerin Sesi gazetesinin okuru olan arkadaşlar 8 Temmuz'da Umut Yeşerende Emek Kolektifi'nin (UYEK) bir pikniğinin olduğunu; derneğin de bu pikniğe katılacağını söylediler. Biz de hem bu dernekte çalışma yürüttüğümüz için hem de UYEK'te yer alan kurumların çalışmalarını deneyimlerini daha yakından görmek için bu pikniğe katılma kararı aldık. Pikniğe ayrıca iki Mayısta Yaşam ortağı da katıldı.

Sabah kahvaltısı ve öğle yemeğini UYEK'in karşıladığı ve 150'ye yakın kitlenin katıldığı piknik Beykoz'da gerçekleşti.

Pikniğin açılış konuşmasını yapan arkadaş şunları ifade etti:

"İlk kez 2011 yılı 1 Mayıs'ın da 'İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır' pankartı altında yürüten, çeşitli iş kollarından sendikali-sendikasz işçiler 2012 yılında da UYEK kortejiyle birlikte yürüdüler. Tekel direnişinden bu yana, çeşitli mücadeleler içerisinde tanışan işçiler deneyimlerini paylaşmak üzere yaptıkları toplantılarda öncelikle yaşama bakışlarındaki paralellikleri dikkate alarak bu toplantıları sürdürme kararı aldılar. Daha sonra bürokratik, göstermelik hiyerarşik yapıların sahteliğinden şikayetlerinin de ortaklaşmasıyla ve Sendikal Güç Birliği'nin (SGB) kuruluşunun açılanmasıyla bu kolektif somutlaştı.

UYEK ortaya çıktığında içerisinde Tek Gıda -İş'in yolda bıraktığı Tekel işçileri, Gökkuşluğu Hareketi, Kocaeli Belediye İşçileri, Tez-Koop-İş 2. Nolu Şube Başkanı ve temsilcileri, Deri İş eski yönetici

ve temsilcileri , Selüloz-İş SEKA işçileri ve TEKSİF üyesi işçiler vardı. Daha sonra bu oluşuma plaza zaman zaman hastane içerisinde yürüyüş yaptıklarını ifade ettiler. 6 Temmuz Cuma günü 1000 kadar bir işçiyle saat 11:00-16:00 arasında Çapa'dan Cerrahpaşa Hastanesi'ne, oradan da Beyazıt Meydanı'na yürüyüp daha sonra Rektörlüğe yürüyerek bir görüşme gerçekleştirdiklerini söylediler.

UYEK'in kendisini tanıtmasının ardından pikniğe katılan Türk Hava Yolları'ndan işten atılan kimi işçiler ve 29 Mayıs Birliği içerisinde yer alan bir işçi konuştu. THY'dan atılan işçiler konuşmalarında ortak Hava-İş Sendikası yönetiminin kendilerine sahip çıkmadıklarını; işçileri arkasında duramayacakları bir eyleme çıkarttıklarını; eylemden önce sendikanın bu yaşanacak gelişmeleri öngörmesi gerektiğini ifade etti. Ayrıca, sendikanın işçilerle bu eylemi örgütlemek için bir toplantı yapmadığını; işten atılan işçilerin kamuoyunda bilinenin aksine 305 işçi olmadığını 460 işçi olduğunu; işten atılan işçilerin sadece bu işçilerin ya da THY'de çalışan işçilerin mücadelesiyle geri işe alınmasının mümkün olmadığını; çeşitli sendikaların ve emek örgütlerinin destekleri ve dayanışma greviyle bu işin başarılabileceğini belirtti.

Daha sonra Çapa'da 130 gündür direnişte bulunan taşeron işçileri gelinen süreç anlatıldılar. Kurdukları direniş çadırının 21 Şubat'ta bilgilendirme çadırı olarak kurulduğunu fakat 1 Nisan'dan itibaren direniş çadırına dönüştüğünü; bu hastanede 1500 taşeron işçisinin çalıştığını, çadırın önünde destek

istemek için ve 'Taşeron Çalışmaya Hayır' şiarları bir imza kampanyası yürüttüklerini; ve zaman zaman hastane içerisinde yürüyüş yaptıklarını ifade ettiler. 6 Temmuz Cuma günü 1000 kadar bir işçiyle saat 11:00-16:00 arasında Çapa'dan Cerrahpaşa Hastanesi'ne, oradan da Beyazıt Meydanı'na yürüyüp daha sonra Rektörlüğe yürüyerek bir görüşme gerçekleştirdiklerini söylediler.

Çapa işçileri sağlık alanında örgütlü olan SES, Dev-Sağlık İş ve Türk Tabipler Birliği'nin desteklerini yeterince alamadıklarını ancak bu mücadele başarıya ulaşınca kadar direnişe devam edeceklerini, bu direnişin başarısının işçi sınıfının ve emekçilerin verecekleri desteğe bağlı olduğunu belirttiler.

Casper bilgisayar işçileri de yaşadıkları bir sendika deneyimini paylaştılar. Daha sonra Deri Kundura ve Tekstil İşçileri adına bir işçi arkadaş derneğin faaliyetlerini anlattıktan sonra bir tekstil işyerinde bir kısım işçilerin sendika deneyimi yaşadıklarını; 13 işçiyle temas kurulduğunu; bu işçilerin 4 tanesinin işten atıldığını anlattı.

Öğle yemeğinin ardından pikniğin forum bölümüne geçildi. Bu bölümde de özellikle THY ve Çapa taşeron işçilerinin sorunları üzerinde yoğunlaşıldı. Çapa işçilerinin 6 Temmuz günü gerçekleştirdikleri yürüyüş ayrıntılı bir biçimde anlatıldı. Taşeron çalışma ile ilgili düşüncelerini söyleyen kimi konuşmacılar ise 'asla örgütlenemez' denilen taşeron işçilerinin örgütlenmeleri ve bu direnişi sürdürmelerinin çok önemli olduğunu, buradan gerçekleşecek bir kazanımın domino

etkisi yaparak diğer taşeron işçilerinin de önünü açacağını iddia etti. THY işçileri de işten atma ve getirilen grev yasağı ile ilgili olarak torba yasayla sivil havacılık iş koluna yönelik bir düzenleme getirildiğini; THY'd son sekiz yılda altı bin işçinin işten atıldığını ifade etti.

Forum kısmında bizden de bir yoldaş konuşarak aktarılan somut deneyimlerin önemli olduğunu ifade etti ve KÖZ'ün geçtiğimiz 1 Mayıs'a yönelik değerlendirmesini aktardı.

Forumda son olarak Mayısta Yaşam Kooperatifi bir konuşma gerçekleştirdi. Mayısta Yaşam Kooperatifi, kendilerinin misafir bir kurum olarak bu pikniğe katıldıklarını; katılma amaçlarının bu pikniğe katılan kesimlerin deneyimlerini dinlemek ve onlarla irtibata geçmek olduğunu söyledi. Mayısta Yaşam'ın 10 yıldır dört ayrı mahallede faaliyet sürdürdüğünü; bu mahallelerde işçi ve emekçi çocuklarıyla eğitim dayanışması için bir arada olduklarını; sadece öğrencilerle temas etmediklerini, bu öğrencilerin aileleriyle de bağ kurduklarını ifade etti. Daha sonra şunları belirtti:

"Değişik alanlarda faaliyet sürdüren kitle örgütlerine 1 Mayıs'ta bir arada yürümek için çağrıda bulunmuştuk. Bu çağrını UYEK'e de yapmıştık fakat maalesef bir ortaklık sağlanamadı. Bizim Çapa direnişindeki işçileri ziyaret etmememiz bizim bir eksikliğimiz. Bundan sonra piknikten pikniğe bir araya gelmenin dışında ilski ve irtibat içinde olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Saat 09:30'da başlayan piknik 18:00'de sona erdi.

Esenyurt'tan Komünistler

Kitle örgütlerinde dayanışma yaz faaliyetleriyle devam ediyor

Sultanbeyli Mayısta Yaşam

15-16 Haziran Etkinliği

Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli Şubesi'nde, 15-16 Haziran'ın tarihçesini konuştuk.

Etkinliğe katılanlarımızın büyük bir kısmı halihazırda bir atölyede çalışıyordu, dolayısıyla etkinlikte ifade edilen tarihin bir parçası olanlar olarak bu günü andık. Dün bu yürüyüşe katılanların bulunduğu havza genişlemiş, bulunduğumuz mahalle bu atölyeleri dolduranların meskeni olmuş durumda. Dolayısıyla o gün birleşerek bir yumak halinde devleşen işçi kitlesi, bugün artmış ancak kendi tarihine de o denli yabancı kalmış durumda.

Dolayısıyla bu etkinlik bizim için unutturulan bir tarihin hatırlanması anlamında önem taşıyordu. Etkinlikte genelde olarak ayaklanmanın nasıl gerçekleştiğini konuştuk.

'Tembellik Hakkı'nı Tartıştık

Kooperifte 'tembellik hakkı' konulu bir sohbet gerçekleştirdik. Önce 'Ağustos Böceği ve Karınca'nın hikayesini izledik ve bu hikayede dile getirilenlerin ne kadar gerçek olup olmadığını konuştuk. Bugün gerçekten ağustos böceği gibi çalışanların rahatça ısınıp yemek yediği vb. bir durum olup olmadığını tartıştık. Ömrü boyunca çalışmaktan başka yolu olmayanların daha iyi çalışmasını öğütleyenlerin bu masalla, ilkokul sıralarındaki eğitimle vb. bizlere çalışmanın kutsallaştırmak üzere anlatıldığını konuştuk. Ancak günlük hayatımızın bu çalışmanın karşılığını almak üzere organize edilmediğini vurguladık.

Paul Lafargue'ın Tembellik Hakkı kitabına göndermeler yapılan konuşmada; çalışma sözcüğünün Fransızca kökenin; 'zahmetli iş, acı veren iş, bir çeşit işkence' demek olduğu, eskiçağ Atina'sında çalışmanın kölelere özgü, aşağılık bir uğraşı sayıldığını, dinlerin de çalışmayı bir taraftan kutsallaştırdığını anlattık. Atasözlerine gönderme yaptık: 'Çalışmaya utanan, aç kalır.', 'Bağa bak üzüm olsun, yemeye yüzün olsun.', 'Çalışan el, tok karın üzerindedir', 'Çalışan kul mahrum kalmaz'.

Daha sonra kitabın çalışmanın 15 saatleri bulduğu şartlarda aşırı çalışmanın yarattığı olumsuzlukları hedef almak üzere kaleme alındığına değindik. Ve bugün kendi çalışma şartlarımızdan hareketle 'Çalışıyor muyuz? İnsanlıktan mı çıkıyoruz? Aşırı mı çalışıyoruz?' sorularını sorduk ve kendi çalışma şartlarımızın ağırlığı üzerine konuştuk. Yolda geçen süreyi de kattığımızda ortalama olarak 12 saat çalışıldığını, haftasonlarında çalışmanın artık normal bir uygulama olduğunu konuştuk.

Kapitalist toplumda çalışmanın, her çeşit düşünsel yozlaşmaların, her türlü organik bozuklukların nedeni olduğunu ifade ederek; kapitalist üretimde, ne kadar çok çalışılırsa o kadar çok yoksullaşıldığı üzerinde durduk. Tıpkı geçmişte olduğu gibi açlıkla terbiye edildiğimizi, işsizlik yüzünden kötü şartlarda çalışmayı büyük bir istekle razı olduğumuzu belirttik.

Bütün bu değerlendirmelerin ardından nasıl bir toplum istediğimizi, çalışmanın ne zaman külfet olmaktan çıkabileceğini değerlendirmeye çalıştık. Herkesten yeteneğine göre alınan, herkese gereksinimine göre verilen bir dünyada çalışmanın bambaşka olacağını konuştuk.

Alman İdeolojisi'nde ifade edilen "Herkesin bir başka işe meydan vermeyen bir faaliyet alanının içine hapsolmadığı, herkesin hoşuna giden faaliyet dalında kendini geliştirebildiği komünist toplumda, toplum genel üretim düzenler. Bu da, benim için, bugün bu işi, yarın başka bir işi yapmak, canımın

istediğince, hiçbir zaman avcı, balıkçı ya da eleştirici olmak durumunda kalmadan sabahleyin avlanmak, öğleden sonra balık tutmak, akşam hayvan yetiştiriciliği yapmak, yemekten sonra eleştiri yapmak olanağını yaratır" sözleri üzerinden istediğimiz toplumu konuştuk. Bugün çalışma şartlarının kısıldığı, vardiya sayısının arttığı şartlarda insanların kendilerini özgürce şekillendirdiği bir dünyada çalışmanın nasıl olacağını hayal ettik.

Yıldızların Altında Film İzledik

Bulunduğumuz mahallede 'yıldızların altında' film izledik. Bir önceki buluşmamızda çalışma şartlarımız hakkında tartışmıştık. Bunun devamı olarak, Şarlo'nun Modern Zamanlar adlı filmini izlemeye karar verdik.

Kooperatifimizin hemen yanında film hazırlıklarına başladığımız anda mahalledeki çocukların ilgisini çekmeye başladık. Etkinlikten birkaç gün öncesinde film etkinliğini yapabileceğimiz bir duvar olup olmadığını araştırmasını yaptık. Ancak yakın çevremizde uygun bir yer bulamadık. Daha sonra kooperatifin önünü değerlendirebileceğimizi fark ettik. Kooperatifte daha önceki elimizde kalan iki alçıpanı yan yana getirdik ve üzerine sinema perdesini gerdik. Kooperatifin önündeki kaldırıma sinema sistemimizi kurduk ve filmin başlama saatini beklemeye başladık. Bu arada film izlemek üzere gelen tanımadığımız kişilerle de sohbet etme imkanı bulduk.

Film başladı ve herkes filmi izlemeye başladı. Daha sonra çekirdek yiyerek film izleme fikri ortaya atıldı. Herkes elinde çekirdekle filmi izlemeye ve kahkahalarla gülmeye başladı. Film yoldan geçenlerin de dikkatini çekmeye başladı. Onların da bir kısmı filmi izlemeye katıldı. Özellikle çocukların ilgileri dikkat çekiciydi. Bundan dolayı çocuklar için bir animasyon filmi gösterimi yapma kararı aldık.

Riva'ya Gittik

Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli Şubesi olarak 15 Temmuz günü kooperatifimizin ortak ve destekçileri ile birlikte Beykoz'un Riva ilçesinde bir günlük bir kamp gerçekleştirdik. 20 kişinin katıldığı kamp Cumartesi akşamı gerçekleşti. Cumartesi günü çadırlarımızı ve malzemelerimizi alıp yola koyulduk. Yaklaşık 45 dakikalık yolculuktan sonra Riva'ya ulaştık. Yolda işlerin daha rahat yürümesi için görev paylaşımı yaptık: Mangal ekibi, çadır ekibi, semaver ekibi...

Akşam ilk olarak yemek ve barınma sorununu çözdük ve daha sonra denize girmeyi planladık. Daha sonra ise müzik dinletisi yaparak günü tamamladık. Sabah uyandıktan hemen kahvaltıyı hazırlamaya başladık. Çünkü arkadaşlar denize girmek için sabırsızlanıyordu. Hep birlikte denize girmek üzere plaja yöneldik. Öğle saatlerine kadar denizden çıkmadık. Öğle yemeğini de yedikten sonra saat 16:00'a kadar yüzdük ve toplamak üzere denizden ayrıldık. Katılan tüm arkadaşlar çok memnun kaldıklarını ve her yıl mutlaka böyle etkinlik yapmamız gerektiğini ifade etti.

Sultanbeyli Mayısta Yaşam'dan Komünistler

Yenibosna Mayısta Yaşam

Mayısta Yaşam Yenibosna şubesinde dayanışma faaliyeti yaz mevsimi boyunca kesintisiz devam etti. Yaz dönemi dersleri Haziran'dan beri devam ederken Ağustos ayında bir iftar yemeği verdik; ayrıca birçok aileye de bayramlaşma ziyaretinde bulunduk. Aynı zamanda, öğrencilerimizden gelen talep ile ders faaliyetimizi Kanarya Mahallesi'ne de taşımış olduk. Yürüttüğümüz çalışmayla 26 Ağustos'taki Adalar pikniğine 115 kişiyi taşımış olduk.

Yaz Dönemi Dersleri

Mayıs ayının ortasından itibaren yaz dönemi, yani Temmuz-Eylül dönemi için dersleri planlamaya başladık. 2011 LYS gruplarının dersleri devam ederken beri taraftan yaz için oluşabilecek grupları belirlemeye başladık. Gelen talepler üzerine Eylül ayının ortasında yapılacak KPSS sınavları için bir grup ve gelecek sene sınava girecekler için iki tane farklı YGS-LYS Grubu oluştu. Dersler Haziran ayının ortasından itibaren başladı. Dersler başladıktan sonra Eylül ayında bütünleme sınavına girecek 3 kişilik bir çalışma grubu da oluşturuldu.

Yaz faaliyetini desteklemek için mahallede üç kez bildiri dağıtımı yaptık ve yaklaşık 2500 adet bildiri dağıttık. A3 boyutunda afişleri mahallenin belli noktalarına astık. Benzer şekilde mahallede bulunan altı köy derneğine kurumu tanıtan materyaller bıraktık. Ve on iki tane ozaliti mahallenin belli noktalarına astık. Bu vesileyle sekiz öğrenciyle tanışma olanağımız oldu.

Piknik çalışması ve devam dersler vesilesiyle on beş yeni öğrenciyle tanışma olanağımız oldu. Yaz boyunca devam eden ders faaliyetine yaklaşık otuz kişi katıldı. Bu gruplardan yirmi öğrenci Eylül dönemine taşınmış oldu.

Yaz Döneminde Ders Faaliyeti Kanarya Mahallesi'ne Sıçradı

Benzer olanaklar ve tempoya sahip herkesin bir çalışma grubu olabileceğini anlattığımız öğrencilerin bir kısmı, geldikleri mahallenin kuruma ters düştüğünü söylediler. Biz de kendileri gibi benzer ihtiyaçları olan başka öğrenciler olması durumunda Kanarya Mahallesi'nde ders verebileceğimizi söyledik. Böylelikle Kanarya Mahallesi'nde derslere gelebileceğini söyleyen yaklaşık 10 kişilik bir grup ortaya çıktı.

İftar Yemeği ve Piknik Çalışması

Hem 26 Ağustos'taki Adalar pikniğinin duyurusunu yapmak hem de devam eden ders faaliyetlerini güçlendirmek için bir iftar yemeği organize ettik. İftar yemeğini kurumun yönetim toplantısında gündem ettik. Yönetim toplantısında iftar gününü planlamak için bir ekip oluştu ve gidilebilecek öğrencilerin evleri netleşti.

12 Ağustos'ta verilen iftar yemeğine yaklaşık 50 kişi katıldı. İftara katılan öğrenciler ve onların velilerle iftar yemeği sonrası hem eğitim sistemini hem de kurumdaki eğitim faaliyetini konuşma olanağımız oldu. İftara üç aile katıldı. İftar yemeğinin yapılmasında öğrencilerin de dahil olduğu 7 kişi sorumluluk aldı.

İftar yemeği çalışması boyunca sekiz aileyle ilk kez tanışmış olduk. Aileleri hem piknikten hem de iftar yemeğinden haberdar etmeye çalıştık.

Bayramlaşma ve Bayramda Ev Ziyaretleri

İftar yemeğinden sonra piknik çalışmasına devam ettik. Bayramlaşma vesilesiyle evlere girmek için yönetim toplantısında ortakların bayramlaşmak için gelebileceği bir gün ayarlandı. Bu vesileyle bayramda 15 ailenin evine gitmiş olduk. Hem pikniğin hem de devam eden derslerin duyurusunu yapmaya devam ettik.

Bayramın son günü kurumda da bir bayramlaşma gerçekleşti. Bu bayramlaşmaya yirmi kişi katıldı.

Piknik çalışması boyunca yaklaşık 200 kişiyle temas ettik. Piknikten bir gün önce yaptığımız toplantıda pikniğe gelebilecek yaklaşık 170 kişi görünüyordu; ancak bu kesimlerden 115 kişiyi piknik alanına taşıyabildik.

Pikniğe beklediğimiz sayıda kişiyi taşıyamasak da çalışma yürüttüğümüz alanda birçok aileyle bağ kurmaya başlamış olduk.

Yaz boyunca yaptığımız ev ziyaretleri, bayramlaşma ve sürdürdüğümüz derslerde asıl gayemiz, öğrenci gruplarıyla çalışma grupları vesilesiyle bağımızı artırmaktır. Hali hazırda öğrencimiz olan veya olabilecek öğrencilerin aileleriyle teması artırmak ve bu vesileyle Ekim başında yapılacak Yenibosna ortaklar meclisi toplantısının daha güçlü geçmesini sağlamaya çalışacağız. Öğrencileri, aileleriyle beraber Mayısta Yaşam Kooperatifi'ne resmi ortak olmalarını sağlamaya çalışacağız.

Yenibosna'dan Komünistler

Güney Kültür Merkezi'nin pikniğine katıldık

Güney Kültür Merkezi'nin 10. Geleneksel Yaz Pikniği, 24 Haziran'da Kemerburgaz'da Bağcılar Belediyesi piknik alanında yapıldı. Biz de bu pikniğe katıldık ve piknikte KÖZ standı açtık. Pikniğe 6 kişiyle katıldık, aynı zamanda mahallede EMEPLi iki arkadaşlarla beraber ortak sofrayı kurup sohbet ettik.

Güney Kültür Merkezi adına yapılan açılış konuşmasından sonra Grup Özgürlük Korosu devrimci türküler ve marşlar seslendirdi. Dinletiden sonra serbest kürsü bölümüne geçildi.

Serbest kürsü bölümünde GKM adına bir kişi söz alarak kurumun faaliyetlerini anlattı. Bu konuşmanın arkasından GKM'den başka bir arkadaş söz alarak şunları ifade etti:

“GKM adına 2002 yılında bir araya gelerek Esenyurt gibi bir varoş bölgesinde bu kurumu açtığımızda bize yadırgayarak bakanlar oldu. 'Neden Taksim gibi, Kadıköy gibi yerlerde bir kültür merkezi açmıyorsunuz da Esenyurt gibi devletin bir 'terör yuvası' olarak baktığı bir varoş semtinde böyle bir kurum açıyorsunuz, burada ne kadar tutunacaksınız?' diye soranlar oldu. Ama biz bunlara kulaklarımızı tıkadık çünkü Esenyurt işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin yaşadığı önemli bir bölgeydi ve bizim de bu insanlarla işimiz vardı. Bize bunu diyenlerin de hevesleri kursaklarında kaldı.”

Daha sonra GKM Kadın Komisyonu adına kadın bir arkadaş konuştu. Konuşmacı Başbakan Erdoğan'ın Uludere Katliamı ile kürtaşı eş tutmasını eleştirerek 'Kadınların kararlı tutumu sonucu

yönelik saldırısı durdurulmuştur'diye ifade etti. Özellikle emekçi kadınların kadınlara yönelik her türlü baskı şiddet, taciz, töre cinayetlerine karşı örgütlenmeleri gerektiğinin altını çizdi.

Piknik alanında Yeni İşçi Dünyası imzasıyla "Kapikatilzmdde Gelecek Yok Gelecek İşçilerin Emekçilerin Elllerinde " şıarısıyla asılan pankartın yanısıra genç bir kadın Yeni Dünya Gençliği'ni tanıtan kısa bir konuşma yaptı. İşçi, öğrenci gençleri; Yeni Dünya Gençliği'nin Ağustos ayında yapacağı kampa katılmaya çağırıldı.

Serbest kürsü bölümünde GKM adına başka bir kişi birleşik mücadele vurgusuyla siyasi bir konuşma gerçekleştirdi .Bu arkadaş konuşmasında bir yıl önce bir dizi Ortadoğu ve Afrika ülkesinde başlayan va 'Arap Baharı' denilen halk ayaklanmalarının kimi ülkelerde hala etkisini sürdürdüğünü; bu ülkelerden bir tanesinin de Suriye olduğunu ve bu ülkede olup bitenlere Türkiye'nin burnunu soktuğunu belirtti. Suriye Lideri Beşer Esad'ı halkını katletmekle suçlayan Türkiye'nin kendi tarihine bakması gerektiğini; Türk devletinın Ağrı, Zilan, Koçgiri ve Dersim'de ve daha dün Uludere'de Kürtleri ve Alevileri katlettiğini ifade ederek “Türkiye'nin Suriye'ye müdahalesine kesinlikle karşı durmamız gerekir. Fakat bu asla Esad'ı desteklediğimiz anlamına gelmemelidir” dedi.

Biz de serbest kürsü bölümünde KÖZ adına bir mesaj gönderdik:

“Merhaba dostlar. Öncelikle burada bulunan herkesi KÖZ adına selamlıyoruz. Ayrıca bu pikniği düzenleyen GKM'den arkadaşları

A K P ' n i n
kürtajla ilgili
ka d ın l a r a

ve piknikte emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz. Dostlar; işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin birlik ve dayanışmaya her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir dönemden geçmekteyiz. AKP hükümeti ve onun sermaye devleti işçilere, emekçilere ve ezilen Kürt halkına topyekün saldırıyor. Bir tarafta sağlıkta dönüşüm adı altında sağlık alanı tamamen ticarileştiriliyor, Kentsel dönüşüm ve deprem bahanesiyle emekçilerin evleri başlarına yıkılmak isteniyor. Diğer taraftan kan emici asalaklar işçi sınıfının kıdem tazminatına göz dikmiş durumdalar. AKP hükümeti kadınlara kürtaj yasağı getirmek isteyerek onların yaşam alanına müdahale ederken eğitim alanında da 4+4+4'le saldırıyor. Devlet ve AKP hükümeti aynı zamanda Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemini şiddetle kanla bastırmaya çalışırken Uludere'de 35 yoksul Kürt köylüsünü uçaklarla bombalayarak katlediyor. Sivas Madımak'ta Alevi aydın yazar ve devrimci 35 insanı katleden canilerin davasını zaman aşımına uğratıyor.

Saldırıya uğrayan bütün kesimlerin göreviyse yan yana omuz omuza bu saldırılara karşı birlikte durmaktır. Ancak o zaman bu saldırıları püskürtebilir ve yeni mevziler kazanabiliriz. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Piknikte davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi; çeşitli oyunlar oynandı ve ödülleri dağıtıldı. Aynı zamanda Vedat Baran söylediği Kurmanci, Zazaki ve Türkçe türkülerle kitleyi coşturdu. Piknikte Haziran ayında yaşamını yitiren Nazım Hikmet, Ahmet Arif, Orhan Kemal ve Kazım Koyuncu da anıldı. Pikniğe 400'e yakın bir kitle katılım gösterdi.

Esenyurt'tan Komünistler

Siyasal tablo ve solun önündeki görevler

7 Temmuz Cumartesi günü, Gülsuyu Anadolu'da Yaşam Kooperatifi'nde 1 Mayıs'ı ve 1 Mayıs'tan itibaren gerçekleşen siyasi gelişmelere yönelik değerlendirmemizi aktarmak için bir söyleşi gerçekleştirdik. İki yoldaşımızın konuşmacı olduğu ve yaklaşık 3 saat süren söyleşiye yaklaşık 50 kişi katıldı.

İlk Turdaki Konuşmalar

İlk konuşmada şunlar ifade edildi:

“İçinden geçtiğimiz dönemden son iki aydır yaşanan gelişmeleri değerlendireceğimiz bir söyleşi düzenliyoruz. Bu konularda komünistlerin tutumunun ne olması gerektiğini konuşacağız.

Bu gelişmeleri üç başlık altında değerlendirebiliriz. Birincisi, solun kendi durumu ve siyasi durum hakkındaki tezata dair. İkincisi, solun siyasi tabloyu değerlendirirken karşıya karşıya bulunduğu tuzaklar karşısındaki körlüğü. Üçüncüsü, acil görevlere dair umursazlığa dair olacak. Ve buna dair ne yapmamız gerekiyor, ona dair olacak.

İki aylık gelişmelere 1 Mayıs'tan başlamak lazım. Solun kendi durumuna dair kof ajitasyon tablosunu en çok 1 Mayıs değerlendirmelerimde görebiliyoruz. Yüz binlerin, milyonların 1 Mayıs alanlarına aktığı, yüz binlerin coşkulu bir biçimde faşizmi lanetlediği bir tablo sunuluyor. Evet, 1 Mayıs kalabalık geçti ama bu kalabalık örgütsüz bir kalabalıktı. 1 Mayıs, karnaval havasında, herkesin kendini göstermeye çalıştığı, ortak bir politik tutumun takınılmadığı bir havada geçti. Genel geçer sol lafzlara kilitlenmiş bir biçimde geçti.

Ülkedeki en acil gündem olan bir politik sorunun üzerinden atlandı. Biz o dönemde ‘Roboski ile iş cinayetlerini birleştirmek gerekir’ dedik. Bu konu ıskalandı. Roboski, sadece KöZ'ün kortejinde hesap sorma kaygısıyla yer aldı. Ama yalnız kaldık. Sol, karnavalın bir parçası oldu. Gerçekleşen siyasal gündemlerde sol pasif bir tutum almış oldu. 1 Mayıs'tan da 10 gün sonra Wall Street Journal haberi ile alevlenen Roboski meselesi, tepki olarak yeniden konuşulmaya başlandı. Tıpkı daha önceki Dersim, Ermeni soykırım meselesinde olduğu gibi bu soruna yönelik tok bir tutum takınılmadı. Daha sonra da kürtaj gündemi geldi. Daha sonra grev oldu ve o konuşuldu.

Güçlü, gürül gürül gelen sol olduğu söylenmesine rağmen asıl gerçeklik tersi. Fırsatları kaçıran, bir arada duramayan ve ortak bir tutumu alamayan bir sol var. İkincisi başlık ise siyasal tabloya dair körlükler. İmkanlara ve tehlikelere dair körlük var. İmkanlara dair olan körlük esas olarak AKP ile alakalı. Söz konusu AKP olunca ‘güçlenen, ilerleyen bir AKP var’ deniyor. AKP'nin bu yüzden pervasızlaştığı söyleniyor. Güçlenen AKP karşısında savunmaya düşen bir sol tablosu çiziliyor. Halbuki KöZ olarak 2 senedir ‘tam tersi bir tablo var’ diyoruz.

Seçimlerden beri, hatta ondan da önce AKP'nin gerilediği, onun yerine CHP'nin hazırlandığını söylüyoruz. Bir yanda hükmetme sorunu olan bir AKP var. Halkın yarısının desteklediği AKP var ama anayasa bile yapamıyor. Ne vizyonu ne tutumu var. Başkanlık meselesindeki pazarlıklara endekslenmiş bir AKP var. Güçlenen bir hareketin yapması gerekeni yapamıyor. Daha zayıf bir pozisyonu var.

Hırçınlaşan bir AKP de var. Planladığı doğrultuda çalışamayan, Amerika ve TUSAİAD'ın desteğinin yitirildiğini ve CHP'nin hazırlandığını gören bir AKP var. Uzaşma projesi olarak sunulan AKP gitgide herkesle kavga ediyor. CHP ile, Amerika ile, İsrail ile, kendisini destekleyen liberallerle, cemaat ile tartışan bir AKP var. Giderek toplumda kendini destekleyebilecek kesimlerden desteğini yitiren bir AKP var. Arap Baharı'nı semeresini yemek isteyen, onları etkisi almaya çalışan AKP projesi de çökmüş. İçeride dışarıda daha sıkışmış bir AKP var. Hırçınlaştığı oranda ideolojik pozisyon belirlemeyen bir AKP var. AKP'nin hırçınlığı MHP'ye, İslamcılığı Saadet Partisi'ne, demokrasiciliği BDP'ye yarıyor. AKP, hiçbir tutumun arkasında tok duramıyor.

Sürekli küçümsenen de bir CHP var öbür tarafta. CHP, 1 Mayıs'a giderek daha aktif katılıyor, daha önemlisi Kürt sorununu çözmek için Erdoğan ile görüşmeye gidiyor. Bu demokratik rolünü AKP'den çalmaya aday olan bir CHP var. Bu tehlike görülüyor. Sürekli yalıtılması, etkisinden kurtulması gereken bir partidir CHP. Fakat solun siyasi tablonun analizlerine dair CHP pek yer tutmuyor.

Solda ise acil görevlere dair bir umursamazlık söz

konusu. Hükümet sendeler, gerilerken, ‘demokratlık yapacağım’ deyip emekçilere rezil olurken, ‘milliyetçilik yapacağım’ derken MHP'ye kan verirken solun yapması gereken şey ne? Emekçilerin, ezilenlerin en geniş muhalefet hattını örmek. 1 Mayıs'ta Roboski ile iş cinayetlerini birleştirmek ve bu hattı sürdürmek.

Bugün bu muhalefet hattı nasıl örülür? Demokrasi ve anayasa elbette devrim sorunudur fakat bugünkü anayasa tartışması, emekçilerin muhalefetini büyütme için bir kaldıraç olarak kullanılmalıdır. Kürtlerin haklarının gelişmesi elbette önemli bir şey. Ama bu soruna odaklanmak, emekçi hareketini birleştirmeyi zorlaştırır. Anayasa tartışmalarını emekçi hareketini birleştirme kaygısı ile ele almak gerekir. Kentsel dönüşümden üniversite öğrencilerin sorunlarına bütün sorunlarını birleştiren, bunları Kürtlerin kimlik haklarıyla güvence altına alacak bir tartışmayı yürütmek gerekir. Bunu yapması gereken asıl özne kim? Odağında BDP'nin bulunduğu sol güçler. Bunun olabilmesi için ise HDK'ye dair bir problemin çözülmesi gerekir. HDK bir çatı partisi hazırlığı mıdır bir eylem birliği midir, bu belli değildir. İkisini de yapmak isteyen ama ikisini de yapamayan, içe kapanan bir HDK var. HDK , esas olarak kendi örgütsel sorunlarına yoğunlaşmış durumda.

Biz ‘onlar yapmıyorlar’ deme kolaycılığına düşmüyoruz. KöZ olarak başından beri savunduğumuz pozisyon solun kendi iç örgütsel hesaplarıyla kaybedeceği vaktin olmaması gerektiğidir. Esas olarak herkesin kendi örgütsel öncelikleri vardır ama bu hesaplar en geniş eylem birliğini sağlamanın önüne geçiyorsa bunlar yanlış hesaplardır. KöZ'ün devrimci parti kurma iddiası bu eylem birliklerinin yaratılmasında sorumluluk almasını engellemez. HDK'nin bileşenlerinin ve onun dışındaki sol güçlerin en geniş eylem birliğini yaratması gerektiğini savunuyoruz.”

İlk turda KöZ adına konuşan ikinci yoldaş ise şunları ifade etti:

“Bugün Ortadoğu'daki gelişmelerin bütün yükü hemen hemen Türkiye üzerinde. AKP İngiliz ve Amerikan emperyalizmine karşı Yıldırım Akbulut kadar bile direnç gösteremiyor. Bu iç politikaya da yansacaktır.

Tayyip Erdoğan Suriye'ye müdahalenin aktörü olmamak için elinden geleni yapıyor. Bunun vahim bir sonuç doğuracağını farkında, direnç gösteremiyor. Yükselen bir savaş ikliminden Türkiye'nin kaçma ihtimali yok. Bu durumların bizim önümüze koyduğu ödevler nedir? Solda hakim olan bir eğilime dikkat çekmek gerek. Yaklaşan savaş ihtimali karşısında solun bütün kesimleri ‘savaşa hayır’ tutumunda ortaklaşmıştır. Bu pasifizm veya sosyal pasifizm diyen savaştan kaçınan bir reflektir. Her şey bir tarafa KöZ bu süreçte bugün ve bundan sonra ‘savaşa hayır’ çizgisinde olmayacaktır. Bu savaşın AKP'nin devrilmesini ve onun boşluğunun yedek lastiği CHP tarafından doldurulmasını sağlamak lazım.

Genel olarak BDP ve Blok vekillerinin sadece Kürt meselesi ile tutum aldıkları, Kürt sorununa dair çalışan bir topluluk oluşturduğunu söylüyorlar. Gerek sol hareketinin basınında gerek burjuva medyada niye böyle söyleniyor? Bu istikametteki adımların üstünü örten refleksler var. Yaklaşan savaş ikliminde emekçilere ve ezilenlere yönelik saldırıların artacağını göz önünde bulundurarak emekçi ve ezilenlerin sorunlarına dair BDP'yi daha fazla öne çıkarmak gerekir.

Bu yöndeki düzeltmeleri CHP'nin yapacağını sanmak, dosdoğru AKP'ye yedeklenmek olur. Emekçi hareketin genel sorunlarını gündeme taşıyıp diğer akımların da gündemine sokmak gerekiyor. Bu ortamdan AKP'nin yenilgiyle çıkması ve CHP'nin yerini dolduramaması için bunu yapmak gerekir. Savaş, buna dair elverişli fırsatlar sunuyor.

Bunların bugün HDK çerçevesinde dile getirilmesi elbette çok anlamlı olurdu. HDK kendisini çatı parti projesi olarak tarif etmeseydi anayasaya dair perspektifler burada açılabilirdi. Sanki mevcut anayasada tek sorun Kürtlerin haklarınımış gibi bir tablo çiziliyor, aynı zamanda BDP'nin savunduğu fikriyatların da Kürt sorunun çözümü doğrultusunda öneriler olduğunu söylüyor. İkisi de doğru değil. Bu anayasanın çokten değişmesi icab eder ki demokratik bir anayasa olsun. BDP'nin savunduğu çerçeve anayasaya girse bile bu Kürt sorununun çözümü olmaz. Esas olarak AKP hükümetinin yenilgisi, CHP'nin de onun yerini dolduramaması perspektifini önüne koymalıdır HDK.

Suriye meselesine gelelim. Suriye Baası, güya Alevi partisi olarak tarif ediliyor. Nusayri, bir kere Alevi demek değildir. İkincisi, böyle bir tarif AKP'nin saldırganlığı bakımından ciddi tehlikeler doğurabilir. Savaş olsa da olmasa da, Türkiye çatışmalarının zaten içinde olduğu için, öbür tarafı ‘Aleviler’ olarak göstermektedir. Buradan doğacak bütün gerilimleri ‘Aleviler’ üzerindeki baskıları büyütme için kullanacaktır. AKP, Kürtleri bir kenara koyduğu gibi Alevilerden de vazgeçecektir.

Bunu biz mi yapacağız? Hayır, yapamayız. Bu dengeyi değiştirecek güçler üzerinde etkimiz olabilir. Biz her bulunduğumuz alanda ‘demokratik bir anayasa nasıl olmalı’nın üzerinde durmalıyız. Bunun BDP veya genel olarak HDK üzerinde yankısı olur mu olmaz mı, bu başka bir konudur. Yapılması gereken budur, bunu yapmayanlar kusurludur. Bu itibarla yeni bir anayasada emekçilerin hakları ne olmalı gibi konuların tartışılmasına elverişli bir iklim vardır. ‘Bunun savaşla, Kürt meselesiyle alakası yok’ demek yanlış olur. Kürt sorunun çözümü BDP'nin savunduğu AB kriterleri değildir. Savaş konusunda da mesele savaşı önlemek, savaştan kaçınmak değildir.

‘Suriye ile savaş çıkar mı, çıkmaz mı?’ diye fal açmaya gerek yok. Savaşı engelleyecek olan da sol değil. Tezkere kazasını savunanlar ancak bunu savunur. Bugün de herhangi bir muhalefet hareketi, hükümetin şu ya da böyle şekilde hareket etmesine yol açmayacak. AKP bu bataklığa düştükçe düşecek. Yerini kim dolduracak? O yerde gözü olan CHP'nin maskesini düşürebilmek gerekir.

1 Mayıs'taki tablodan buraya gidilir mi? Çok zor. 1 Mayıs'ta kendi kimliğini, örgütsel varlığını göstermeye, üzerinde etkili olduğu kurumları öne çıkarmaya yönelik bir hazırlık oldu. Bu yüzden de Roboski gibi temel siyasi meseleler geçirildi. Önümüzdeki süreçte de pasifizm, şovenizm gibi konuların alanlara taşınması gerekir.

Alevilere yönelik saldırılar ve baskıların artması da bugün göz önünde bulundurulması gereken bir şeydir. Savaş iklimi içerisinde olduğumuz düşünerek savaş konusundaki sahip olduğumuz mirasın temel çizgisini kalınlaştıran ve bu çizgiden ayrışanları vuran bir tutuma sahip olmalıyız.

İkinci Tur Konuşmalar

İlk tur konuşmalardan sonra bir ara verildi ve aradan sonra soru-cevap kısmına geçildi.

Sorulardan sonra ikinci tur konuşmalara geçildi. İlk turdan ikinci konuşmacısı olan yoldaş şunları ifade etti:

“Sorularda ‘asıl düşman kendi yurdundadır’ dendi. Bu slogan somut olarak ülke topraklarının işgal altında olduğu koşullarda dile getirilmiştir. Bu tekerlemeyi bugün kullanmayacağız, şu an bu koşullar yoktur. Bugün ‘Suriye'ye saldırılarla gelecekondumuzu yıkan ayındır’ dememiz lazım. Meramımızı somut gelişmeler üzerinden ifade etmeliyiz. Biz ‘Suriye'nin yanındayız’ demenin de alemi yok. Bunu diyenler çok fazla değil ama yarın öbür gün artabilir. Biz onun bunun yanında değiliz. Suriye'deki sorunu Suriye'deki emekçi ve ezilenler çözülecek. Bu müdahaleye en ufak bir şekilde taraftar olmayacağız.

Biz savaştan kendi hedeflerimiz doğrultusunda ilerleyeceğiz. Madem savaşı durduramayız, ne yapacağız? Biz ‘bu savaşı iç savaşı çevirelim’, ‘savaşı devrimle durduracağız’ diyecek durumda değiliz. Bunu söyleyediginiz zaman bu istikamette bir şeyler yapmanız gerekir. Bizim öncelliikle hedefimiz arasında bu yok. Aksi takdirde siyasi bir parti gibi davranmış oluruz. Burada sol hareket arasındaki kimi unsurların Bolşevizm'in kimi referanslarını hatırlamaları ve bize yönelmelerini bekleriz. Biz komünistlerin birliği sağlamak istiyoruz, savaş çıksa da çıkmasa da bizim yaptığımız faaliyet buna hizmet etmelidir.

HDK'nin siyasi bir etken olması için ağırlık merkezinde BDP olmalı. BDP orada yoksa HDK yoktur. Orada BDP'nin ne yaptığı önemlidir. Vurgumuz ‘herkes HDK'ya gitsin’ değil, ‘HDK en geniş eylem birliğinin önünde engel olmasın’dır.

Biz en geniş kesimlerin birliğini savunduğumuz için kitle örgütlerinde çalışacağız elbette. Ama biz bunu yaparsak kitleleri harekete mi geçirmiş oluruz? Kitle örgütlerinin çizgisine uymak demek söyleyeceğimizi söylememek olur. Herkesi alanlara çağıracağımız gibi kurumları da alanlara çağırırız. Ama bu, asıl sözümüzü söylememize engel olmamalıdır. Kitle örgütlerinin suyuuna gitmek yerine şu sloganları öne çıkarmak ve kendi sözümüzü söylemeliyiz.

Bizim sözümüz önümüzdeki süreçte de radikal olacak. Bu sözümüzü her halükarda söylemekten asla vazgeçmeyiz. Elbette, AKP'yi düşürmeyiz, CHP'nin önünü kesemeyiz. Ama bu çizgiyi devam edersek yüzünü komünistlerin birliğine dönen ve Komünist Enternasyonal ilkelerini savunan çevrelerinin ortaya çıkmasını sağlamış olur. Buna engel olacak hiçbir şeye de müsaade edilmemesi gerekir.

Görünüşe göre bağımsız bir Kürdistan'ı savunan bir parti yok. Federasyon isteyenler var. Türkiye'de demokratik özerklik perspektifi var. Şu anda esas olarak bir bütün olarak Kürdistan'ın bağımsızlığını savunan bir hareket yok. Tersi var. Savaş olursa veya nasıl sonuçlanırsa sonuçlanırsa buradan bağımsız bir Kürdistan çıkmaz. Öznel bir faktöre bağlıdır Kürdistan, bu da bir devrimdir.

‘Böyle bir savaş Türkiye'yi, Irak'ı, Suriye'yi böler’ diyenler var. Olasılık olarak bağımsız birleşik bir Kürdistan'ın söz konusu olduğunu düşünmüyoruz. Öyle bir beklentiye girmemizin alemi yok. O Kürdistanlı komünistlerin temel programatik hedefi olur, kayıtsız şartsız da destekleriz.

Anayasada şöyle bir üçkağıt yapılıyor: ‘ilk defa parlamentodan darbesiz, sivil bir anayasa yapılıyor’ deniyor. AKP ve liberaller, böyle diyor. Bu doğru değil. Anayasa, eski anayasayı yürürlükten kaldıran bir eylemle yapılır. Eski düzenin radikal bir biçimde çözülmesini gerektirir. Bu anayasa tarafından seçilmiş hiçbir kurum anayasa yapamaz. Kurucu meclis, eski anayasanın yürürlükten kaldırılmasıyla ve hiçbir anayasanın sınırları olmadan gerçekleşir. Bu devrimci bir çağdır. Demokratik bir anayasa bile yapmak için eski anayasayı yürürlükten kaldırmamız gerekir. Bu fikri savunmak da hala suçtur. Böyle bir anayasa tartışması olamaz.

Peki kurucu meclis nasıl olur? Eğer biz kitle örgütlerinde, yerel meclislerde anayasa tartışmaları açarsak buralarda herkesin anayasa önerilerinin ortaya çıkmasını sağlarsak bunu Anayasa Komisyonu'na taşıyabiliriz. Çünkü mecliste bu bağlantıları sağlayabilecek bir grup var. HDK bugün iki arada bir derede dursa bile o bünyede bu propaganda ve ajitasyonu yapmak için bir zemin vardır. HDK ve onların etrafında kitle örgütlerinin anayasa tartışmalarını yürütmek uygun ve elverişli olur.”

Söyleşinin ilk konuşmasını yapan yoldaş, son konuşmasında şunları vurguladı:

“Savaşı devrimciler niye durduramaz? Oportünistler ve liberaller savaşın hükümete baskı yoluyla engellenebileceğini savunur. Liberal demokrasi içindeki mekanizmalar savaşı engelleyemez. Bugün toplumsal muhalefetin durumuna baktığımız zaman, 9 sene önceki durumda kıyasladığımız zaman muhalefet daha güçlü bir konumda. Burjuvazi içi rekabette AKP daha zayıf. ‘Savaşa hayır’ diyecek milletvekillerimiz de var.

Evet, savaştan bir Kürdistan çıkmayacak ama Ortadoğu, Irak döneminde işaret ettiğimiz dönemde istikrarsızlığa gebe bir bölge. Ortadoğu'da suların durulmasını değil, tersi söz konusu. Kürdistan sorunu kendini daha fazla hissettirecek.

‘İşçilerin birliğinden önce komünistlerin birliği’ dememiz işçiler arasında politik çalışma yürütmüyoruz anlamına gelmiyor. Biz ‘şöyle bir parti kuracağız’ diye bir çalışma yürütmüyoruz işçiler arasında. ‘Böyle bir çalışma ancak politik bir çalışma, kitleleri örgütlendirme gayretiyle mümkündür’ diyoruz. ‘Komünistler dışında kimse işçilerin en geniş birliğini savunamaz’ diyerek bunu savunuruz. Savaş, yıkım vb. konularda ajitasyon yürütmemiz komünistlerin birliğinin muhataplarının artmasını engellemez.”

İkinci konuşmacının son konuşmasıyla söyleşi sonlandırıldı:

“Biz stratejik hedeflerimize siyasi faaliyetle ulaşmaya çalışıyoruz. Biz bu yüzden kitle örgütleri ile 1 Mayıs'lara katılıyoruz. Doktrinerlikten uzak durmanın birinci koşulu böyle bir faaliyet içinde görüşlerimizi savunmaktır. Kitle örgütleri, tam da sözümüzü bu faaliyetin içinde söylememiz için gerekli şarttır. Ama bu bizim açımızdan artık geride kalmıştır. Irak Savaşı sırasında kitle faaliyeti içinde siyaset yapan bir konumda değildik. Doktrinerliğe daha çok yakındık. Bugün ise doktrinerlik pozisyonuna düşmeyecek bir pozisyondayız. Siyasi hedefimizin komünistlerin birliğine ulaşmak olduğunu elbet unutmayaacağız. Önümüzdeki dönemin başarısının ölçüsü ise bu çizginin müdahale kapasitesini artırıp artırmamak ve komünist çevrelerin yüzünü platforma dönmelerinin sağlanması olmalıdır.”

İstanbul'dan Komünistler

Troçki'nin tasfiyecilik karşısındaki tutumu hakkındaki yanılsamalar - 2

("Troçki'nin Tasfiyecilik Karşısındaki Tutumu Hakkında Yanılsamalar" başlığı ile gazetemizde yayınlanan yazının ikinci kısmıdır)

‘Stalinizm’ Bahanesinin Kalkmasıyla Troçkizm’in Foyası da Meydana Çıkar

‘Stalinizm’in somutlaşması olarak tarif ettikleri rejimlerin yerinde çoktan beri yellere estdiği kendileri tarafından defalarca ilan edildiği halde, her türlü başarısızlığın faturasını hala aynı adrese çıkarmaya devam edenlerin çokluğu da ibret vericidir. Besbelli ki bu durumda ‘Stalinizm’ fiziki ve somut bir engelden ziyade bir ruh haline veya bir anlayış ve davranış biçimine indirgenmiş olmaktadır. Bu da oportünizmi ikna ile düzeltilecek bir yanılgı olarak görme kusurunun yeniden tezahüründen başka bir şey değildir.

Kaldı ki, böyle bir bakış açısı ancak ‘Stalinizm’i burjuvaziden ve safkan sosyal demokrasienden daha tehlikeli ve güçlü bir düşman olarak görenlerin meşrebine sahip olmayı gerektirir ve önünde sonunda onlarla buluşmaya varır.

Nitekim Troçki’nin ve onun çizgisini izleyenlerin serüveni incelendiğinde bunu görmek zor değildir.

Bu serüven boyunca, Troçki’nin kendisi gibi onun takipçileri de, bazen ‘Stalinizm’e’ karşı sade suya sosyal demokratlarla yahut başka oportünist akımlarla uzlaşma veya ittifak arayışı içinde olmuştur. Bazan bunlara karşı bu kez ‘Stalinist’ diye tarif ettikleri akımlarla benzer arayışlara yönelmişlerdir. Bu kısır döngünün başdöndürücü girdabından sıyrılmak istedikleri ölçüde ise zaman zaman büsbütün siyasetin dışına çıkarak, ‘ideolojik mevzilerde’ oyalanmayı tercih edenler de az değildir. İlginçtir ki buna benzer tutumların çeşitlerini kendilerine ‘anti-Troçkist’ etiketini yakıştıranlar arasında da görmek mümkündür. Bu tutumların ortak kusuru, Lassalle’den beri kendini değişik kisvelerde gösteren oportünizmin gerçek mahiyetini gizleyen etiketler arama ve her seferinde oportünizmin türlerinden birine karşı diğerleriyle kışkırtan veya bunlarla birbirine kaşan tutumlardan kurtulamamaktır.

Oportünizm daima sınıf mücadelesine burjuvazi cephesinden sızan ve Komünist Manifesto’dan beri ‘burjuva sosyalizmi’, ‘küçük burjuva sosyalizmi’, yahut ‘reel sosyalizm’ diye tarif edilen tutumların bir ifadesidir. Bu tarifler Lenin’in emperyalizm tahlilinin en önemli ve özgün boyutunu oluşturan ‘sosyal emperyalizm’, ‘sosyal sovenizim’, ‘sosyal hain’ tanımlarıyla, yani sosyalist etiketi altındaki oportünizm tanımlamasıyla bir derinlik kazanmıştır. Bu itibarla oportünizme karşı mücadelede bu kılavuzu elden bırakıp yeni ve yanıltıcı tarifler peşinden koşarak adım atmak mümkün değildir.

Oportünizmin ancak Bolşevizm’in mirasına sahip çıkan bir devrimci partiyle etkisiz hale getirilebileceğini ve proleter devrimin ancak bu takdirde zafere ulaşacağını unutanların oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele etmek yerine ‘anti-Stalinizm’ yahut ‘anti-Troçkizm’ etiketleri altında muhalif tutumlar benimseyenlerin tasfiyeci bir tutumun aktörü haline gelmesi mukadderdir.

‘Tasfiyecilerden daha tehlikeli bir tasfiyecilik’ dediğinde Lenin’in kastettiği de bu olsa gerektir. ‘Anti-Troçkizm’ etiketiyle de aynı istikamette yol almanın mümkün olduğunu ibretle görmek için de sayısız örnek mevcuttur.

Parti Saflarından Kitlese Tasfiyeler Stalin Dönemine Özgü Değildir

Troçkistlerin liberallerle yan yana düştüğü benzer bir durum da Stalin dönemini tasfiyeler, infazlar vb. ile anma durumunda gündeme gelir. Stalin döneminin eleştirisini ele alırken Troçkistler, ç o ğ u n l u k l a

ürkütücü boyuttaki tasfiye rakamlarına, teröre vb. takılmaktadırlar. Sorun sanki esas olarak büyük tasfiyelerin yapılmış olmasıyla ilgiliymiş gibi ele alınmaktadır. Bu durumda da bütün bu işlemlerin muhtevası, büyük rakamların ve göz alıcı gelişmelerin ardında kaybolmaktadır.

Zira Bolşevizm’in burjuva, liberal ve liberter eleştirmenleri de Stalin dönemine ilişkin aynı eleştirileri Lenin zamanından başlayarak yapmaktadırlar. ‘Genel olarak demokrasi’, ‘genel olarak diktatörlük’ terimlerinden sıyrılmadıkça bu karmaşa içinden çıkmak da mümkün değildir.

Oysa Lenin hem Rus Devrimi’ni bu genel terimlerle eleştiren Kautsky ile ünlü polemiginde hem de Devlet ve İhtilal’de tam da bu konuya parmak basmıştı. İlginçtir ki aynı dönemde Troçki de, Kızıl Ordu Komutanı iken, iç savaşın ortasında ve Komünist Enternasyonal İkinci Dünya Kongresi’nin arefesinde kaleme aldığı ‘Terörizm ve Komünizm’ başlıklı polemiginde Kautsky’yi aynı doğrultuda eleştirip mahkum etmekte ve proletarya diktatörlüğü altında rejimin terör uygulamalarına başvurmasının meşruluğunu açıkça savunmuştur:

“Bu hususta Sovyet Hükümeti’nin sadece devrim düşmanlarına karşı başvurduğu şiddet (Fransızca metinde terör diye geçiyor –ç.n.) tedbirlerinin –aramalar, tutuklamalar ve kurşuna dizmeler- bazıları tarafından Sovyet Hükümeti’nin halihazır güçler ilişkisine denk düşmediği için başvurmak zorunda olduğu tedbirler olarak değerlendirildiğini unutmamak gerekir. Ama bu gün tüm dünyada ayakta kalmak için korkunç bir kitlese baskıya başvurmayan bir rejim bulmak mümkün değildir. Çünkü ‘demokratik haklar’ da dahil olmak üzere, bütün hak hukuk çerçevesini delen düşman sınıflar, acımasız bir kavga içinde güçler ilişkisini kendi lehlerine çevirme peşindedir.” (L. Troçki, Terörizm ve Komünizm)

Troçki, o zaman Bolşevik Parti’nin resmi yayınları arasında sayılan bu kitabında proletarya diktatörlüğü altında rejim düşmanlarına karşı baskı tedbirlerinin meşru olduğunu savunmaktadır. Bu nedenle liberal ve liberter eleştirmenler, tıpkı vaktiyle Kautsky’nin de yaptığı gibi, genel olarak demokrasi ve genel olarak baskı tedbirleri oyununa başvurarak Bolşevikleri eleştirirken elbette Troçki’nin bu kitabını da zaman zaman kanıt olarak göstermektedirler. Buna karşılık Troçkistler bakımından bu kitaba gönderme yapıldığına nadiren rastlanır.

Aksine içinde aynı zamanda, zorunlu çalışma, sendikaların askerileşmesi vb. tedbirlerin de savunulduğu bu kitap; Troçkistler arasında adeta unutulmak istenen bir talihsizlik gibidir.

Bir Ayrılık Konusu da ‘Savaşı İç Savaşa Çevirme’ Konusunda

İlginçtir, Troçki ile Lenin arasında Zimmerwald sürecindeki ayrılıklardan biri de savaş ve barış konuları hakkındaydı. Lenin savaşı iç savaşa çevirme konusunda ısrar ederken, Troçki barış konusuna vurgu yapmaktaydı; zaten Zimmerwaldcılarla Zimmerwald Solu denen Bolşeviklerin başını çektiği grup arasındaki başlıca ayrılık da hemen barış tutumuna karşı savaşı iç savaşa çevirme ve ‘kendi burjuvazimizin yenilgisi ehveni şerdir’ fikri etrafında oluşmaktaydı. Troçki’nin bu konudaki tutumu az çok Paris Komünü arefesinde ‘ayaklanmak çılgınlık olur’ diyen Marx’inkini andırır. Ama sonradan ‘göğü fethetmeye çıkan’ komünarları selamlayan Marx gibi, Troçki de ‘bu çılgınlığa’ 1905’te olduğu gibi 1917 Temmuzu’ndan itibaren (7 Kasım’da Bolşeviklerin Sovyetlere danışmadan ikili iktidara son vermesi konusunda malum tereddüdü geçirmesine rağmen) ortak olacaktı. Hatta Marx’tan farklı olarak bizzat içinde ve komuta kademesinde yer alarak.

Tam bu noktada ince bir ayrıma dikkat çekmekte

1953-54 Bolivya Devrimi’nden bir grup silahlı işçi

yazar var: bir iç savaş ihtimali belirlediğinde buna kalkışmanın ‘çılgınlık’ olacağını söylemekle, eski Narodnik Plehanov’un 1905 Devrimi’nin ardından yaptığı gibi ‘silaha sarılmamak gerekirdi’ demek arasında muazzam bir fark vardır. Bu fark bizzat Troçki tarafından değilse de, Plehanov gibilerle ve daha beterleriyle kışkırtarak şekillenen takipçilerinin zihninde bir aykırılık doğmasına yol açmaktadır. Bunun en kritik ve trajik örneklerinden biri 1953-54 Bolivya Devrimi sırasında görülmüştür. O tarihsel önemekte silahlanarak ayaklanan Bolivyalı madencilerin önderliğini yürüten Dördüncü Enternasyonal Bolivya Seksiyonu POR (Devrimci İşçi Partisi) ve onun önderlik ettiği CUB’un (Bolivya Sendikalar Konfederasyonu) iktidarı bizzat ve derhal devirmesine Dördüncü Enternasyonal yönetimi, bu ‘çılgınlık’ mülhazasıyla engel olmuştur. Ama karşı-devrimci burjuvazinin bu ‘alıcenaplığı’ ‘ k ö t ü y e k u l l a n m a s ı y l a ’, Bolivya Devrimi bir k a n g ö l ü n d e boğulacaktı.

Ne var ki, tarihin bir cilvesi, Troçki Bolşevik saflara katıldıktan sonra, İç Savaş’ta tam da komuta kademesinde yer alacaktı. Bilhassa Kronstadt Ayaklanması ve onun bastırılması konusu, Troçkistler bakımından bu konuda en bariz ikilemlere neden olmaktadır. Her ne kadar Troçki’nin kendisi (kendisi bizzat bu hareketin içinde ve başında olmadığı halde) Kronstadt Ayaklanması’nın bastırılmasının bütün sorumluluğu üstlendiğini hayatının sonuna kadar söylemiş olsa da, Troçkistlerin büyük çoğunluğu bu konuda olum olası kekeme kalmaktadır; en azından bu tedbiri tok bir biçimde savunana nadiren rastlanır. Liberal akımlarla ittifak ve işbirliği arayışları içindeki Troçkist akımların bu tür konulara girmekten kaçındığı apaçık bir olgudur.

Ne var ki, tarihin bir cilvesi, Troçki Bolşevik saflara katıldıktan sonra, İç Savaş’ta tam da komuta kademesinde yer alacaktı. Bilhassa Kronstadt Ayaklanması ve onun bastırılması konusu,

Troçkistler bakımından bu konuda en bariz ikilemlere neden olmaktadır. Her ne kadar Troçki’nin kendisi (kendisi bizzat bu hareketin içinde ve başında olmadığı halde) Kronstadt Ayaklanması’nın bastırılmasının bütün sorumluluğu üstlendiğini hayatının sonuna kadar söylemiş olsa da, Troçkistlerin büyük çoğunluğu bu konuda olum olası kekeme kalmaktadır; en azından bu tedbiri tok bir biçimde savunana nadiren rastlanır. Liberal akımlarla ittifak ve işbirliği arayışları içindeki Troçkist akımların bu tür konulara girmekten kaçındığı apaçık bir olgudur.

Lenin Zamanındaki ‘Tasfiyeler’

Buna benzer biçimde, Troçkistler Bolşevik Parti bünyesinde yapılan toplu tasfiyelerin sadece Stalin döneminde olduğunu vurgulayıp, Troçki’nin sorumluluk taşıdığı zamanlardaki uygulamaların üzerini örterek kendilerini liberal eleştirmenlerden ayırt etme gayreti içindedirler. Oysa genel olarak tasfiye veya genel olarak diktatörlük tedbirleri gibi terimlerden uzak durmadıkça bu ayrımı sağlamak mümkün değildir. Bu takdirde Lenin dönemi ile sonrası arasındaki gerçek farkın ortaya çıkması da imkansızlaşır. Troçkizm’in merkezci çizgisinin kendini gösterdiği hususlardan biri de buradadır.

Gerçekten de geniş ölçekte tasfiyelerin sadece Stalin dönemine özgü bir yöntem olduğu sanılmamalıdır. Aksine, Lenin zamanında da partinin ‘arındırılması’ için parti saflarından geniş kesimlerin ihraç edildiği uygulamalar olmuştur. Troçki de birçok durumda bu uygulamaların taraftarı olmakla kalmayıp, bizzat uygulayıcıları arasındadır. 1905 döneminde partiye katılanların arttığı ve ardından gerici dönemine gelişine koşut olarak üye sayısının dikkat çekici bir tarzda düşürüldüğü de

bir vakiadır. Bu durum esasen partinin profesyonel devrimciler örgütü niteliğinin korunması kaygısıyla ilgilidir.

Sınıf mücadelesinin yükseliş ve geri çekilme evrelerine paralel olarak, emekçi yığınlar arasında devrimci mücadeleye aktif olarak katılanların artıp azaldığı rahatlıkla gözlenebilen bir olgudur. Bu nedenle kendini profesyonel devrimcilerle sınırlamak isteyen bir partinin üye sayısının da bu gelgitlere paralel olarak artıp azalması gayet tabiidir.

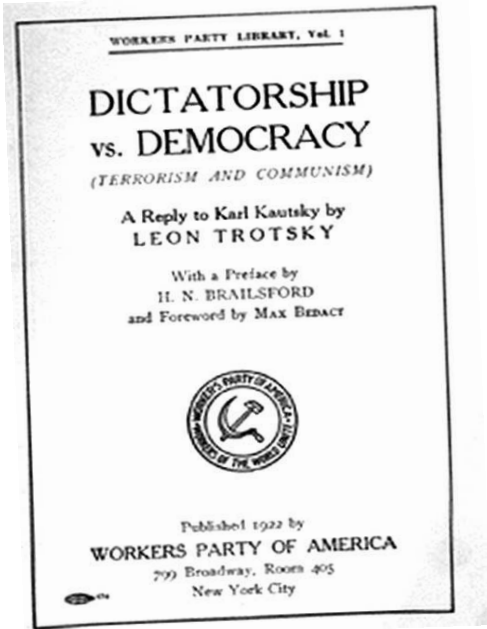
Yükseliş dönemlerinde saflarını aktif olarak mücadeleye katılan emekçilere açamayan bir parti, kitle hareketine müdahale etme ve yönlendirme imkanlarını yitirir, ödevlerini yerine getiremez ve doktrinerliğe, ultimatömcülüğe mahkum olur (Lenin’in 1905 döneminde parti içinde açtığı ve ‘kapıları açın’ önerisini yaptığı tartışma buna ilişkindir).

Geri çekilme dönemlerinde ise tam tersi bir eğilim kendini gösterir. Yükseliş zamanı partiye yönelen unsurlar şartların değişmesiyle kendiliklerinden uzaklaşmazlar. Aksine partiyi bu dönemi atlatana kadar bir sığınak gibi görüp, riskleri azaltmak için fren rolü oynamaya başlarlar. Yükseliş döneminde itici bir rol oynayan unsurlar, geri çekilme döneminde bir ölü ağırlık haline gelirler. Bu durumda, partinin onları ileri çekemediği ölçüde kendini bu unsurlardan arındırması şarttır. Aksi takdirde partinin yapısını ve çizgisini bozan bir etken haline gelirler. Başka örnekler bir yana, bu durumu devrim sonrası Rusya’da gözlemek konu açısından anlamlıdır.

İç savaş arifesinde, 1919 yılında Bolşevik Parti’nin üye sayısı sadece 250 bin’di. Buna karşılık, 1921’de, onuncu parti kongresinde toplam 732 bin 521 asil ve aday üye temsil edilmişti. Demek ki, iç savaş sırasında, bilhassa bu savaşın Kızıl Ordu’nun zaferiyle sonuçlanması üzerine, parti üyelerinin sayısı üçe katlanmıştı. Bu üyelerin niteliğini ve sınıfsal bileşimini anlamak için şu gösterge yeterlidir: 732 bin küsur üyenin yüzde 57’si okur yazar değildi.

Anlaşılan iç savaş sırasında büyük kitlelerle köylü kökenli üyeler kaydedilmişti. Bunlardan yaklaşık 200 bini On Birinci Kongre’ye (1922) varmadan, kısmen kendiliklerinden ama büyük ölçüde planlı bir tutumun sonucunda tasfiye oldu: bu kongrede temsil edilen üye sayısı 532 bindi. Arada geçen bir yıl içinde üyelerin yaklaşık dörtte biri tasfiye olmuştu. Bu tasfiyenin kimleri hedef aldığı konusunda fazlaca şüpheye yer yoktur: besbelli iç savaş sırasında partiye giren ve neden girdikleri de pekala anlaşılır olan köylü kökenli ve nitelsiz unsurlar tasfiyenin hedefi olmuştu.

Bu örnek de göstermektedir ki, Bolşevik Parti’de üyelerin kitlese olarak parti dışına atılması Stalin dönemine özgü olan bu yöntem değildir. Lenin sonrasında hissedilir biçimde kendini gösteren şey bu değil, tasfiye işlemine hedef olanların nitelikleri ve kimlikleridir. Gerek parti içinde gerekse de parti dışı muhalefete ilişkin tutum bakımından da tablo aşağı yukarı böyledir. Bu bakımdan Lenin zamanı ve sonrası arasında parti üyeleri arasında yapılan ‘arındırma’ yahut ‘temizlik’lere soyut olarak değil, bu uygulamaların hedefleri ve sonuçları göz önünde tutularak yaklaşmak gerekir. Bu takdirde iki dönem arasında tam bir zıtlık olduğunu görmek zor değildir.

Lenin Dönemindeki Tedbirler Partinin Bolşevik Niteliğini Korumaya Dönüktür

Ama konumuz Stalin döneminin ayrıntılı bir irdelenmesi olmadığından, tekrar Troçki'ye ve parti konusuna dönebilmek için, önemli bir dönüm noktasına değinmek gerekiyor. 1921'de parti saflarında büyükçe bir 'temizlik' yapılmış olmasına rağmen, 1922'de Lenin hala alarm işaretleri vermekteydi. Ama bu kez fazla ve niteliksiz üyelerin yarattığı sorunlar konusunda değil, partiye yeni üye alınmasına ilişkin normların değiştirilmesi konusunda alarm verdi.

1922'de, On Birinci Kongre arifesinde Zinoviev'in önerisiyle partiye hızla üye kaydetme yönünde bir tüzük değişikliği gündemdeydi. Yani bir önceki 'temizlik' hareketının peşinden partiye yeniden hızla üye kaydedilmesi gündemdeydi. Zinoviev'in önerisi aday üyelik sürelerini kısaltma yönündeydi; bunun gerekçesi ise açıkça ifade edilmiş olmasa da Sovyet Cumhuriyetleri'ne yeni katılan Orta Asya'daki ülkelerde yeni rejimi oturtup sevk ve idare etmek için yeterli derecede eğitilmiş kadronun bulunmayışı ve parti kadrolarının sayısının da bu boşluğu doldurmaya müsait olmamasıydı.

Lenin bu değişikliğe şiddetle itiraz etti. Önce Merkez Komitesi'ne gönderdiği bir mektupla bu değişikliği önlemeye çalıştı; parti üyeliği için deneme sürelerinin işçiler için 6 aya, diğerleri için 12 aya düşürülmesine şiddetle karşı çıktı. Ona göre 10 yıldan tecrübeli ağır sanayi işçileri için bu süre 6 ay, diğer işçiler için 18 ay olmalı, köylüler ve Kızıl Ordu mensupları için 2 yıl, diğerleri için ise 3 yıllık bir deneme süresi konulmalıydı. Merkez Komitesi öneriyi benimsemedi. Troçki de Stalin gibi, partinin Leninist niteliğini tehdit eden Zinoviev'in önerisini destekleyenler arasındaydı.

Hastalığı nedeniyle kongreye katılamama olasılığını göz önünde bulundurarak, Lenin bir mektup daha gönderdi:

"Bugün partimizin bileşiminde yeterince proleter olmadığından kuşku yok. Kimse bunu inkar edemez ve istatistiklere kısa bir bakış bu tezi doğrulayacaktır. Savaşta beri Rusya'da fabrika işçileri öncesine kıyasla çok daha az proleter karakteri göstermektedir. Çünkü savaş sırasında askerden kaçmak isteyenler fabrikaya girmiştir. Bu, herkesin bildiği bir olgu. Öte yandan aynı şekilde kesindir ki partimiz genelde ve ortalama düzeyde, gerçekten proleter bir önderliğin gerektirdiğinin çok altında bir ortalama politik eğitime (eğer üyelerinin büyük çoğunluğunun düzeyi ele alınırsa) sahiptir; üstelik öylesine güç bir dönemde, hızla bağımsız bir sınıf politikasına yönelen köylülüğün devasa ağırlığı hesaba katıldığında bu daha çok böyledir. Sonra bir hükümet partisine girme girişimlerinin bu sıralarda son derece önemli bir eğilim olduğunu da hesaba katmak gerekiyor. Bolşeviklerin siyasi başarılarıyla bu günlerde heyecanlanan kamuoyunun proleter olan her şeyden ne kadar uzak olduğunu anlayabilmek için Smyena Üyek yayınlarını anımsamak yeterli.

... İşçiler için 6 aylık aday üyelik bu yöneliş hiçbir biçimde durduramayacaktır; çünkü bu kadar kısa bir aday üyelik süresini her bakımdan aşmaktan daha kolay bir şey yoktur. Üstelik bizim koşullarımızda birçok aydın ve yarı aydının işçi olmalarının önünde hiçbir güçlük yoktur. Bütün bunlardan çıkardığım şu sonuç şudur: beyaz muhafızlar partimizin proleter olmayan bileşimini bilinçli olarak

hesaba katmaktadır; bu olguyu çok önemsiyorum ve gözümde büyüyor. Bu sonuç, üyeliğe kabul için aday üyelik süresini kesinlikle uzatmamız gerektiğini gösteriyor. Eğer işçiler için 6 aylık sürede ısrar edersek kendimizi ve başkalarını kandırmamak için işçi kavramını mutlaka tanımlamak zorundayız. Öyle ki işçi kavramını yalnızca yaşam koşulları nedeniyle fiilen proleter zihniyetini özümsemiş olanlarla sınırlamalıyız. Oysa proleter zihniyetinin özümsemesi ancak yıllarca fabrikada çalışmakla ve herhangi bir sebeple değil, ekonomik ve sosyal varoluş koşullarının dayattığı sebeplerle çalışmakla mümkündür." (TE, c.33, s. 259-260)

Lenin mektubunun sonunda partinin niteliğinin korunması için, partinin niteliksiz üyelerden arındırılması işlemlerinin pratikte bir çözüm getirmeyeceğinin farkında olduğunu belirtiyordu. Buna karşılık yeni üyelerin kabulü konusunda daha titiz davranmak; aday üyelerin eğitimini ve sınanmasını daha titizce yapmak ve yerel örgütleri yeni üye katılımları konusunda merkezi olarak denetlemek gerektiğini vurguluyordu.

Kongre de bu uyarıları dikkate almadı. Buna karşılık partiyi 'güvenilmez' unsurlardan temizleme doğrultusunda, muğlak ve keyfi yorumlara açık bir karar aldı.

Böylece partinin şişirilmiş bulunan üye sayısının kitlesel tasfiyelerle azaltılmasına 1922'den sonra da devam edildi. 1923'teki On İkinci Kongre'ye varıldığında 150 bin üye daha tasfiye olmuş ve üye sayısı 386 bine düşmüştü. Ne var ki, Lenin'in öngördüğü gibi, asıl çözüm kitlesel tasfiyelerle sağlanamazdı. Sonradan dönem dönem 'temizlik' yapma kapısı açıktır diye, kitleler halinde niteliksiz unsuru üye kaydetmek işe yarar bir yöntem olmadığı gibi, temizlikler sırasında kimin gidip kimin kalacağı da şüphelidir. Nitekim 1922'de 'güvenilmez' unsurlar diye tasfiye edilenlerin arasında Kolontay ve Şliapnikov'un başını çektiği İşçi Muhalefeti hareketinin tabanını oluşturan sanayi işçileri ve sendikacılar önemli bir yer tutuyordu.

Doğrusu, üye seçimini titizlikle yapmak ve uygun bir aday üyelik döneminde hem sinayarak hem eğiterek üye kaydetmeye özen göstermekti. Kaldı ki bu husus Leninist parti anlayışının en temel yönüyle ilgilidir: Leninist bir örgütün üyelerini seçerek alma hakkı ve ödevi vardır.

Ama aynı nedenle bir merkez komitesinin kendi seçtiği ve kendisini seçen üyeleri kitleler halinde tasfiye etmesi olağan ve kabul edilebilir bir durum değildir. Daha doğrusu eğer böyle bir zorunluluk kendini dayatmışsa, bunun sorumluluğunu 'niteliksiz' üyelerde değil, örgütün sorumlu organlarında aramak gerekir. Lenin'in temizlik yapma yerine, aday üyelik sürelerini uzatıp iyi

değerlendirmeyi önermesi bu anlayışla uyum içindedir. Dolayısıyla rasgele üye kaydedip sonra tasfiyelere yönelmek yerine üye seçimi hakkında daha titiz bir sistem oturtmak, partinin karşı karşıya bulunduğu sorunlara en doğru yaklaşımdı.

Lenin On Birinci Kongre öncesinde Merkez Komite üyelerine gönderdiği mektupta şu uyarıda da bulunmuştu:

"Gerçeğe gözümüzü kapatmazsak bugün partinin proleter politikasının üyelerin tümü tarafından değil, partinin eski tüfekleri diyebileceğimiz çok ince bir tabakanın benzersiz ve devasa otoritesi tarafından belirlendiğini kabul etmek gerekir. Bu tabakanın içinde küçük bir iç mücadele; onun otoritesinin tamamen yok olmasına değilse bile, hiç değilse zayıflamasına ve artık belirleyiciliğin elinden kaçmasına yetecektir." (TE., c. 33, s. 260)

Ne yazık ki, tam da böyle oldu. 1924'ten itibaren önce Ekim Devrimi'ne katılan Bolşevik kuşağı içinde bir çatışma suni zorlamalar ve çarpıtmalarla başlatıldı; sonra da daha 1922'de incelmış bulunan 'eski tüfekler' tabakası önce itibarını yitirip, özellikle 30'lu yıllarda tümüyle tasfiye oldu.

Stalin Dönemindeki 'Temizlikler' Partinin Bolşevik Niteliğini Korumaya Değil, Bolşevik Parti'nin Tasfiyesine Yöneliktir

Kongre Lenin'in uyarılarını dikkate almayıp bu değişiklik önerisini benimsediyse de, onu uygulamaya geçirmek için Lenin'in ölümünü beklemek gerekti. Lenin'in gözlerini yumduğu 1924 yılında üye sayısı tekrar iki katına çıktı: On Üçüncü Kongre'de temsil edilen üye sayısı 735 bin 881'di; yalnız Lenin'in ölümünden, yani Ocak 1924'ten Mayıs 1924'e kadar üye kaydedilenlerin sayısı 240 bindi; bunlar sanki Lenin'in son uyarılarıyla alay ederesine 'Lenin Kayıtları' adı altındaki kampanya ile partiye katılmışlardı.

Bu işlem bir kerede olup bitmedi, kah siyasi kah başka mülhazazalarla art arda sürdü. Dikkat çekmek gerekir ki bu dalgaların en büyüğü 1936-1938 Moskova Duruşmaları'nın olduğu döneme tekabül etmez. Bu dönemin özgünlüğü partinin ve Kızıl Ordu'nun bilhassa yönetim kademelerinde görece büyük bir tasfiyenin olmasıyla ilgilidir; ve bunların büyük çoğunluğunun (Kamenev, Zinoviev, Buharin, Radek, Tuhaçevski vb. hatırlanırsa) Troçkizm'le bağlantılı olmadıkları bir sır değildir.

Bir nevi doldur/boşalt işlemini andıran bu zincirleme operasyonlarının sonunda partinin bileşiminin nasıl değiştiği incelendiğinde, 'partiye arındırma' adı altındaki bu işlemlerin nasıl bir tasfiye operasyonunu ifade ettiği görülür. Bu işlemlerin sonucunda parti bariz bir biçimde, hem yapısı hem de bileşimi bakımından, Ekim Devrimi'ne önderlik eden partiden açık seçik uzaklaşmıştır.

arşivlerden yararlanan birçok araştırmada bu evrim hakkında çok ayrıntılı tahliller mevcuttur. Ama bu ayrıntılara girmeden, herhangi bir tartışmaya konu olamayacak şekilde Stalin döneminde sunulan bir rapordan bu evrimi izleyelim.

Malenkov'un 1939'da toplanan SBKP'nin On Sekizinci Kongresi'ne sunduğu rapora göre, partinin o kongrede temsil edilen 1 milyon 589 bin üyesinden sadece yüzde 8,3'ü partiye 1920'den önce kayıt olmuştu. Bir başka deyişle Lenin'in 1921'deki mektubunda 'partiye asıl yöneten ince kuşak' dediği, eski Bolşevik kuşak neredeyse tamamen ortadan kalkmış durumdaydı. İç savaş

sırasında partiye katılanların yüzde 80'i artık yoktu. 1921-1928 arasında partiye kaydolananların yüzde 75'i, 1929-1930 arasında kaydolananların ise yarısı tasfiye olmuştu. Daha ilginç, beş yıl önce toplanan bir önceki Merkez Komite üyelerinden yüzde 70'i de fiziki olarak tasfiye olmuştu.

Bir Dönüm Noktası: 'Zafer Kongresi'

Aynı zamanda 'Zafer Kongresi' diye de anılan On Yedinci Kongre Kruşçev'in ilk kez merkez komiteye seçildiği kongredir. 5 yıl sonra bu MK'nın yüzde 30'u geri kalanları tasfiye ettikten sonra, Kruşçev de 18. Kongre'de ilk kez politbüroya seçilecekti. 17. Kongre'de bulunan 1966 delegeden 1108'i bir sonraki kongreye kadar geçen beş yıl içinde 'karşı-devrimci suçları' nedeniyle tutuklandılar. Bu kongrede Merkez Komitesi'nin yedek ve asıl üyesi olarak seçilen 139 kişiden 100'ü tutuklandı ve kurşuna dizildi.

1933-39 dönemine yakından bakıldığında On Yedinci SBKP kongresinin önemli bir dönemeç noktası olduğu görülmektedir; hatta bu dönemeç Sol Muhalefet'in tasfiye edildiği On Beşinci Kongre'den daha ilginçtir.

1934'teki On Yedinci Kongre sırasında partide 1 milyon 854 bin 488 asil ve 935 bin 298 aday üye vardı. Fakat On Sekizinci Kongre sayımlarına göre partinin üye sayısı 1.590.000'i asil üye ve 888 bini aday olmak üzere toplam 2.478.000'dir. 1934'den 1939'a kadar geçen beş yıllık sürede üye ve aday üyelerin toplamındaki eksilme 300 binin üzerindedir; fakat normal olarak 1939'daki On Sekizinci Kongre'den önce aday üyelerin en azından üçte birinin asil üye olmaları gerektiği gözönüne alınırsa, üye sayısındaki eksilme en az bu rakamın iki katından fazladır; resmi organ olan 'Partinin Hayatı'nın verdiği rakamlara göre, bu rakam 800 bindir.

O tarihte 1917 Devrimi'ne önderlik eden partinin merkez komitesinde yer alanlardan bir tek Stalin bu konumunu korumuştur; o merkez komitesinden o zaman hayatta kalan ise bir kendisi bir de Troçki vardı.

Genel Sekreter Stalin bu dönemi 1936'da sunduğu raporunda şöyle değerlendirmişti:

"Parti, 1930-33 yılları arasındaki koşullarda böylesine büyük bir katılma akımının, üye sayısının anormal ve istenmez bir artışı olduğunu sezmezlik edemezdi. Parti, saflarına sadece dürüst ve sadık kimselerin değil, bilakis rastlantı sonucu gelmiş ögelerin de, parti bayrağını kişisel çıkarları için kullanmak isteyen ikbal avcılarının da girdiklerini biliyordu. Parti, sadece üyelerinin sayısı ile değil, bilakis her şeyden önce nitelikleri ile güçlü olduğunu bilmezlik edemezdi. Bu nedenle, ortaya partinin bileşimini düzenleme sorunu çıktı. Partinin, üyeler ve aday üyeler bakımından 1933'te başlamış bulunan arındırılmasını sürdürme kararı alındı; ve bu iş fiili olarak 1935 Mayıs ayına değin uzatıldı. Ayrıca, partiye yeni üye alımının durdurulması kararlaştırıldı. Bu iş fiili olarak 1936 Eylül'üne değin durduruldu; yeni üyeler alınmasına ancak 1 Kasım 1936 günü başlandı... Partimiz şimdi biraz daha az kalabalık, ama buna karşılık üyelerinin niteliği bakımından daha iyi." (Aktaran Gül Özgür, 'Rusya'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve Kadınların Kurtuluşu', Dönüşüm Y., s.150)

Aynı dönemde Kızıl Ordu'daki durumun nasıl bir tablo arzettiğine bakmak da ibret vericidir.

‘Moskova Duruşmaları’ndan bir kare

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Kızıl Ordu'daki Tasfiyeler

1940 sonbaharında Sovyet Piyade Teftiş Kurulu Komutanı bir generalin raporuna göre, o yaz 225 topçu komutanından hiçbirisi askeri akademide eğitim görmüş değildi. Bunların sadece 25'i askeri okuldan mezun olmuş, geri kalanları ise yalnızca asteğmenler için açılan kursları tamamlamışlardı. 1940'ın başında tümen komutanlarının % 70'inden fazlası, alay komutanlarının %60'ı sadece bir yıldır bu görevlerde bulunuyorlardı. Bütün bunlar tarihin en korkunç savaşının arifesinde oluyordu.

Sonradan Kruşçev bu tasfiyelerin ne kadar ciddi bir zaaf yarattığını teslim edecek ve idam edilenlerden bazılarının itibarını iade edecekti; tabii o sırada kendisinin de çiçeği burnunda ama tam yetkili ve sorumlu bir Merkez Komite üyesi olduğunu hatırlatmaktan kaçınarak. Bu konudaki açıklamaların yapıldığı ünlü kapalı oturum sırasında geçtiği rivayet edilen bir konuşma tabloyu güzel tarif etmektedir. Kruşçev raporunu okurken delegeler arasından biri 'Peki sen o zaman neredeydin Nikita Sergeyeviç yoldaş?' diye sorar. Konuşmasını kesen Kruşçev 'kim o soruyu soran?' dediğinde kimsenin sesi çıkmaz. Kruşçev de 'ben de tam senin olduğun yerdeydim' diyerek konuşmasını sürdürür.

Her şey bir yana, faşist Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırısından az önce Kızıl Ordu'da yapılan tasfiyelerin boyutları dehşet vericidir: bu dönemde en deneyimli, en nitelikli 82 bin kadar komutan ve askeri görevli tasfiye edilmiştir. Alman ordularının Barbarossa Harekatı sırasındaki inanılmaz hızlı ilerleyişinin açıklamalarından biri de burada olsa gerekir. Eğer işgale karşı (örneğin Stalingrad'daki gibi) muazzam bir sivil direniş ortaya çıkmamış olsaydı bu savaşın akibetinin ne olacağı aşıkâr görünmektedir.

Ordudaki temizliğin komutanlar düzeyindeki dökümü şöyledir: 4 orgeneralden 3'ü, ikinci derecedeki 12 orgeneralin tümü, 67 korgeneralin 60'ı, 199 tümen komutanından 66'sı, 377 tugay komutanından 221'i; Deniz Kuvvetleri'nde ise 2 donanma oramirali, ikinci derecedeki 6 amiralin tümü, 11 ordu komiserinin tümü, 28 kolordu komiserinin 25'i, 97 tümen komiserinin 79'u, 36 tugay komiserinin 34'ü ya tutuklandı ya da kurşuna dizildi. Toplam üzerinden bir hesap yapıldığında üst düzey subayların yüzde 86'sının, toplam subayların da yarısının kurşuna dizildiği ortaya çıkmaktadır. Bir ordu, komutanlar düzeyinde, savaş sırasında bile, 1930'ların sonundaki tasfiyeler sırasındaki kadar büyük bir kayıp veremezdi (Bu rakamlar Kruşçev'in 1956'da sunduğu raporlardan derlenmiştir). Brejnev'in askeri hiyerarside önemli basamakları hızla tırmanıp sonra parti yönetimindeki yerini alması da bu temizliklerin ardından başlayacaktır.

Kızıl Ordu'da rütbelerin ve nişanların geri gelmesi ve aynı zamanda merkez komitelerinde rütbeli ve madalyalı asker üyelerin göze çarpmaya başlaması da bu dönemin çarpıcı görünümlerindendir. Parti Genel Sekreteri'nin aynı zamanda Kızıl Ordu Komutanı olması da.

Ama hiç kuşkusuz konu sadece Kızıl Ordu'nun yapısı ve bileşiminin değişmesiyle ve partinin üye sayısındaki artış ve eksilmelerle ve üye bileşiminin niteliğindeki değişmelerle ilgili değildir. Partinin işleyişinde de önemli bir değişim göze çarpmaktadır.

Partinin Bileşimi ve İşleyişindeki Değişim

1918 başında 260-270 bin civarında olan partinin asil üyelerinden 200 bine yakını 1939 başında hala hayattaydılar; ama 1918'de üye olanların sadece

yüzde 10'u 1939'da hala parti üyesiydiler. Sık sık iç savaş sırasında hayatlarını kaybeden partililerin öneminden söz edilir; oysa rakamlara vurulduğunda bunların oranı yüzde 30'u geçmemektedir. Demek ki, 20 yılda 1918'de SBKP üyesi olanların yüzde 60'ı civarındaki bir kısmı ya 'fiziki olarak tasfiye' edilmiş yahut sadece partiden atılmıştır.

Buradan anlaşılan, 30'lu yıllarda parti üyelerinin iç savaştakinin iki misli oranında bir kıyıma uğramış olduğudur. Üstelik tüm bu eksilme bütün bir dönem içinde, 1935-1938 yılları arasında yoğunlaşmaktadır. Daha net söylemeli; devrime önderlik eden kuşağın tasfiyesi ve yerine yeni bir kuşağın geçişi, tam da 'sosyalizmin geri dönüşsüz zaferi' ilan edildiği sıralarda gerçekleşmiştir.

Lenin 1922 yılının Kasım ayında Komintern'in Dördüncü Kongresi'nde yaptığı yaşamının son konuşmasında, parti ve devlet katındaki gelişmeler karşısındaki kaygılarını geniş bir dinleyici kitlesi önünde son defa dile getiriyordu:

"Biz eski devlet mekanizmasını devraldık, bu bizim talihsizliğimizdir. Sık sık bu mekanizma bize karşı çalışmaktadır.

1917'de iktidarı aldığımızda hükümet memurları bizi sabot ettiler. Bu bizi çok ürküttü ve 'lütfen geri gelin' diye yakardık. Hepsi geri geldi fakat bu da bizim talihsizliğimizdi. Şimdi koskoca bir devlet çalışanları ordumuz var fakat üzerlerinde denetim sağlayacak eğitimli güçler yok. Pratikte tepede biz politik iktidarı kullanırken mekanizma nasılsa işliyor fakat aşağıda hükümet memurları tamamen keyfi bir kontrole sahipler ve sık sık kontrollerini b i z i m

tedbirlerimize karşı kullanıyorlar. Yukarıda, ne kadar olduğunu bilmiyorum, fakat her halükarda, sanırım birkaç bin, dışarıda ise birkaç onbin kendi insanımız var. Aşağıda ise, bazen bilerek ve bazen bilmeden bizim aleyhimize çalışan Çar'dan ve burjuva toplumundan aldığımız yüz binlerce eski memur var." (TE., c.34, s.394 ve devamı; ayrıca III. Enternasyonal Konuşmaları, Koral, s.162 ve devamı.)

Lenin Aralık 1922'de ikinci bir hamle yaparak daha sonraları 'Lenin'in Vasiyetnamesi' olarak adlandırılacak bir metinle, Merkez Komitesi'nin üye sayısının en az 100 kişiye çıkartılmasını önerdi. (Bkz. Son Yazılar, Son Mektuplar, Ekim Y., s.11-12.) On İkinci Parti Kongresi delegelerine hitaben yazılan bu metinde, bu yeni yüz üyenin tabandaki işçilerden alınması gerekliliğinin üzerinde duruyordu. Lenin'e göre Merkez Komitesi'ne alınacak işçiler Sovyet örgütlerinde uzun süre çalışmış olanlardan seçilmemeliydi; çünkü bu

Güya Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin mirasına sahip çıkma iddiasını dillerinden düşürmeyen Troçkistler Komünist Enternasyonal gibi politik ve örgütsel bir mevzinin elden gitmesine engel olmadı.

işçiler, mücadele edilmesi gereken geleneklere ve önyargılara alışmış durumdaydılar. Bu nedenle Merkez Komitesi'ne seçilecek işçi üyeler Sovyet örgütlerinde çalışma düzeyine çıkmış olanlardan daha alt tabakada olmalıydı. Lenin, ancak bu şekilde 'devlet cihazının yenilenmesi ve geliştirilmesinde etken rol oynayabilecek nitelikte, kendilerini Sovyet sistemine adanmış bir kadro'nun oluşturulabileceği kanısındaydı. (Bkz. Lenin, age, s.17.)

Merkez Komitesi'nin büyütülmesinin yanısıra Lenin, İşçi ve Köylü Denetimi Komiserliği'nin de radikalce yenilenmesini önermekteydi. Son yazdığı yazı olan 'Az Olsun Öz Olusun' makalesinde, Rusya'nın kültürel geriliğinden kaynaklanan geleneksel bürokrasinin Sovyet yönetimini

de etkisi altına almasından yakınıyordu. Ancak yazının önemli bir bölümü, işçi köylü denetiminin önemi ve bunun eleştirisine ayrılmıştı. Lenin'e göre, 'İşçi Köylü Denetimi kurumlarından daha kötü örgütlenmiş bir kurum' yoktu ve 'mevcut koşullarda İşçi Köylü Komiserliği'nden hiçbir şey beklememek' gerekiyordu, Lenin bu alanda radikal bir reform yapılmasını ve İşçi Köylü Denetimi'nin daha küçük ve örnek bir kurum haline dönüştürülmesini öneriyordu. (Bkz., 'Az Olsun, Öz Olsun', Son Yazılar, Son Mektuplar içinde, s. 60-78.)

Çoğu kez bu süreç ya nesnel etkenlerle yahut psikolojik/kişisel etkenlerle izah edilir. Oysa başka nesnel koşullarda ve farklı kişilerin rol aldığı süreçlerde benzer gelişmeler olduğu görülmüştür; bundan sonra da görülmesi muhtemeldir. Bu bakımdan söz konusu sürecin işlenmesinde hatırı sayılır bir yeri olan bir işleyiş mekanizmasına dikkat çekmek gerekiyor. Çünkü ne nesnel koşullar ne de kişilikler kaçınılabilir niteliktedir. Kaçınılabilir olan devrimci partinin işleyiş kurallarındaki ve üyelerinin seçiminde gözetilmesi gereken ilkelerdeki değişikliklerdir; devrimcilerin üzerinde durmak zorunda oldukları asıl sorunlar, öznel alanın sorunları olmalıdır.

Troçki'nin oldum olası acemisi olduğu ve onun izinden gidenlerin bir türlü kavramadığı sorunlar da bu alandadır.

Kuşkusuz, devrim öncesinde ve devrim sırasında olduğu gibi geçiş döneminde de devrimci partinin önemli ve belirleyici bir rolü olduğunu görmeyenler; bu rolü küçümseyenler yahut büyük ve süslü lafların arasında kaybolmasına yol açanlar bu gelişmelerin açıklanmasında Bolşevik Partisi'ndeki evrimi büyüteç altına koymayı da ihmal etmektedirler. Oysa tam tersi yapılmalıdır. SSCB'deki yozlaşma sürecinin anlaşılmasında anahtar sorunlar burada yatmaktadır. Bu bakımdan son bir noktaya daha dikkat çekmekte yarar var. Söz konusu olan Bolşevik Parti'nin

alamet-i farikası sayılması gereken demokratik merkeziyetçi işleyişin akıbetiyle ilgili bir göstergedir.

1917'deki Altıncı Kongre'den 1925'teki On Üçüncü Kongre'ye kadar (1924 Mayıs), iç savaş koşullarına rağmen Bolşevik Parti'nin kongreleri birer yıl, bazan daha az arayla toplanmıştır; ki bu zaten tüzük gereği idi. Bundan sonra, On Dördüncü Kongre bir öncekinden 19 ay sonra toplanabilmiştir (1925 Aralık); On Beşinci Kongre bundan tam 24 ay sonra (1927 Aralık), On Altıncı Kongre 30 sonra (1930 Haziran), On Yedinci Kongre 44 ay sonra (1934 Ocak) ve On Sekizinci Kongre tam 61 ay sonra toplanmıştır (1939 Şubat). Stalin'in sağlığında toplanan son kongre olan On Dokuzuncu Kongre bir öncekinden tam 13 yıl sonra toplanmıştır (1952 Şubat). Bu arada savaş yıllarında kongre yapılmadığı gibi, bir tek tam katımlı (plenum) Merkez Komitesi toplantısı dahi yapılmış değildir. Demokratik merkeziyetçilik kavramını borçlu olduğumuz Lenin'in parti modelindeki değişimin en bariz göstergelerinden biri olsa gerekir. İlginçtir ki Leninizm'e sahip çıkma iddiasında olanların çoğu Lenin zamanındaki işleyiş ve uygulamalardan ziyade sonrasını kendilerine örnek almaktadır.

Benzer bir tabloyu Komünist Enternasyonal ile ilgili olarak da görmek mümkündür.

Lenin zamanındaki ilk dört kongre yaklaşık bir yıl arayla bazan da kısa zamanda toplanmışken ondan sonraki ilk kongre iki yıl aradan sonra toplanmıştır. Altıncı Kongre öncekinin 4 yıl ardından toplanmıştır. Yedinci ve son dünya kongresi bundan 7 yıl sonra 1935'te toplanmıştır. Bunun ardından Komünist Enternasyonal 15 Mayıs 1943'te bir kongre toplamaya bile gerek duyulmadan bir Yürütme Kurulu bildirisi ile tasfiye edilmiştir.

Bu uzayan kongre aralıkları boyunca Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu, Komünist Enternasyonal'in dünya kongrelerini ikame etmiştir. Bu değişimin dönüm noktası olan Beşinci Kongre ise Troçki'nin hazır bulunduğu son Komintern kongresidir ve Troçki bu değişiklik konusunda hiçbir tutum almamış, sessiz kalmıştır. O kongre aynı zamanda Troçkizm'e karşı uluslararası bir mücadele açılması kararının alındığı kongredir.

İlginçtir Troçkist tasfiyeciliğe karşı mücadele kararını alan Komintern sonuçta Bolşevizm'in en önemli mirası ve kazanımlarından olan Komünist Enternasyonal'i tasfiye etmiştir. Güya Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin mirasına sahip çıkma iddiasını dillerinden düşürmeyen Troçkistler ise bu politik ve örgütsel mevzinin elden gitmesine engel olmadıkları gibi yerinin doldurulması yönünde o gün bugündür somut bir adım atmış değillerdir. Zaten Troçki'nin Zimmerwald sürecindeki tutumunu takip ederek bunun gerçekleşmesi de mümkün değildir.

Bunun yerine Troçkist hareketin en sık tekrarlanan tekerlemelerinden biriyle karşı karşıya gelinir: savunulacak politik ve örgütsel mevzi kalmadıysa ideolojik mevzilere sınılmak gerekir. Kulağa hoş gelen bu tekerleme doğru değildir ve Troçkizm'in örgütsel sorunlar karşısındaki tutumunu yansıtır. Öte yandan Troçkistlerin iddia ettikleri gibi Komünist Enternasyonal'in ideolojik mevzilerine ve orada kristalleşmiş bulunan Bolşevizm'in ideolojik mevzilerine sahip çıktıkları da doğru değildir.

Troçki ve Troçkistler Komünist Enternasyonal'ın ilk dört kongre karar ve tezlerine kayıtsız şartsız sahip çıkmazlar

Enternasyonalizm konusu belki de Troçkizm hakkında bir başka efsanenin perdesinin aralanmasına da katkıda bulunabilir. Komünist Enternasyonal'in tasfiye edilmesinden sonra uluslararası örgütlenme girişimlerinin neredeyse Troçkistlerin tekelinde bulunmasına ve dünya devriminden söz etmenin Troçkistlik kanıtı olarak ele alınmasına bakılırsa, enternasyonalizm ve dünya devrimi fikirlerinin adeta Troçki ve Troçkistlere özgü olduğu sanılabilir; böyle sananlar çoktur. Troçkistler ve bu nedenle Troçkizm'e iltihak edenler arasında da buna inananlar çoğunluktadır. Oysa bu da doğru değildir. Komünist bir dünya partisinin yaratılmasını ağırlık merkezi olarak alan ve bunu uluslararası bir sovyet cumhuriyetleri birliği perspektifine bağlayan Komünist Enternasyonal'dir; bu konudaki asıl katkı da Lenin'e aittir.

Troçki ise Komünist Enternasyonal'in ilk yıllarındaki katkıları ne olursa olsun; özellikle Bolşeviklere katılmadan önce başka bir tutuma sahipti. Bu tutum Zimmerwald bildirisine yansıyan ve sonra da yeni bir enternasyonalin kuruluşunu geciktiren tutumdur. Sonrasında da Troçki'nin ve takipçilerinin izlediği çizgi, Komünist Enternasyonal'in gösterdiği çizgiden çok Troçki'nin Zimmerwald sürecinde izlediği merkezci çizgidir. O nedenle bu çizgi ne SBKP'nin ve proletarya diktatörlüğünün tasfiye olmasına ne de Komünist Enternasyonal'in tasfiyesinin önüne geçebilmiştir.

Troçki'nin ve takipçilerinin Zimmerwald'da olduğu gibi enternasyonalist ve sosyal şovenizme karşı bir tutumu takip ettikleri doğrudur. Ama bu gerçeğe bakıp, Troçki ile Lenin'in zaten birbirlerine yakın ve özdeş tutumlarda olduğu sonucuna mı varmalı? Yoksa onları ayıran ve yeni bir enternasyonalin kurulmasının gecikmesinde önemli bir etken olan Troçki'nin enternasyonalizm konusundaki merkezci tutumundan ileri gelen bu ayrılığın altını mı çizmeli?

Elbette Zimmerwald Konferansı'na katılanların hepsi de bu bakımdan enternasyonalisttiler. Hatta Kautsky ve Bernstein gibi niceleleri daha kendi partilerini sosyal şoven tutumu nedeniyle terk etmişlerdi. Ama bu bir ortak nokta değildir. Zira asıl ince ayırım Zimmerwaldcılarla Bolşeviklerin temsil ettiği Zimmerwald solu arasındaki ayırmadır. Troçki o zaman da olduğu gibi, sonradan da bu çizgide olmamıştır.

Sorun ancak böyle anlaşılırsa ve sadece böyle anlaşıldığında Troçki'nin geçmişteki ve sonra da devam eden, Troçkistler tarafından da teorize edilerek içselleştirilen hatalı tutumu ayırdedilebilir. Bu aynı zamanda Troçkist akımların yahut Bolşevik geleneği Troçki'nin izinden giderek yahut açık ya da örtük biçimde oradan feyz alarak bağlanma hayalini kuranların neden merkezçiliğe yahut Menşevizm'e doğru yol aldığının anlaşılmasına da katkı sunar.

Öte yandan, her ne kadar genel olarak Troçkistler Komünist Enternasyonal'in İkinci Enternasyonal çizgisine oturmasına bir tepki ve yanıt olarak doğup Leninist geleneği sürdürme iddiasıyla ortaya çıktıklarını ileri sürseler ve pek çok sözüm ona bağımsız tarihçi de bunu doğrulayan saptamalar yapsalar da, bu akım ve takipçileri hiçbir aşamada Bolşevizm'in devrimci geleneğinin sürdürücüsü olamamıştır.

Çünkü; bu geleneğin sürdürülmesi için, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin temel belgelerine sahip çıkmak önemli olsa da yetmez. Bunun gereklerini de yerine getirmek gerekir. Bolşevik-Leninist gelene, ancak enternasyonalist-devrimci bir örgüt zeminindeki devrimci pratikle geliştirilerek yaşatılabilir.

Troçki de onu takip eden Troçkistler de Komünist Enternasyonal'in yerini tutacak bir Leninist dünya partisini teşkil ettiklerini hiçbir zaman iddia etmediler. Adı Dördüncü Enternasyonal olan orijinali de dahil bir dizi uluslararası örgüt yarattıkları durumlarda bile, bunların gerçek anlamda bir dünya partisinden uzak olduğunu daima teslim ettiler.

Bu şartlarda Troçkist hareketin tarihi Komünist Enternasyonal'in yerini tutacak ve onun mirasına

Troçki ve 'Sol Muhalefet'

sahip çıkan bir enternasyonalini inşa etme faaliyetinden ziyade, Komünist Enternasyonal'in ideolojik mirasına sahip çıkma iddiasının damgasını taşır. Troçki'nin, Geçiş Programı'nda da yer alan 'savunulacak politik mevzi kalmadığında ideolojik mevzileri savunmak gerekir' sözlerinin kılavuzluğunda sürdürülen bu iddia da (bu sözlerin doğru olup olmadığı tartışması bir yana) temelsizdir.

Troçkist akımlar kendi bildikleri yoldan, kah sosyal demokrasinin kanatları altında kah karşı-devrimci veya küçük burjuva ilan ettikleri muhtelif akımların dümen suyunda mütemadiyen 'yol alma' iddiasındadırlar. Bir yandan da bilhassa bu orta yolcu/kuyrukçu tutumu terk etmeyi şart koşan Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin çizgisine sadık olma iddiasını elden bırakmamaktadırlar.

Troçkistler bu iddiayı öteden beri tekrarlıyor olsa bile, daha Troçki'nin zamanından itibaren, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin karar ve tezleri orasından burasından kırılmaya başlanmıştır. Troçkist akımların ve teorisyenlerin elinde giderek içeriği boşaltılmış bir tekerlemeye dönüşmüştür. Son zamanlarda, bilhassa SSCB ve benzerlerinin tarihe karışmasını takiben artık bu iddia da yavaş yavaş rafa kaldırılmaktadır.

Komünist Enternasyonal'e katılmanın 21 koşulu, parti örgütlenmesine ilişkin tezler, sendikalar hakkındaki tespitler gibi belli başlı tezleri ne geçmişte ne de halen Troçkistlerin tavizsiz biçimde sahip çıktığı tezler değildir. Troçki'nin ve takipçilerinin başka akımlarla ilişkilerinde bunları referans kabul ettikleri görülmüş değildir.

Onların referansları daha çok 'Stalinizm karşıtlığı' çerçevesinde olmuştur ve bu çerçevede safkan sosyal demokratlara ve muhtelif liberal akımlara kadar varan bir yelpazeye açık olmuşlardır. Ne tuhaftr ki, 'Stalinist' diye adlandırdıkları akımlara, ancak onlar sosyal demokratlara yaklaştıkları zaman yahut onlarla bir araya gelmelerini telkin etmek üzere yaklaşmak da adetlerindendir. Bunu sık sık Komünist Enternasyonal'in Tek Cephe (bazen 'Birleşik İşçi Cephesi') diye de tercüme edilir) taktiği kılıfına sokarak ve Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin referanslarına sahip çıkma görüntüsü altında savunurlar.

Komünistler için oportünistlerle tüm bağların koparılması ve bu ayrımların korunması için bir anlam taşıyan bu perspektif, Troçkistlerin elinde ayırım çizgilerinin muğlaklaşmasına hizmet eden bir taktik haline gelmektedir.

Daha çarpıcı olan bir gelişme ise, ilk dört kongre döneminin en önemli kararlarından biri olan ulusal sorun hakkındaki tezlerin akıbeti ile ilgilidir. Bilindiği gibi Komünist Enternasyonal'in ikinci kongresinde bu konu hakkındaki tezler Lenin tarafından sunulmuş ve komisyon tartışmalarında Hintli komünist Roy'un müdahaleleriyle düzeltilmiş ve genişletilmiştir. Lenin de rapörtörü olduğu tezler hakkında Roy'un eleştirilerinin yerinde olduğunu ve buna uygun düzeltmelerin yanı sıra, Roy'un

tezlerinin de ek olarak oylamaya sunulacağını kongre önünde açıkça dile getirmiştir.

Bu tartışma ve onu izleyen sürecin ana konusu ise, ulusal kurtuluş mücadelesinde burjuva akımlara karşı tutum ve komünistlerin bu akımlarla ilişkisi konusudur. Sonuçta benimsenen karar Bolşeviklerin demokratik devrimde burjuva akımlarla ilişkiye dair tutumuyla oldukça benzer bir tutumu önermektedir.

Lenin'in ölümünden sonra toplanan ilk dünya kongresi olan ve öncekilerle kıyaslanmayacak kadar uzun bir aradan sonra toplanan Beşinci Kongre ise bilhassa bu bakımdan tayin edici bir önem taşımaktadır. O kongrede yine Roy, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun (KEYK'in) Dördüncü Kongre sonrasında izlediği çizginin İkinci ve Dördüncü Kongre kararlarına aykırı olduğunu, özellikle Türkiye'de Kemalist hareket ve Çin'de Kuomintang karşısında komünistlerin ve Komünist Enternasyonal'in duruşunun düzeltilmesi gerektiğini söylemiştir. Bu eleştiri, kongrede Çinli ve Türkiyeli oportünistlerin aktif katkısıyla KEYK'in çizgisini aklamak üzere yanıtlanmıştır.

Sonuçta karşı-devrimci burjuva akımları olan Kemalist hareketle Kuomintang'ı İkinci Kongre tezlerindeki 'ulusal devrimci akım' tarifine uyduran bir revizyon yapılmıştır. Böylece KEYK'in o süreçte izlediği oportünist ve revizyonist tutum resmileştirilmiştir.

Bu süreç oldukça ilginçtir, zira kongrede oylamaya sunulan komisyon rapörtörü olarak söz alan Manuilsky'nin raporudur; bu Komünist Enternasyonal teamüllerine pek uygun bir durum değildir. Ama daha ilginç ve konumuzla daha yakından ilişkili olan ise, bu kongrenin Troçki'nin hazır bulunduğu son Komintern kongresi olmasıdır. Troçki ve onu şu ya da bu ölçüde destekleyen delegelerden hiçbirini revizyon karşısında Roy kadar tok bir tutum göstermemiştir.

Doğrusu, komünistlerin Kuomintang'ı desteklemesi gerektiğini savunan tutumun öncüleri arasında Cen Du Siyu vardır. Cen Du Siyu sonradan Uluslararası Sol Muhalefet içinde Troçki'nin yanında yer alacaktır. Öte yandan, Troçki Kızıl Ordu'nun başında iken, bu ordunun süvari birlikleri komutanı olarak önemli görevleri olan Frunze'nin iç savaşın en kritik dönemlerinde Kuvayı Milliyecileri eğitmek ve danışmanlık etmek üzere görevlendirilmiş olduğunu hatırlamak da yararlı olacaktır. Troçki'nin bu konudaki suskunluğunun altında bu gibi etkenlerin rolü olduğunu düşünmek zorlama olmaz.

Sonuç itibarıyla, sonraki polemiklerde söylenenlerle gözleri bağlı olmadan bu konuya bakıldığında Troçki'nin bu esaslı revizyon karşısında tutum almadığı açıktır.

Öte yandan bu kongre sadece ulusal sorun konusunda bir revizyonun damgasını taşımakla kalmamıştır. Aynı zamanda bu kongre KEYK'nin

Komünist Enternasyonal dünya kongrelerini ikame edecek tarzda öne çıkarılmasının önünü açacaktır. Troçki bu konuda da sessiz kalmıştır. İlginçtir ki sonuçta Komünist Enternasyonal'in tasfiyesi de bir dünya kongresiyle değil, bir KEYK kararıyla olmuştur.

Bütün bu olgulara rağmen Komünist Enternasyonalin Beşinci Kongre'si mevzubahis olduğunda, Troçkistler bu konulara girmekten oldum olası kaçınırlar. Bu kongreden sadece 'Troçkizm'e karşı bir uluslararası kampanya açılması' kararını hatırlamayı tercih etmektedirler.

günümüzde pek çok Troçkist akım Komünist Enternasyonal'in kuruluş dönemine damga vuran referansları çoktan beri, resmen yahut adını koymadan rafa kaldırmış durumdadır. Yine de Leninizm'in yolunu takip etme iddiasını kaybetmeyen ama bir türlü ileri sıçrayamayan bu tür hareketler, bir bütün olarak merkezci bir çizgiyi kalınlaştıran ve etraflarına da bulaştıran bir çürümenin öznel ve zemini olmaktan kurtulamamıştır.

Buna karşılık, Troçkizm'e karşı mücadele etme iddiasını sürdüren ve sonuna kadar Komünist Enternasyonal'in çizgisine bağlı kalan veya bunu savunan akımlar açısından ise, zaten ilk dört kongrenin referans alınması diye bir sorun dahi yoktur. Bu akımlar açısından zaten Beşinci Kongre'den sonrası ile öncesi arasında bir kopukluk yoktur. Dolayısıyla Altıncı Kongre'de benimsenen programı referans almak onlar açısından önceki sürecin tümünü kapsayan bir referansı ifade eder. Kuruluş Kongresi ile Komünist Enternasyonal'in tasfiyesini ilan eden KEYK kararı arasındaki sözüm ona sürekliliği izah etmek de onlara düşer.

Açıktır ki Komünist Enternasyonal, sadece kuruluşunda benimsediği çizgiyi ifade eden ilke ve perspektiflerin terk edilmesi ve revize edilmesiyle kalmamıştır. Çizgisi çarpıtılıp içi boşaltıldıktan sonra, bir kongre toplanmasına dahi hacet görülmeden, gereksiz olduğu ilan edilerek kapatılmıştır.

Güya Komünist Enternasyonal'in özgün çizgisine sadakat iddiasıyla ortaya çıkan Troçkist hareket, bu Enternasyonal'in tasfiyesine engel olamadığı gibi, o çizgiye sadık bir Komünist Enternasyonal'i de yaratabilmiş değildir. Troçkizm'i düşman ilan ederek buna karşı çok yönlü ve kapsamlı bir mücadele başlatan Komünist Enternasyonal de Troçkist hareketin tümüyle tasfiye olmasını sağlayamadığı gibi kendisi tasfiye olmuştur.

Öte yandan, bu akımın iddialarını yerine getirememesi sadece devrimci bir enternasyonalin kurulamamış olmasıyla sınırlı değildir. Dördüncü Enternasyonal geleneğinin bu zaafı aynı zamanda Komünist Enternasyonal'in tasfiyesinin ve SSCB'nin yozlaşık yıkılmasının önlenemeyişi anlamına da gelmektedir. Veyahut bu duruma ve revizyonizmin hakimiyetinin artmasına tepki olarak ulusal-devrimci akımların güçlenmesine zemin sunmuştur. Bu nedenle Dördüncü Enternasyonal geleneğine bağlı akımlar sadece başarısız akımlar olarak bir masumiyet karinesinden yararlanamazlar. Aksine oportünizmin bir türü olarak sadece Leninist-Bolşevik geleneğin sürekliliğinin korunmasında bir boşluk oluşturmakla kalmamış, aksine bu bağın kurulmasını önleyen bir tarihsel etken haline de gelmiştirler.

Bu tablodan anlaşılması gereken açıktır: oportünistlerle ve oportünizmin çeşitlerinden/sonuçlarından birinden başka bir şey olmayan tasfiyecilerle bağlar, tam ve kesin olarak koparılmadan bu çizgiye sadık kalmak mümkün değildir. Bu niteliği titiz biçimde korumadan, oportünizm ve tasfiyeciliğe karşı mücadele etme yeteneğine sahip bir devrimci örgüt yaratılıp yaşatılamaz. Oportünizm ile mücadele de ancak böyle bir partinin üstesinden gelebileceği bir ödevdir.

Bu gerçek, Troçkizm'in tarihine damga vuran temel çizgiyi ifade ettiği gibi, pek çok anti-Troçkist yahut Troçkizm dışı akımın da içinde debelendiği ve Bolşevizm'in mirasına sahip çıkan komünistlerin öncelikli ödevlerini kavrama konusundaki özrü de ifade eder.

2002'den
2012'ye

Ortadoğu'da değişmeyenler ve değişenler

KÖZ'ün siyaset sahnesine adım atmasından kısa bir süre sonra Afganistan'ın, sonra da Irak'ın işgali gündeme geldi. Güney Kürdistan'ın bağımsızlığı yahut özerkliği de esas olarak bu dönemde konuşulur oldu. Bu konulara dair KÖZ, kendisini soldaki tüm akımlardan farklı kılarak, ayırım çizgilerini kalınlaştırdı. Bugün, Irak Savaşı'nın arifesini de hesaba katarsak, on yıl sonra aynı konuların gündeme geldiği bir dönemden geçiyoruz. Bu sefer emperyalistler Suriye'de bir rejim değişikliğini sağlamak için nasıl bir müdahalede bulunmak gerektiğini tartışıyor, Suriye Kürtlerinin bağımsızlığı ve özerkliği gündemin başköşesinde yer edinmiş durumda. O bakımdan, Ortadoğu'da içinden geçtiğimiz dönemde devrimcilerin görevlerinin ne olduğunu anlamak isteyenler öncelikle bu iki dönemi karşılaştırmalı, söz konusu dönemler arasındaki esaslı benzerliklerin üzerinde olduğu kadar iki dönemi birbirinden ayıran farklılıkların da üzerinde duralı.

Irak ve Suriye'deki Gelişmeler Emperyalistler Arasındaki Paylaşım Mücadelesinin Işığında Değerlendirilmeli

11 Eylül'ün hemen ardından ve uzun bir süre boyunca sol akımların neredeyse tamamı yaşanan gelişmeleri Kautskyci bir bakış açısıyla, adını koymadan ultra-emperyalizm teorisinden beslenerek, açıklamaya çalıştılar. Bu yüzden de Irak Savaşı'nı her şeye kadar bir Amerika'nın imparatorluk kurma hevesiyle dünya halklarına açtığı savaşın bir parçası olarak yorumladılar. Amerika'nın artan saldırganlığı da bu 'süper güç'ün esas olarak SSCB'nin yıkılmasıyla rakipsiz kalmasıyla açıklandı. Sol akımlar kendilerini bu imparatorluk teorisine o kadar inandırdı ki iş İngiliz emperyalizmini Amerika'nın finosu olarak adlandırmaya kadar vardırı.

Buna karşılık KÖZ Amerika'nın Ortadoğu'ya yönelik müdahalelerini Leninist emperyalizm kavrayışına uygun bir şekilde ele aldı. Afganistan'da, Irak'ta yaşanan gelişmelerin emperyalistler arasında kâh diplomatik manevralar kâh savaş yoluyla gerçekleşen paylaşım mücadelelerinin bir parçası olarak ele almak gerektiğini savundu. Özellikle Irak'ta bir tarafta Amerikan ve İngiliz emperyalizminin diğer tarafta Alman ve Fransız emperyalizminin yer aldığı bir mücadelenin verildiğini her fırsatta tekrarladı. Amerika'nın saldırganlaşmasının da, Amerikan'ın rakipsiz kalmasından çok diğer emperyalistlerle arasındaki güç farkını belirsizleşmesinden kaynaklandığını, ilerleyen dönemde ABD'nin görelî üstünlüğü azaldıkça bu ve benzeri saldırganlıkların artacağını belirtti.

On yıl sonra, Ortadoğu'daki emperyalist paylaşım mücadelesi sürüyor. 11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi'ne yönelik saldırı emperyalistler arasındaki mücadeleyi nasıl tetiklemişse, bugün de burjuva basının Arap Baharı adını koyduğu isyan ve gösteri dalgası aynı mücadeleleri tetikliyor. Tunus'tan Yemen'e uzanan bu paylaşım mücadelesinin son ayağı ise bugün Suriye'dedir. Bugün İngiltere'sinden Fransa'sına tüm emperyalist devletlerin Esad rejimine karşı tavrı alıyor olması paylaşım mücadelesinin doğasından çok, üzerinde daha sonra duracağımız başka faktörlerle ilintilidir. Üstelik bu türden ortaklıklar ilk kez yaşanıyor değildir. 1991'deki Birinci Irak Savaşı'nda aynı devletler bir gönüllüler koalisyonu olarak Irak'ı işgal etmişler, on bir yıl boyunca da Irak'a yönelik bugün Esad'a aldıkları tavrın aynısını almışlardı.

Kendi Kaderini Tayin Hakkıyla Başka Devletlerin İçişlerine Müdahale Etmemeyi Birbirinden Ayırmak Gerekir

Irak Savaşı sırasında sol akımların çoğu, emperyalizm kavrayışına da bağlı olarak, Amerikan karşıtlığını anti-emperyalizmle eşitleyerek hareket etmişti. Bu nedenle de ABD emperyalizmine karşı olmak adına Ortadoğu'daki savaşlar sırasında önce Taliban'la Baas hükümetini, sonrasında da bu hükümetlerin artıklarını başını çektiği direniş hareketlerini desteklemiştir. Üstelik bu desteği ulusun kendi kaderini tayin hakkıyla gerekçelendirmiştir. Bu ilkeyi kullanmadıkları zaman da söz konusu gerici hareketlere sunulan destekler Afgan yahut Irak halkını savunmak gerekir mazeretiyle gerekçelendirilmiştir.

KÖZ ise işgal öncesinde ve sonrasında ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile başka devletlerin içişlerine karışmama politikasını birbirinden titizlikle ayırdı. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını bir ulusun devlet kurma hakkı olduğunun altını çizerek Ortadoğu'daki diktatörlüklerin varlıkların savunulmasının bu bağlamda değerlendirilemeyeceğini gösterdi. Anti-

emperyalizm mazeretiyle bu tür diktatörlüklere destek sunanların da aslında bir başka emperyalist devletin kuyruğuna takıldığı KÖZ tarafından sıklıkla işlenen bir konu oldu.

halkını savunmak' türünden mazeretçi sloganların kofluğunu da sergilemiştir. Bir halkı savunmanın, bir halka, bir mücadeleye destek vermenin soyut temennilerle sağlanamayacağını, siyasal bir desteğin somut bir muhabata, somut araçlarla sunulması gerektiğini savundu. Ortada Irak halkı gibi bir muhabatın bulunmaması bir yana, Irak halkına destek verdiğini söyleyenlerin aslında Irak'taki Baasçı direnişçilere destek verdiğini ifade etti. Buna karşılık Irak devletinin tebaası olan tüm emekçilere düşman bu karşı devrimci hareketlere sunulan desteğin platonik olmanın ötesine geçemediği, bilinç bulandırmanın ötesinde bir anlam taşımadığı da KÖZ tarafından sıklıkla tekrarlandı.

Tablo değişmemiştir. Bugün de Beşir Esad ve Baasçı suç ortakları yine solun geniş kesimleri tarafından Irak direnişindeki kadar açık olmasa da desteklenmektedir. Gerekçeler yine aynıdır: Amerikan emperyalizminin müdahalesine karşı olmak, komşuların içişine karışmayan barışın bir dış politikayı savunmak, Suriye halkını savunmak vs. vs. Dün olduğu gibi bugün de söz konusu desteğin platonik olmanın ötesine geçemediği açıktır ama anti-emperyalist bir mücadelenin kimler tarafından nasıl verileceğine dair kafaları karıştırdığı da bir o kadar açıktır.

Amerika Bölgedeki Devletleri Bölerek Yönetmek mi İstiyor?

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik müdahalesini yorumlayan sol akımlar sıklıkla Amerika'nın bir imparatorluk taktiği olan 'Böl ve Yönet'i uyguladığını, Irak'a yönelik saldırıların temelinde de önce Irak'ın sonrasında da İran'ın parçalanması hedefinin yattığını savundu. Aynı akımlar bugün de ABD'nin Libya'yı ve Suriye'yi bölmek için planlar yaptığını savunuyorlar.

KÖZ ise Amerika'nın Ortadoğu'ya bölgedeki diktatörlükleri zayıflatıp parçalamak için gelmediğini ileri sürdü. KÖZ'e göre bölgedeki olası istikrarsızlıkları engellemek ve bölgedeki dengeleri kendi lehine çevirmek için kapsamı hükümet değişikliklerinin ötesine geçmeyen müdahale ve işgaller planlıyordu. Bu yüzden de ABD'nin bölgedeki devlet aygıtlarını zayıflatmayı değil güçlendirmeyi hedeflediğini, aynı zamanda bölgedeki herhangi bir sınır değişikliğine de karşı olduğunu vurguladı. Tam da bu nedenle tüm sol akımlar ABD Irak'ı bölüyor vaveylası koparırken, KÖZ Irak'ta Kürtlere tanınan hakların Irak'ı parçalamak değil Irak'ın bütünlüğünü sağlama kaygısıyla verildiğini savundu. Aynı şekilde ABD'nin Türkiye'deki bölgesel yönetimleri güçlendirerek, Kürt sorununu çözmei umduğunu hatırlattı.

Amerika'nın bölgedeki istikrarı koruma yönündeki tutumu bugün de on sene öncekinden farksızdır. Tunus'ta, Mısır'da Amerika ayaklanma dinamiklerini ateşlemek yerine bu dinamikleri söndürmeye, hükümetleri kontrollü bir şekilde değiştirmeye gayret etmiş ve bunda başarılı olmuştur. Suriye meselesinin bu kadar uzamasının, şu ya da bu devletin Suriye'ye müdahale konusunda atak davranmamasının bir nedeni emperyalistlerin Beşar Esad'ın yerine kimi koyacaklarını bilememeleriye; diğer bir nedeni Irak'takine benzer bir müdahalenin Suriye'nin geri dönülmez bir şekilde parçalanmasına yol açmasından endişelenmeleridir.

Güney Kürdistan, Batı Kürdistan ve İşbirlikçilik

Irak Savaşı boyunca ve sonrasında uzun bir süre için Güney Kürdistan'daki hareketler Türkiye'li akımlar tarafından işbirlikçi olmakla suçlandılar. Suçlamanın gerekçesi PDK ve YNK'nın ABD ile olan yakın ilişkisi ve Irak'ın işgaline onay veren tutumlarıydı. Parçanın çıkarları uğruna bütünün çıkarlarını feda ettikleri için her iki akım da hain ilan edildi.

KÖZ ise Güney Kürdistan'daki hareketleri işbirlikçilikle suçlayanları her şeyden önce ezen ulusla ezilen ulus arasındaki ayrımları unutmakla eleştirdi. Ezen ulusun sosyalist ve devrimcilerin ezilen ulusun bağrında boy veren hareketleri eleştirmesinin sadece ezen ulus şovenizmine hizmet edeceğini hatırlattı. Güney'deki hareketleri eleştirmek isteyenlerin bu eleştirilerinin ancak Kürdistan'da Kürdistan'ın bağımsızlığı için pratik politik bir mücadele yürüttükleri koşullarda devrimci bir amaca hizmet edeceğini vurguladı.

Üstelik söz konusu Güney Kürdistan olunca, Irak'la Güney Kürdistan arasında parça-bütün ilişkisi kurmanın imkânsız olduğu, Güney Kürdistan'ı Irak'ın bir parçası olarak tanımlamanın, Kürdistan'ın ilhakını meşrulaştıracağı KÖZ tarafından sıkça tekrarlandı. Güney'deki hareketler eğer parça-bütün ilişkisi üzerinden eleştirilecekse bunu Güney Kürdistan'ın Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ilişkisine bakarak yapmak gerektiği KÖZ'ün öne çıkardığı noktalar arasındaydı.

Ayrıca KÖZ ABD ile Güneyli Kürtler arasında uzun erimli bir uzlaşmanın mümkün olamayacağını, zira ABD'nin Irak'a Kürtlere özgürlük vermeye değil Kürtlerin sınırlı özgürlüğünü elinden almaya geldiğini savundu. Bu yüzden de daha savaş bitmeden Irak'taki temel problemlerden birinin aykırı bir güç olarak duran peşmerge birliklerinin Irak'a bağlanıp bağlanmayacağı konusu olacağını öngörmüştü. PDK ve YNK Leninist anlamda birer ulusal devrimci hareket olmadıkları için Türkiye'li sol akımların taşıdığı bölünme endişesi de ne yazık ki boşunaydı. Zira Güneyli hareketler ABD planına boyun eğerek federal bir Irak içinde yer almaya razı gelecekerldi.

Ancak, tüm bu sınırlılıklara karşın, KÖZ Güney Kürdistan'ın Irak sınırları içinde özerk bir statüye kavuşmasının dahi, Amerika'nın niyet ve emellerinden bağımsız olarak, Kürtlerin Irak'a olan bağlarını zayıflatacağını ve bölgedeki devrimci gelişmelerin önünü açacak bir mevzi olacağını ifade etmişti.

Savaşın ertesindeki gelişmeler bu öngörülerini doğruladı. 2006-7 yılına kadar Irak'taki ana tartışmalar Güneyli Kürtlerin Irak'a entegrasyonu konusunda düğümlendi. Nihayetinde tüm tehditlere, sol çıkışlara karşın Güney Kürdistan sorunu peşmergelelerin Irak ordusuna entegre edilmesiyle çözülmüş oldu. Ama ilerleyen dönemde Güneyli Kürtlerin elde ettiği mevzinin Türkiye'li Kürtlerin toparlanmasına da hizmet ettiği görüldü. Aynı şekilde, söz konusu statünün sağlanmasıyla birlikte Barzani'nin TC ve Amerika ile birlikte PKK'ye karşı ortak bir girişimde bulunması iyice zorlaştı. 'Barzani bu kez ciddi', 'PKK'ye büyük kışakç' türü haberler Türk burjuva basının temtici pilavı gibi ısıttığı karşılıksız temenniler olmanın ötesine geçemedi.

Daha da önemlisi Suriye'deki son gelişmelerin gösterdiği üzere Güney Kürdistan'daki özerk yönetim Suriyeli Kürtler açısından hem önemli bir maddi destek hem de gerisine düşülmeyecek siyasal bir eşik oldu. Batı Kürdistan'daki Kürtlerin, Güney'deki Kürtlerin gerisindeki bir statüyü kabul etmeyeceğini görmek gerekir. O halde tıpkı on yıl önce olduğu gibi, Suriye Kürdistanı'nda da önemli bir mevzii kazanılmıştır. Ancak yine on sene önce olduğu gibi, bugün de emperyalistler Suriye'yi bölmek şöyle dursun, Suriye'nin bütünlüğünü korumak için Kürtlere Esadsız bir Suriye'ye bağlanmayı dayatacaklardır.

Sürprizli Gelişmeler ve Statükoculuk

Tüm bu olaylar dizisi, KÖZ'ün Irak Savaşı sırasında 'bölgede sürprizli gelişmelere hazırlıklı olmak gerekir' saptamasında bulunurken ne kast ettiğini daha somut bir biçimde ortaya koymaktadır. 2002-2007 boyunca sürprizli gelişmeler Irak'taki siyasal krizler, iktidar boşlukları, kısacası Güneyli Kürtlerin önüne çıkan fırsatlardı. Bugün ise Esad'ın kendisini korumak, Türkiye'yi sıkıştırmak ama aynı zamanda

Kürtleri Türkiye'ye ezdirmek için yaptığı geri çekilme hamlesi Batı Kürdistan'da iktidar boşluğu doğuran bir başka sürprizli gelişmedir. Tek farkla ki, bu kez Suriyeli Kürtler gerici Baas ile gerici Özgür Suriye Ordusu arasındaki dalaşa taraf olmayıp kendi bayraklarını göndere çekmişitirler. Ki bu durum başlı başına, bölgeye dahil olan hiçbir aktör tarafından öngörülemeyen bir sürpriz olmuştur.

İşte bu sürprizli gelişmeler ve yarattıkları devrimci fırsatlar nedeniyle solun geneli kâh savaşa karşı soyut ve karşılıksız bir barış ajitasyonu yaparak kâh bu ajitasyonla el ele giden bir felaket telalığına soyunarak kurulu dengeleri umutsuzca savunmaya girişirken, geçmişte olduğu gibi bugün de KÖZ ısrarla kurulu dengelerin altını oyan gelişmelere parmak basmaktadır.

Devrimci Parti İhtiyacı

Ortadoğu'da geride kalan on sene içerisinde değişmeyenleri sıralarken üzerinde beklide en çok durulması gereken nokta bölgede dün olduğu gibi bugün de söz konusu imkânları devrimci bir şekilde değerlendirecek bir partinin eksik olmasıdır. KÖZ Irak Savaşı boyunca devrimci dinamiklere dikkat çekerken diğer akımları aksine partisiz bir şekilde politika yapmaya, arkasında durulamayacak taktik sloganlar üretmeye yeltenmedi.

Tersinden, Kürdistan'ın dört parçasında örgütlenmiş bir komünist parti olmadığı sürece Kürdistan'ın özgürleşmesinin ve Ortadoğu'ya barışın gelmesinin mümkün olmadığını ifade etti. Bugünkü hareketler Ortadoğu'daki dengeleri bir daha geri dönülemeyecek şekilde dönüştürmektedirler. Ancak bu hareketlerin hiçbirisi bölgedeki ezen ulus devletlerinin boyunduruklarını parçalayacak bir programa ve mücadele çizgisine sahip değildirler. Bu bakımdan, aralarında iktidar sorununa yaklaşım bakımından birazdan değineceğimiz önemli farklar bulunsa da, dün Güney Kürdistan'da olduğu gibi bugün de Batı Kürdistan'da federal çözüme karşı çıkacak bir parti mevcut olmadığından, Suriyeli Kürtler bir kez daha Suriye boyunduruğuna mahkum kalacaklardır.

Değişenler

Geride bıraktığımız on sene içerisinde kendini ısrarla hatırlatan inatçı gerçeklere işaret etmek, hem KÖZ'ü diğer akımlardan ayırt eden farklılıkları belirgin kılmak hem de süre boyunca yapılmış öngörülerin sağlamasını yapmak açısından faydalıdır. Ancak sadece bu benzerliklere odaklanmak işçilerin ve ezilenlerin mücadelesinin içinde bulunduğu yeni koşulları anlamayı güçleştirecek, dolayısıyla da böyle bir tutumu benimseyenleri doktriner bir çizgiye sürükleyecektir. O bakımdan on yıl öncesiyde sonrasını kıyaslarken değişmeyen durumlar kadar değişen ilişkilere bakmak da gereklidir.

Batı Kürdistan'daki Devrim

Farklılıklardan söz etmeye başlayınca elbette öncelikle Irak'ta ve Suriye'deki iktidar boşluğu sırasında Kürtlerin takındığı tutumu karşılaştırmak gerekir. Irak'taki kriz sırasında, Güney'de zaten 1991'den itibaren fiili bir özerkliğe sahip olan Kürtler yeni bir adım atmadı. Bu özerkliğin hukuki bir statü kazanabilmesi için ABD'nin de onayını alarak Irak'ta Şii ve Sünnilerle pazarlık masasına oturdu. Bugün Suriye'deki gelişmeler ise farklı bir mecrada seyretmektedir. Suriyeli Kürtler iktidar

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

boşluğunu kendi bölgelerinde iktidara el koyarak doldurdular.

Batı Kürdistan'da Kürdistan bayrağının göndere çekilmesi bir ayrıntı değildir. Bilakis, tam da bu eylem Batı Kürdistan'da yaşananları 'Arap Baharı' diye adlandırılan isyan dalgasından ayırt etmektedir. Tunus'tan Mısır'a Arap coğrafyasındaki isyanlar, tüm kitleselliğine ve yaydığı sarsıcı enerjiye karşın emperyalistlerin güdümündeki hükümet değişikliklerinin ilerisine geçemedi. Başka bir deyişle, Doğu Avrupa ve Kafkas ülkelerindeki muhtelif renklerle anılan sözüm ona devrimlerle aynı kaderi paylaştı. Halbuki Suriye Kürtleri, emperyalistlerin güdümündeki bir hükümet değişikliği projesine yedeklenmek şöyle dursun tüm gerici güçlerden bağımsız yeni bir egemenlik alanı yaratarak yönetime el koymuştur. Çekilen bayrağın simgelediği şey budur. Bu yüzden de Batı Kürdistan'daki gelişmeler bir parçası olduğu Arap Baharı'yla değil yaklaşık 140 yıl önce gerçekleşmiş bir başka tarihsel eylemle, Paris Komünü'yle benzerlik göstermektedir. Bu nedenle de tereddütsüz bir şekilde devrim olarak anılmalıdır.

Venezuela'da albay eskisi Chavez'in Bolivarçı kent konseylerinde Sovyet iktidarı gören, Tahrir Meydanı'nda devrim arayan solun Suriye'deki gelişmelerin adını koyma konusundaki tutukluğu ibret vericidir. Sürekli devrim lafazanlığı yapan bu akımlar sahici bir devrimle karşı karşıya kaldıklarında yalpalayıp kurulu düzenden yana tutum takınmaktadırlar.

Gelişmelerin doğrultusu esas alındığında Batı Kürdistan'daki gelişmeler Güney'dekiyle aynı istikamette değildir. Zira bugünkü Suriye Kürdistanı'nın aksine Güney'de on yıl önce fili bir özerk yönetim mevcuttu. Savaş sonrasındaysa söz konusu özerklik biraz törpülenerek tescillenmiş oldu. Güney'de fiili özerklik kısıtlanarak bir federal devlet çatısı altına sıkıştırılırken, Batı'da hiçbir statüye sahip olmayan Kürtler bir devrim yaparak yönetime el koydular. Aslına bakılırsa bugün Batı Kürdistan'da hüküm süren durum daha çok yirmi yıl öncesine, yani ilk Irak Savaşı'nın ertesinde ortaya çıkan durumla karşılaştırılabilir. Hatırlanacağı üzere o zaman işgal koalisyonu hava bombardımanından sonra kara ordularıyla Bağdat'a doğru yürüyüşe geçince Güneyli Kürtler ayaklanmıştı. Ancak o zaman da bugün olduğu gibi bir Kürt devletinin kurulmasından endişe eden ABD, Saddam ile masaya oturma yolunu seçmişti. ABD'yle anlaşılan Saddam'ın ilk işi ise Güneyli Kürtlerin üzerine yürümek olmuştur.

Ancak Güneyli Kürtlerin kendi egemenliklerini ilan edememelerinde bu türden olumsuz koşulların olduğu kadar, hatta ondan daha fazla kendi önderliklerinin tutumu belirleyici olmuştur. PDK ve YNK o zaman Amerika'ya bel bağlayıp bayraklarını göndere çekmeye çekindiler. Bugünse PYD var olan iktidar boşluğundan devrimci bir şekilde faydalanmayı bildi. Başka bir deyişle, Suriye Kürdistanı örneğinde, devrimci bir durumda önderliğin belirleyici olduğu saptaması bir kez daha doğrulanmış oldu.

ABD ve Diğer Emperyalistlerin Pozisyonu

Özel etmenler kategorisinde değerlendirilmesi gereken önderlik sorunu sadece bölgede iktidarın alınıp alınmamasını değiştirmekle sınırlı kalmamış aynı zamanda Ortadoğu'da patlak veren gelişmelerin nesnellğini de on yıl öncesine kıyasla değiştirmiştir.

Amerika'nın Irak'a yaklaşımı ile Suriye'ye yaklaşımı kıyaslandığında ilk göze carpacak sey Amerika'nın Suriye'ye müdahale konusunda daha gönülsüz olduğu, açık bir işgalin, hatta Libya'daki olduğu türden bir bombardımanın dahi ABD'nin gündeminde bulunmaması olacaktır. Bu gönülsüzlüğün nedenlerinden biri elbette geçen on yıl içerisinde ABD'nin önce Afganistan'da, sonra Irak'ta, ondan sonra tekrar Afganistan'da yürüttüğü işgal operasyonlarının yarattığı yıpranmışlıktır. Hem işgalin mali külfeti hem de iç politikadaki bedeli bu türden işgalleri şimdilik ABD'nin gündemine almasına engeldir.

Ancak yukarıda sözünü ettiğimiz özel faktörün, yani Suriye Kürdistanı'ndan ABD'den bağımsız hareket eden bir önderliğin varlığı bundan daha belirleyici bir caydırıcı etkidir. Zira Suriye'deki Baas iktidarı Irak'takinden daha sağlam temellere dayanmamaktadır. Üstelik Irak'takinin aksine Suriye'deki hükümet Arap Baharı'nın yarattığı iklimi istismar eden isyancıların hareketiyle sarsılmaktadır. Rejimin bu zayıf durumuna karşın ABD Suriye'de devrimci bir durumun ortaya çıkmasına meydan vermemek için, Suriye'ye karşı doğrudan yıkıcı bir müdahalede bulunmamaktadır.

Suriye Kürdistanı'ndaki durum sadece ABD'nin

değil tüm emperyalistlerin tutumunu belirlemektedir. On yıl öncesinde Amerika ve Fransa arasında gizlenemez bir çekişme hüküm sürerken bugün iki emperyalist kutup arasında benzer boyutta bir kutuplaşma gözlemek mümkün değildir. Hatta Suriye'de Libya'da olduğu gibi kim erken müdahale edecek diye bir yarış da söz konusu değildir. Bunun nedeni de emperyalistler arasındaki çelişkilerin yumuşaması değil, Batı Kürdistan'da emperyalistlerin hesaplarına uymayan hamlelerde bulunan bir harekettir.

O halde Irak'takinin aksine Suriye'de bir yandan rejim değişikliği için bastıran ama diğer yandan Esad'ı devirmek için gerekli hamleleri yapmaya çeken bir emperyalistler topluluğu vardır karşımızda. Bölgede bir devrimi tetikleyecek dinamikler çoğalırken emperyalistlerin bu dinamikler üzerindeki denetimi azalmaktadır.

Türkiye'nin Bölgedeki Pozisyonu Değişmiştir

On yıl içinde değişen tek şey emperyalist devletlerin bölgedeki pozisyonu değildir. Türkiye'nin de bölgedeki konumlanışı değişmiştir. Türkiye de tıpkı diğer emperyalistler gibi çelişkili, hatta bindiği dalı kesen bir konuma sürüklülmüştür.

Doksanların sonunda Ortadoğu'da Türk devletinin görece tarif edilmiş bir politikası bulunuyordu. Soğuk savaş zamanında çizilmiş bu politika Türkiye'nin komşularıyla gergin ama statükoları sürekli gözetan bir ilişki anlamına geliyordu. Bu yıllarda AB ile arasında iki tarafın da çok bir şey beklemediği uzatmalı bir ilişkisi olan Türkiye kendi Kürtlerine de herhangi bir demokratik vaatle yaklaşmıyordu. Bu yüzden de kendi Kürtlerine karşı gerektiğinde imhayı da beraberinde getirecek şiddet politikaları uygulamaktan kaçınmıyordu. Aynı tutumun bir sonucu olarak da Türkiye kendi sınırı dışındaki Kürtlerin şu ya da bu biçimde tanımlanmış bir statüye kavuşmasını da 'kırmızı çizgilerimiz' tehditleriyle engelleyebiliyordu. Dahası Amerika'nın rehin aldığı Abdullah Öcalan'ı kendisine teslim etmesi Türk devletine PKK karşısında askeri ve moral olarak üstünlük sağlamıştı.

Ama Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesi bölgede Türkiye'nin pozisyonunu da değiştirecek başka bir planın parçası idi. Nitekim bu plan ilerledikçe Türkiye'nin soğuk savaş sonrası konumlanışı AKP hükümeti aracılığı ile değiştirildi. Bu değişime direnen güçlerin yol açtığı tezkere kazası bir yana bırakılsa, komşularıyla gergin bir ilişki kurup statüko bekçiliği yapan Türkiye gitti; yerine komşularıyla sözüm ona sorunsuz bir ilişki kurup bölgede Amerikan hakimiyetinin yayılması için çabalayan bir Türkiye geldi. Amerikan hakimiyetinin yayılması elbette bölgede Amerika'yla sorunlu ilişkileri olan hükümetlerin de değiştirilmesini de içeriyordu.

Ortadoğu'da Amerikan planlarına uygun bir şekilde barış ve demokrasi propagandası yapan bir Türkiye'nin ortaya çıkması zorunlu olarak Türkiye'nin kırmızı çizgilerinin bulanıklaşması anlamına geliyordu. Dış politikada bu planı uygulamak aynı zamanda iç politikada Kürt sorununu Kürtlerin kültürel haklarını tanıyarak çözmeye çalışmak anlamına geliyordu. Hesap kendi Kürtlerini barışarak teslim alan Türkiye'nin Ortadoğu'daki rejim değişikliklerinde Amerika'nın taşeronluğunu üstlenmesi üzerine kuruluydu. Ancak iki önemli faktör Türkiye'nin bu amacına ulaşmasını engelledi. Birincisi olarak Türkiye içeride PKK'yi tasfiye etmeyi başaramadı. İkinci olarak, dışarıda, Arap Baharı Türkiye'nin güney sınırlarına gelip dayandı.

Böylelikle on yıl öncesine kıyasla Türkiye çok daha çelişkili bir pozisyonunda bulunmaktadır. Ne Kürtlerin üzerine Saddam'ın seksenlerde yapmış olduğu gibi kimyasal silahlarla yürüyebilir ne de Kürtlerin özerkliğini kısıtlamak için Suriye Kürtlerinin üzerine İran'la birlikte ortaklaşa yürüyebilir. Bilakis, Türkiye ABD'nin güdümünde Suriye'de Esad'ı devirmek için uğraştıkça bölge devletleri Türkiye'yle daha az işbirliği yapacaklardır.

Özetle, Türk devletinin Suriye karşısındaki pozisyonu Irak sürecinden hem daha zayıf hem de daha çelişkilidir. Bir yandan Amerika'nın bastırması nedeniyle Suriye'de Esad'ı göndermeye çalışmaktadır ama diğer yandan da Esad'ın zayıflamasıyla karşısına çıkan Batı Kürdistan gerçekliği karşısında ne yapacağını bilememektedir. Üstelik ABD, Suriye'de de Irak'ta olduğu gibi federal bir çözüme razı geleceksen böyle bir çözüm Türkiye'nin uykularını kaçırılmaktadır. Ancak korkunun ecele faydası olmadığı gibi Türkiye'nin son on yıldaki yönelimi Suriye'deki Kürtlerin özerkliğini yasaklayacak tüm araçları terk etmesine yol açmıştır. Tam da bu yüzden Türkiye'nin Suriye'ye ilişkin politikası sürekli hırıldayan ama harekete geçmekten aciz bir

devletin politikasından başka bir şey değildir. PKK, on yıl öncesinde sürekli isim değiştirip meşruiyet kazanmaya çalışan bir konumdayken bugün Türk devletiyle adı konulmamış bir şekilde de olsa pazarlık masasına oturmakta, bununla da yetinmeyip açık seçik bir müzakere için bastırmaktadır. Aynı PKK, Suriye'deki devrimci gelişmelere önderlik etmektedir. On yıl öncesinde Öcalan Türk siyasi hayatında lanetli bir figürken, bugün Türkiye'de kamuoyu kosterin onarımının ne zaman biteceğini, Öcalan'ın ev hapsine ne zaman ve nasıl geçeceğini tartışmaktadır. Besbelli ki geçen yıllarda Türk devletinin PKK karşısında eli zayıflamıştır.

Türkiye'deki Siyasal Dengeler Değişmiştir

Irak Savaşı'na kıyasla Türkiye'deki siyasal dengeler de değişmiştir. Irak Savaşı, Türk burjuva siyasetinde önemli bir temizliğin yaşandığı 2002 seçimlerinden hemen sonra çıkmıştır. 2002 seçimlerinin en önemli sonucu taptaze bir partinin, AKP'nin yirmi yıl sonra ilk kez bu denli güçlü bir şekilde hükümet olmasıydı. AKP'nin karşısında ise Amerika'nın ve TÜSİAD'ın çeki düzen vermek istediği kesimlerin sözcülüğüne soyunmuş taşlaşmış ve geleceksiz bir parti olarak CHP vardı. AKP, Irak Savaşı'nı takip eden beş yıl boyunca ABD'nin ve TÜSİAD'ın da desteğini alarak bu köhnemiş muhalefete karşı mücadele etti. Bu süre boyunca da yine Amerika'nın isteklerine uygun bir şekilde silahlı kuvvetleri geriletirken gücüne güç kattı. 2007 seçimleri ve onu takip eden Cumhurbaşkanlığı seçimleri AKP açısından bir zirve oldu.

Ancak zirveye ulaşan AKP aynı zamanda misyonunu tamamlamış ve geriletilmesi gereken bir parti idi. AKP'ye 'yürü ya kulum' diyenler peş peşe desteğini çekince AKP'nin önce tökezleme, sonrasında da iniş süreci başladı. Siyasi güç dengelerini anket ve seçim sonuçlarına bakarak ölçmeye çalışanların uzunca bir süre göremediği, hatta aksi yönde vehimlere kapıldığı bu durum bugün itibarıyla artık en kör gözün bile görebileceği açıklıkta cereyan etmektedir. AKP on yıl öncesine kıyasla inişe geçmiş, herkesle kavgalı; ülke içinde ve dışında tutarlı bir politikası olmayan, tepkisel çözümlerle durumu idare etmeye çalışan bir parti durumundadır. Sadece bu durum bile başlı başına bir istikrarsızlık dinamiğidir.

Lakin CHP de on yıl öncesiyile aynı yerde değildir. AKP'nin inişine geçmesine paralel olarak, CHP de ABD ve TÜSİAD tarafından muhalefet boşluğunu doldurması için hazırlanmaktadır. Ancak köhnemiş bürokratik bir yapıdan AKP'ye halkçı ve demokrat bir temelde meydan okuyacak bir muhalefet partisi yaratmak kolay değildir. CHP şu anda hükümetin yedek lastiği rolünü oynayacak pozisyonunda olsa da AKP'nin karşısında sağlam bir muhalefet örebilecek bir duruma kısa vadede gelemeyecektir. Başka bir deyişle hükümet hızla yıpranırken karşısına on yıl öncelikte tazelikte bir muhalefet partisi de çıkamamaktadır.

Solun Tablosu Değişmektedir

Sözü edilen değişiklikler yaşadığımız topraklardaki solun durumunu da değiştirmiştir. Irak Savaşı, sol hala 19 Aralık Operasyonu'nun sonuçlarını yaşarken, ölüm oruculan henüz noktalanmamışken gerçekleşmişti. Söz konusu dönem o zamanki ismiyle önce DEHAP'ın siyaset sahnesinden çekildiği, sonrasında ise DTP'nin istediği dalgayı yaratmadığı bir dönemdi. Aynı şekilde DEHAP etrafında oluşan blok 2002 seçimlerine barajın aşılmayacağı belli iken parti adıyla katılmış ve parlamentoda dışında kalmıştı. Müttekip 2004 yerel seçimlerinde ise SHP çatısı altında seçimlere giren DEHAP yaşayabileceği en büyük seçim başarısızlığını yaşamıştı. Kısacası 2003 yılı solun bütünü açısından olabilecek en geri noktaya işaret

ediyordu.

Dahası PDK ve YNK'nın Irak'ın işgali konusunda ABD ile ortak hareket etmesi, PKK'nin ise konuya ilişkin net bir tutum koyamaması Türkiye solundaki işbirlikçilik ve ihanet suçlamalarını arttırmıştı. Kürtlere yönelik linç ve diğer saldırı girişimleri de artıyordu. Vaziyet böyle iken Türkiye solunun önemli bir kısmı DEHAP ve DTP ile arasındaki mesafeyi azamiye çıkardı. Sürec sadece Kürtlerin bağımsızlığı yönündeki her türlü girişimi lanetleyen sosyal şovenist eğilimleri değil, Kürtlerle ilgili en ufak bir gündeme dair bile ses çıkarmayan şovenist eğilimleri de körüklüyordu.

Bugünse ortada farklı bir tablo vardır. Her şeyden önce odağında BDP'nin bulunduğu muhalefet hareketleri tüm sıkıntılara rağmen 2007 ve 2011 seçimlerinde meclise, her defasında vekil sayısını artırarak girmiştir. Üstelik söz konusu vekillerin parlamentodaki varlıkları DEP milletvekillerinin 1994'teki durumuyla kıyaslanabilir de değildir. O zaman DEP'liler polis zoruyla meclisten atılırken, halihazırdaki vekiller meclis kurup oturumlara müdahale etmekte, varlıklarıyla mecliste gizli oturum yapılmasını engellemektedirler. Aynı zamanda milletvekili pozisyonlarını HPG'li gerillalarla kucaklaşmaya varan hamleler yapacak kadar istismar etmektedirler. Bu tutumlarının da emekçi ve ezilenler nezdinde bir etkisi olduğu açıktır.

Dahası, son bir yıldır muhalefet güçlerini dar tartışmalara hapseden HDK sürecine karşın, bugün sol güçler daha derli toplu bir durumdadır. Eylem ve etkinliklerin parçalanması önemli oranda azalmıştır. Benzer şekilde Irak Savaşı sırasında yurtsever subayları etrafına toplama gayretindeki TKP dahi Suriye konusunda açıktan sosyal şovenist bir pozisyona alamamakta, eylem ve etkinliklerde BDP ile arasındaki uçurumu azaltmaya çalışmaktadır. Kısacası Irak işgaline kıyasla solda emekçilerin ortak savunma hattını örmenin koşullar bugün çok daha fazladır.

Komünistlerin Durumu ve Ödevleri

Proletaryanın önderlik boşluğunun ulusal ve uluslararası düzlemde hala sürmesine karşın, bu boşluğu dolduracak partiyi yaratma iddiasını taşıyan KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin durumu da değişmiştir. KÖZ'ün arkasında duran komünistler, on yıl önce siyasal bir varlık kazanmaya çalışıyorlar, ilkelerini duyurmaya ve ayırım çizgilerini kalınca çekip solun geri kalan kısmıyla aralarındaki farkları belirginleştirmeye çalışıyorlardı. Taktiklerden söz ettikleri zamansa bunları en genel ve soyut şekliyle tarif ediyor öyle tartışıyorlardı. Geline nokta da bu durum değişmiştir. KÖZ'ün arkasında duran komünistler, çoktandır bir siyasi varlık kazanmışlar, ilkeleri ve ayırım çizgileriyle kendilerini solun geri kalanından ayırt etmişlerdir (Savaşa, Irak'a ve Güney Kürdistan'a dair bu yazıda sergilediğimiz görüş ve tutumlar bu durumu doğrulayan örneklerden bir tanesidir sadece). Artık taktiklerden propagandasını yapmak maksadıyla konuşmak yerine, bir partinin uygulanması gereken ve uygulayabileceği taktiklerden farklı olsalar da, taktikler tarif edip uygulayabilecek bir kapasiteye ve esnekliğe kavuşmuşlardır.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler, Ortadoğu'da devrimci dinamikler kendini iyiden iyiye belli etmeye başlarken değişen ve değişmeyen faktörleri kendi durumlarındaki bu değişikliğin bilincinde olarak ele alıyorlar. Devrimci bir partinin izlemesi gereken taktikleri bulup çıkarmak için değil, bu olumlu iklimi devrimci partiyi yaratma mücadelesinde azami oranda istismar etmek için.

KöZ'ün Sözü Savaşın Muhatabı Barışın da Muhatabıdır

Eylül ayı HPG güçlerinin eylemlerinin yükseldiği ve TC'nin silahlı ve silahsız kuvvetlerinin adeta tümüyle savunmaya geçtiği bir Ramazan ayının ve bu hızın kesilmediği bir Ramazan Bayramı'nın peşinden geliyor. Geride bıraktığımız Ramazan ayı ve bayramı, yakın zamana kadar vatandaş statüsü bile olmayan Batı Kürdistanlıların kendi topraklarında egemenliklerinin ilan edişlerinin damgasını taşıdı. Bu devrimsel gelişme Kürdistan'ın tüm parçalarında yankı bulduğu gibi, en çok zaten bu gelişmeden önce gerilla eylemlerinin artmakta olduğu Kuzey Kürdistan'ı esaret altında tutan gerici TC hükümetini sarstı; sarsmaya da devam ediyor.

Son genel seçimlerde toplam oy sayısını arttırmakla birlikte meclisteki ezici çoğunluğunu kaybeden; seçimlerden beklediği sonucu alamamış olsa da kendisinin yedeği ve payandası olarak meclisteki yerini alan CHP'ye muhtaç bir konuma düşen AKP bu noktadan itibaren zaten gerileme sürecine girmişti. 'Arap Baharı' denen dalganın Suriye'ye sıçramasıyla ve bilhassa Erdoğan'ın ne zamandır korktuğu gibi sahici bir 'Kürt Baharı'na yerini bırakmasıyla birlikte, bu düşüş süreci artık herkesin gördüğü bir gerçeklik haline gelmektedir.

AKP hükümetinin ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik planları doğrultusunda 'dostum' diye bağrına bastığı Beşir Esad yönetimiyle köprüleri atıp Baas'ın devrilmesi doğrultusunda en aktif rolü üstlenmesi ile gelişen süreç boyutlanarak sürmekte. Batı Kürdistan'da Kürtlerin özerkliklerini ilan etmesinden önce yoğunlaşmaya başlayan HPG eylemleri bu gelişmeyle birlikte bir ivme kazanarak boyutlanmaktadır.

AKP Esad rejimini karşısına almış ve ABD ile İngiltere'nin de onayıyla Özgür Suriye Ordusu'nu kendi topraklarında konuşlandırıp bizzat donatıp yönlendirerek Suriye'deki gerici iç dalaşa bilfiil dahil olmuştur. AKP'nin bu yöndeki gayretleri sadece ABD ve müttefiklerinin ısrarlarından ötürü değildir. Suriye'deki istikrarsızlığın sürmesi halinde, bu istikrarsızlığın TC'nin en uzun sınırlarını aşmasından endişe ettiği için AKP telaş içindeydi. Ama bu gayretlere rağmen AKP umduğu ve muhtaç olduğu çözüme ulaşmaktan hala uzaktır ve uzaklaşmaktadır. Nitekim PYD'nin Baas rejiminin Batı Kürdistan'dan çekilmesini fırsat bilerek başarıyla değerlendirmesini takiben Erdoğan'ın korktuğu başına gelmiştir.

Gelinen noktada Esad rejiminin Özgür Suriye Ordusu'nun uzaktan kumandalı saldırılarıyla yıkılabileceğini öngören kimse yok. Bununla birlikte AKP'nin Suriye'de bir istikrarsızlık ortamının en kısa zamanda sona ermesi için attığı acil adımlara Baas'ın Batı Kürdistan'dan çekilerek yanıt vermesiyle asıl istikrarsızlık Türkiye sınırlarına sıçramış durumda. Şimdi bu dalganın Türkiye'nin batısına ve metropollere sıçraması telaşı AKP'yi de rakiplerini de sarmış durumdadır.

Kaldı ki TC'nin endişelerinin başında Kuzeyli Kürtlerin de Güney ve Batı Kürdistan'daki gibi, bir statü elde etme yönünde mücadelelerinin yükselmesi olsa da sadece bu değildir. Suriye'de

Irak'taki gibi bir emperyalist federatif çözümün gündeme gelmesi halinde TC bir de 'Hatay Sorunu' ile yüzyüze kalmaktan endişe etmekte ve bu nedenle Suriye'de üniter yapıyı Sünni Arapların egemen olduğu bir çerçevede koruyacak bir çözüm arayışı içindedir. Ancak bu doğrultuda AKP'nin attığı beceriksiz adımlar tam tersi sonuçlar vermeye de müsaittir. ÖSO'nun Hatay'da konuşlandırılması ve Baas'tan kaçak gericilerin Hatay'da 'misafir edilmeleri' şimdiden orada bir huzursuzluk kaynağı olmuş durumdadır. Hükümetin destekleyip kışkırttığı bu gerici unsurlar Hatay'ın yerli halkı üzerinde intikamcı bir terör değilse de huzursuzluk yaratan sistematik bir tacizi giderek yükseltmektedir. 1939 Hatay Anlaşması gereğince hala bir referandum olasılığının bulunduğu koşullarda Suriye'de özerk bir Nusayri bölgesinin tarifi ile Hatay'da da Ankara'yı endişelendirecek gelişmelerin olması da çok uzak bir olasılık değildir. Bugüne kadar oraya Afganlar gibi değişik Sünni toplulukları yığarak nüfus dengelerini değiştirmek için sistematik bir arayış içinde olan TC bugün AKP'nin Suriyeli mültecileri aynı bölgeye yığmasıyla boyutlanmış durumdadır.

Öte yandan AKP Suriyeli Nusayrileri kısaca Alevi diye hedef göstermek suretiyle, (Malatya örneğinde görüldüğü gibi) genel olarak Alevilere yönelik saldırı ve tehditlerin artmasına da vesile olmuştur. Böylelikle gerileyen AKP istikrar sağlamak maksadıyla aslında istikrarı dinamitleyen yönelişlerden kendini alamamaktadır.

Suriye politikasıyla da AKP genel olarak Ortadoğu'daki istikrarı dinamitleyen bir konumdadır ve bu emperyalist planlar açısından kabul edilebilir bir durum olmaktan çıkmaktadır.

AKP kendi planlarını değil de Amerika'nın dayattığı planları uyguluyor olsa da Ortadoğu'da başarısızlık ve istikrarsızlığın faturası kendisine çıkarılacaktır.

Hal böyle olunca da Türkiye'nin hassasiyetlerini yok sayan, federal Suriye türünden olasılıkların ABD'nin gündemine geleceği açıktır - bu da AKP açısından bir diğer kâbus senaryosudur. Böyle bir senaryonun gerçekleşmesini engellemek isteyen Türkiye'nin daha saldırgan bir dış politik çizgiye yönelmesi olasılığı kuvvetlenmektedir. Zaten Beşir Esad ve gerici Baas rejimine karşı, bir başka gerici güç olan Müslüman Kardeşler'i destekleyip kışkırtan; ABD, İngiltere, Katar ve Suudi Arabistan dolarlarıyla beslenen sözümona Özgür Suriye Ordusu'nu donatıp eğiterek, hatta sevk ve idare edip yaralılarını sağaltarak bilfiil Suriye'deki kirli savaşın içinde olan AKP hükümeti; bu müdahaleler yeterli olmadığı ölçüde, bizzat TSK eliyle bir askeri müdahale tehditlerini savurmakta ve sınır ötesi bir savaşın hazırlıklarını yapmaktadır. Bilhassa Batı Kürdistan'daki gelişmelerin ardından bu tehditkâr savaş çığırtkanlığını Batı Kürdistan'a ve tüm Kürtlere yöneltmektedir. Oysa İçişleri Bakanı Hakkâri'ye giremeyen, Şemdinli'de varlığını fiilen gösteremeyen bir hükümetin kendi başına ve kendi imkânlarıyla bir komşu ülkenin topraklarına

girme tehditlerini kendine sevdalı bu hükümet ve giderek azalan taraftarlarından başka kimsenin ciddiye almadığı apaçıktır.

Bu nedenledir ki, AKP sadece kof tehditlerle yetinemeyeceğinin farkındadır. Batıda yükselilecek bir mücadele çizgisi karşısında birkaç cephede birden savaşmak zorunda kalmamak için tıpkı daha önce 90'ı yıllarda olduğu gibi, bir takım tertipler hazırlama peşindedir. Bunların ilki kıdem tazminatına yönelik saldırının geri çekilmesi olmuştur. En son yıllardır 'parasız eğitim' için mücadele eden öğrencilerden harç alınmayacağına ilan edilmesi gündeme gelmiştir. Uzun zamandır 'kentsel dönüşüm' adı altında gecekondulara yönelik saldırı planları aniden durdurulmaktadır. 'Fırsat bu fırsat' diyerek sokağa dökülen eğitim emekçilerinin daha keskin bir mücadele sürecine girmesini önlemek üzere yapılan vaatler de bu kapsamdadır.

Bu gelişmeler açıktır ki Kürdistan'da yükselen savaş karşısında bocalayan TC'nin metropollerdeki emekçileri ve ezilenleri yedekleyerek Kürtlerin üzerine daha güçlü bir biçimde saldırma hazırlıklarının işaretidir. Nitekim askeri olarak HPG eylemleri karşısında çaresiz kaldığı oranda AKP hükümeti KCK operasyonlarıyla durduramadığı Kürt hareketine yönelik daha geniş çaplı bir siyasi saldırının peşindedir. Ne var ki, BDP'ye dönük dokunulmazlıkların kaldırılmasını da içeren saldırıları gerçekleştirmek AKP'nin kendi başına altından kalkabileceği bir iş değildir. Bunun için CHP'nin desteğine ve metropol sokaklarının en azından sükunet içinde olmasına muhtaçtır. Ama CHP de az çok etkisi altında olan sendikal örgütlenmeler vasıtasıyla AKP'nin 'sus payı' teklif ederek sakinleştirmek istediği kesimleri kendi terkisine alarak güçlenmeyi hedeflemektedir. Bu çerçevede AKP 'ben verdim beni destekleyin' derken, CHP etkisi altındaki sendikacılar da 'biz mücadele ettik, kazandık' diyerek aynı kesimleri hem Kürt hareketi ile dayanışma içinde bir eylemliliğe girmekten uzak tutmak hem de birbirleriyle rekabet halinde arkalarına takmak peşindedirler.

AKP ve rakipleri bir yandan da Kürtlere yönelik tehditlerini arttırmaktadır. Ama uluslararası dengelerin belirleyici güç odakları cephesinde giderek Suriye'de bir çözüm olasılığının konuşulmaya başlandığı koşullarda bu tür kof tehditler bir emperyalist çözüme köstek olmaktan başka bir anlam ifade etmez. Emperyalist efendilerinin planlarını AKP hükümetinin hamasetle engel olacağına inanmak ise safdilliktir. Efendilerinin planlarının uygulanmasına itiraz eden AKP hükümeti gereksizleşir ve yerini bu planları uygulayacak kabiliyette yeni bir hükümete bırakır.

Bu bakımdan önümüzdeki süreçte AKP'nin gerileyişi ivme kazanmış durumdadır. Ama AKP hükümetinin kendi kendine çekilmeyeceği kuşkusuzdur. Bugüne kadar bu hükümeti hangi siyasal güçlerin geriletmediği ortadadır. Gelecek yerel seçimlerde Kürt illerinde ve Kürtlerin yoğun olduğu seçim bölgelerinde bu gerileyişin süreci de besbellidir. Ama AKP'nin metropollerde ve batıda da geriletilmesi gerekir. Bu konuda göç

etmeye zorlanmış Kürt emekçilerinin belirleyici bir rol oynamaya devam edeceği besbelli olsa da, emekçi hareketinin geri kalan kesimlerinin güncel sorunlarından ve mevcut tablonun sunduğu olanaklardan hareketle kendi talepleriyle güç ve eylem birliği içinde harekete geçerek batıda da bir cephe açılmasına önyak olması elzemdir ve mümkündür. Böyle bir seferberliğin sağlanması bu doğrultuda mücadele etme iddiasındaki bütün özneler bakımından bir ödevdir.

AKP bu olasılığın farkında olduğunu belli eden işaretler vermektedir. Kendisine karşı batıda bir cephenin açılmasını önlemek üzere hükümetin esasen bir savunma tedbiri olarak attığı bu adımlar, bir tür sus payıdır ve bir rüşvet teklifi olarak görülmelidir. Bunu kabul etmek yerine bu geri adımları fırsat olarak kabul etmek ve bundan yararlanarak mevcut mevzileri tahkim edip yenilerini kazanmak üzere bir atılım göstermek zorunludur. Varolanları korumanın ve yeni mevziler kazanmanın tek yolu budur. Bu aynı zamanda Kürdistan'daki mücadeleye sunulacak en geçerli ve gerekli destek olacaktır. O nedenle demokratik haklar için birleşik ve kitlesel bir seferberliğin aynı zamanda Kürdistan'daki barış ve özgürlük talepleriyle dayanışma tutumuyla örülmesi şarttır.

Bu bakımdan emekçilerin, ezilenlerin ve onların çıkarları için mücadele edenlerin ödevi genel olarak barış ve genel olarak silahların susması taleplerinden uzak duran bir seferberliği örgütlemekten geçer. Bugünün şartlarında 'silahlar sussun' dileğini dile getirmekten ziyade, AKP'nin silahlı silahsız saldırıları ve tehditlerinin son bulması hedefi öne çıkarılmalıdır. Bugün savunma çizgisine çekilen, hükümet ve genel olarak devlettir. Bu şartlarda emekçilerle ezilenlerin ve onların çıkarları için mücadele edenlerin bir savunma çizgisine çekilmeleri en büyük hata olacaktır. Mevcut durumu istismar ederek mevzileri korumak ve yeni mevziler kazanmak üzere mücadele ederek AKP hükümetini geriletmek için, Kürtlerle dayanışma ve eylem birliği içinde olarak seferber olmak gerekir. AKP'nin yerini onun bütün saldırılarının ve tehditlerinin mahcup destekçisi olan CHP'nin almasını önlemenin yolu da budur. AKP'nin saldırılarının CHP eliyle sürdürülmesini önlemek için de bu yolu tutmak zorunludur.

Barış için savaşmayanların onurlu bir barışı hak edemeyeceğinin bir kez daha bilinçlere kazınması için; savaş hazırlıklarını ve silahlı tehdit ve saldırıları durdurması gerekenlerin silah tekeli elinde tutmak isteyen sömürücü sınıflar olduğunu öne çıkararak; emekçilerin ve ezilenlerin ancak kendi mücadeleleriyle, kendi güç birliği ve eylemlilikleriyle kazanıp koruyacakları mevzilerin kalıcı olabileceğini göstererek hareket etmek gerekir.

KöZ'ün arkasında duran komünistler bu hedefleri unutmadan emekçilerin ve ezilenlerin bu yönde kitlesel bir seferberliğinin ve eylem birliğinin sağlanması için inisiyatif alan güçlerle omuz omuza mücadelede üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirecek ve aynı amaç ve ilkeleri benimseyen komünistlerle buluşmak üzere mücadeleyi azimle sürdürecektir.

Kitle Örgütlerinin Dayanışması Geleneksel Yaz Pikniğine Taşındı

Kitle örgütlerinin her yaz düzenlediği geleneksel dayanışma pikniği, 26 Ağustos'ta düzenlendi. Mayısta Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi ve Devrimci 78'liler Federasyonu'nun düzenlediği piknik, Heybeliada'da gerçekleşti.

Piknik için sabah Maltepe'de buluşuldu. Yaklaşık on farklı mahalleden gelen araçlar Maltepe'ye vardıldıktan sonra kiraladığımız tekne ile Heybeliada'ya doğru yola çıktık. Adaya 11:00 gibi varıldı. Alana yerleştikten sonra ise her mahalle kendi ortak sofrasını kurarak kahvaltı yaptı.

Kahvaltıdan sonra davul zurna eşliğinde çekilen halaylardan sonra kurumlar, konuşmalarını yapmak için sahneye davet edildiler. İlk konuşmayı yapan Mayısta Yaşam Kooperatifi, gerçekleştirdikleri Genel Kurul'dan itibaren yaz döneminde yaptıkları faaliyetleri aktardı. Yürütülen fasikül ve müfredat çalışması, çalışma grupları, kurumun bu seneki üniversite sınavlarındaki başarısı ve farklı mahallelerdeki ders faaliyetleri bu konuşmada aktarıldı. Yürütülen faaliyetin daha da güçlenmesi için herkes sorumluluk almaya davet ederek kuruma ortak olmaya çağırıldı.

Anadoluda Yaşam Kooperatifi ise mahallelerdeki yalnızlaşma ve bireyselleşmeye dikkat çekerek bir arada durmamız gerektiğinden bahsetti; aynı zamanda önümüzdeki dönem kurum olarak tüketim faaliyetlerine dair neler yapacaklarını aktardı.

Devrimci 78'liler Federasyonu, 12 Eylül'ün yarattığı tahribata dikkat çekerek 12 Eylül'ün halen devam ettiğinden bahsetti; 12 Eylül karanlığının kaldırılması için örgütlü durmak gerektiğini belirtti.

Pikniğin örgütleyicisi olan kurumlardan sonra sıra söz almak isteyen diğer kurumlar veya siyasetlere geldi. KÖZ Gazetesi adına konuşan yoldaş AKP'nin savunmaya geçerek kıdem tazminatı saldırısının durdurulması, üniversite harçlarının kaldırılması gibi 'rüşvet'ler teklif ettiğini, AKP'nin sıkıştığı böylece bir durumda emekçilerin maruz kaldığı bütün saldırılara eylemli ve kitlesel bir yanıt vermek gerektiğini ifade etti; ortak bir mücadele hattı yaratmak gerektiğine dikkat çekti.

Yeni Dünya İçin Çağrı ve Güney Kültür Merkezi adına konuşan arkadaş ise faaliyetlerini anlattıktan sonra AKP'nin emekçilere ve Kürtlere yönelik saldırılarına dikkat çekti. Daha sonra Kent Hareketleri'nden TMMOB üyesi bir arkadaş ve Site ve Esenevler Mahalleleri Dayanışma Derneği'nden katılımcılar, kitle örgütleri olarak bir arada durmanın önemine vurgu yapan konuşmalar yaptılar.

Kurum konuşmalarından sonra kısa bir müzik dinletisi gerçekleşti ve daha sonra halat çekme, çuval yarışı ve bilgi yarışmaları gibi çeşitli oyunlar oynandı. Bu oyunlardan sonra öğle yemeği faslı gerçekleşti.

Öğle yemeğinden sonra ise yaklaşık 1.5 saat süren 'kentsel dönüşüm forumu' gerçekleşti. Forum, Kent Hareketleri'nden TMMOB üyesi mimar arkadaşımızın afet yasası hakkında sunumu başladı. Sunumun ana vurgusu, forumun olduğu gibi, kitle örgütlerinde örgütlü durmak ve mücadeleyi ortaklaştırarak sürdürmenin gerektiği oldu. Sunumdan sonra Ümraniye, Gülsuyu, Sultanbeyli ve Okmeydanı gibi kentsel dönüşüm tehdidi altındaki mahallelerde faaliyet yürüten kurumlar faaliyetlerini ve deneyimlerini aktardılar. Forumda sık sık kurumlar ve mahalleler arasındaki irtibatı güçlendirmek ve deneyimleri daha sık paylaşmak gerektiği vurgulandı; bu vesileyle Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun önemine dikkat çekildi.

İstanbul'un farklı farklı bölgelerinden (Esenler, Esenyurt, Gazi Mah., Gülsuyu, Kanarya Mah., Okmeydanı, Sultanbeyli, Tuzla, Ümraniye, Yenibosna vd.) yaklaşık 480 kişinin katıldığı piknik, saat 18:45'te sona erdi.

2011 yılındaki pikniğe nazaran katılım biraz düşük olsa da de bu pikniğe katılan farklı kurumlar, birbirleriyle tanışma fırsatı buldular. Aynı zamanda, kentsel dönüşüm forumu ile mücadeleleri ortaklaştırmanın imkanlarını tartıştılar. Kitle örgütleri, yakaladıkları bu ilişkileri önümüzdeki dönemde Kitle Örgütleri Koordinasyonu'na taşımaya gayret edecek.

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Yıkımlar

1 Mayıs Mahallesi; Site, Esenevler, Mustafa Kemal ve Aşık Veysel Mahalleleri olarak bölünmüş, Site ve Esenevler Ümraniye ilçesine, Aşık Veysel ve Mustafa Kemal Mahalleleri Ataşehir ilçesine bağlanmıştı. Bu bölünmenin sebebi şu anda daha net anlaşılıyor.

1 ay öncesinde Büyükşehir Belediyesi'nin 1/5000 nazım imar planının onaylanmasıyla Esenevler Mahallesi ve Site Mahalleleri'nin yıkım planı açıklanmış oldu. Dolayısıyla, mahalleyi bölmekteki amacın yıkımlara dönük planlı bir çalışma olduğu ortaya çıktı.

Bir bütün olarak 1 Mayıs Mahallesi'ni imara açmak (yıkımak) daha zordu. 1 Mayıs Mahallesi'ne toplu olacak bir saldırıya mahalle halkının toplu cevap vereceği biliniyordu. Bu nedenle mahalleyi dörde böldüler ve yıkımı böylece parça parça gerçekleştirmek istiyorlar. İlk önce de bölünen mahallelerden gözlerine Site ve Esenevler Mahallesi'ni seçtiler.

Planın açıklandığı günlerde Site Mahallesi muhtarı iki defa toplantı gerçekleştirmişti. Bu toplantıları üçüncü toplantıdan itibaren takip etmeye başladık. Bizim katılmadığımız ilk iki toplantıda pek bir şey çıkmamıştı. Toplantılar daha çok muhtar ve çevresindekiler tarafından anlamsızlaştırılmıştı. Bizim katıldığımız toplantıda da aynı şey oldu. Bu toplantıya bizim dışımızdaki siyasetler de katıldı ama sadece gözlemci oldular.

Kürsüdekiler toplantıya gelen insanları bu işin dışında tutmaya çalışıp bir komisyon kurma önerisi getirdiler. Yani önceden hazırlanmış 20 kişilik bir liste ile toplantıya geldiler. "20 kişilik bir komisyon

bu işlerin tümüyle ilgilensin, sizler bu işlerle uğraşmayın. Zaten uğraşamazsınız da... Bunun için zaman ve para olması gerekir" diyerek halkı alttan alta tehdit ettiler.

Üçüncü toplantının olacağından öncesinde haberdar olduğumuz için Kent Hareketleri'nden birlikişilerle de öncesinde görüşüp bu süreç hakkında bilgi almış ve onlardan da bir kişinin bu toplantılara katılmaları gerektiğini söylemiştik. Onlar da toplantı günü bir arkadaşlarını gönderdiler ve toplantıda bu konuyla ilgili bilgiler verdiler. Konuşmalarında dernek fikrinin bu sürecin olmazsa olmazlarından olduğunu belirttiler. Aslında üçüncü toplantıda dernek öneriler gelmeye başlamıştı. Ama toplantı divanı muhtar ve çevresindekilerden oluştuğu için bu öneriler bastırıldı.

Biz bu toplantıdan sonar Kent Hareketleri'yle görüşmeleri devam ettirdik; Ayazma, Sulukule ve Fikirtepe örneklerinde bu süreçlerin nasıl olduğuna dair bilgiler toplanmış olduk.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Sultanbeyli'de Kentsel Dönüşüme Karşı Halk Toplantısı

Sultanbeyli Yavuz Selim Mahallesi'nde kensel dönüşüme karşı halk toplantısı yaptık. Mayısta Yaşam Kooperatifi olarak iki yıldır bu konu gündemimizde idi. 1 Mayıs'a barınma hakkımızın arkasında durduğumuzu göstermek üzere katılmıştık.

Mahallede HDK ile bir araya geldik ve mahallede nasıl bir çalışma yürütülebileceğini tartıştık. Biz de kentsel dönüşüm mahallelinin de gündemi olduğu için kentsel dönüşümle ilgili halk toplantısı yapmayı kararlaştırdık. Toplantıyı örgütleyen kurumlar Mayısta Yaşam Kooperatifi, BDP, EMEP, ESP idi. El ilanları ve ozalit hazırladık. Mahallede hep beraber çalışmasını yürüttük. Toplatıya yaklaşık 150 kişi katıldı. Toplantıda Kent Hareketleri'nden Arif Belgin,

Avukat Ziya Çelik, Sultanbeyli Belediyesi BDP Meclis Üyesi Sami Mercan ve BDP Sultanbeyli İlçe Başkanı Subutay Açık konuşmalar yaptılar. Toplantı Sultanbeyli Pirsultan Abdal Kültür Derneği'nde yapıldı. Konuşmalar başlamadan önce Ayvansaray'da olan kentsel dönüşümle ilgili hazırlanan belgesel izlendi.

Bu gündem belirli zamanlarda unutulsa, zaman zaman kimi gelişmelerle sıcak bir gündem haline gelse de bu projeden vazgeçilmeyeceği, parça parça yıkımlarla gündeme geleceği açıkça ortadadır. Yıkımlar bütün mahallelerin gündemindeyken, bu saldırıyı savuşturmak; mahallelerde yaşayan

ve evlerini korumak isteyen bütün güçlerin bir araya gelmesiyle mümkündür. Bu da yetmez tüm mahalleler arasında oluşturulacak bir koordinasyonla hareket edildiğinde, bütün deneyimler ve çözüm önerileri bir potada toplanabilir ve böylelikle birbirimizin deneyimlerinden öğrenmeyi becerebiliriz.

Mahallemizde başlangıç olan ve belirli bir sınıra sahip olan önemli bir adımı atmış bulunuyoruz. Önümüzdeki dönemde bütün bu deneyimleri ve ortak bir gücü oluşturacaklarla biraraya gelmek üzere hareket etmeyi ödevimiz sayıyoruz.

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Sultanbeyli Mayısta Yaşam'dan Komünistler